

Giới thiệu Tứ Quốc Tranh Phi

Thể loại: Ngôn tình, NP

Sẽ thế nào nếu như một đại tiểu thư của một tập đoàn lớn lại xuyên vào một thân xác lỵ tình? Mọi thứ giờ đây đã đổi thay và nàng cũng không còn là nàng lúc trước...

Tài hoa xuất chúng, tứ quốc tranh đoạt.

***

Nàng là Mộc Khả Hân tiểu thư của Thừa Tướng, từ lúc mùa hoa Xuân năm 12 tuổi, nàng gặp hán - Chiến thần Tam Vương Gia Phụng Mặc Khuynh của Nam Quốc, từ đó say mê một lòng. Nàng chờ đợi 4 năm đến tuổi cập kê để được đạo thánh chỉ gả cho người nàng yêu mấy năm qua, nhưng chưa đợi Hoàng Thượng chỉ hôn, hán đã bước ra trước xin được lấy Khổng Vân Khuê nữ nhi của Lại Bộ Thượng Thư cũng là Nam Quốc đệ nhất tài nữ. Còn nàng thì bị gả cho đệ đệ hán - Thất Vương Gia Phụng Mặc Yên.

Đêm tân hôn, Phụng Mặc Yên mở khăn voan, liếc nhìn nàng sau đó bỏ đi, tâm đã chết, linh hồn của nàng được thay bởi một linh hồn hiện đại.

Mộc Khả Hân:

Đại tiểu thư tập đoàn Dark, trong một lần sơ sẩy nàng bị xuyên qua nhập vào xác một nữ nhân đau khổ vì tình cùng tên với nàng. Tài hoa vang khắp Tứ quốc.

Phụng Mặc Khuynh:

Chiến thần Tam vương gia Nam Quốc, bách chiến bách thắng, lạnh lùng tuấn mĩ chỉ thua mỗi nàng.

Phụng Mặc Yên:

Thất Vương Gia Nam Quốc, thiếu niên tươi cười như ánh mặt trời, đêm tân hôn bỏ lại nàng là niềm hối hận duy nhất của hán.

Mộ Dung Sơ Tuyết:

Lạc Vương gia Bắc Quốc, Bạch y sạch sẽ, không để tâm thất tình lục dục, nguyện vì nàng dính bụi của thế gian.

Mộ Dung Cảnh Hy:

Hoàng đế Bắc Quốc, kiêu ngạo mỹ mạo lại chỉ muốn một nụ cười của mỹ nhân.

Mạc Ly Hiên:

Hoàng đế Tây Quốc, hồng y như lửa, khuôn mặt tuyệt mỹ, vì nàng mà tam cung lục viện không phi.

Bạc Khinh Nhiễm:

Nhiếp Chính Vương Tây Quốc, tàn bạo khát máu, tuấn mĩ ít ai bằng. Nguyện che chở nàng cả một đời.

Gia Cát Tích Lan:

Hoàng đế Đông Quốc, thông minh như hồ, vì nàng giang sơn là sính.

Thuận Dật:

Trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, tóc trắng như tuyết, khuôn mặt mỹ lệ, cả gia tài chỉ dành cho mình nàng.

Hạ Tuyết Thần:

Hán là Gia chủ thần y thế gia, cũng là cốc chủ Độc Song cốc, hán cứu người cũng có thể giết người, nhưng lại vì một câu nàng nói có thể quyết định hán là thầy y hay độc y.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Chiếc xe hai cửa đậu trước một toà công ty rộng lớn, một người nữ nhân khoảng chừng 25-26 tuổi bước ra, trên người diện toàn hàng hiệu, vẻ đẹp sang trọng quý phái được diễn tả hết trên người nàng. Bước vào trong đại sảnh sau lưng là hai hộ vệ vest đen.

Nhân viên công ty lịch sự cung kính chào nàng bằng Mộc chủ tịch, nữ nhân xinh đẹp bước đi lên thang máy.

“Chủ tịch, đây là toàn bộ hợp đồng chúng ta sẽ kí với các cô đồng lớn của nước ngoài” Thư ký vừa thấy nàng lên đã chạy lại đưa một sấp giấy tờ.

“Đề trên bàn, tôi sẽ xem” Nàng lạnh nhạt nói.

Thư ký đặt chồng giấy lên bàn sau đó lui ra đứng phía sau, chủ tịch rất đáng sợ, rất thích đóng băng người khác.

Nàng tên Mộc Khả Hân, là chủ tịch người đứng đầu của tập đoàn lớn Dark, đồng thời cũng tham gia vào hắc đạo với danh Boss của Sát.

Vào buổi chiều tối điện thoại rung lên, thư ký vội đưa cho Mộc Khả Hân.

Nàng bắt máy đầu dây bên kia vang lên tiếng nói tức giận, Mộc Khả Hân tối sầm bộn hấn dám trái luật lệ của Sát. Nàng lạnh lùng trả lời, nàng đã tha cho bọn chúng một lần giờ không còn lần hai đâu. Nàng trả lời đã biết cho người trong điện thoại sau đứng dậy cho thư kí chuẩn bị xe.

Tuy danh phận ở đây là thư ký nhưng thực tế lại là đàn em dưới chướng Boss.

Chiếc xe màu đen lao trong bóng đêm, một lúc sau có ba chiếc đen cũng bám đi theo. Ni Ni bên ghế phụ quay đầu nói với nàng.

“Cắt đuôi” Mộc Khả Hân liếc mắt phía sau.

Đoàng đoàng, tiếng súng ầm ầm vang lên, Ni Ni cầm súng bắn ra ngoài. Bọn chúng chán sống, dám ngang nhiên làm vậy với trùm Hắc đạo.

Nàng cũng hai tay giữ súng chòm ra cửa sổ nhắm bắn súng.

“Ah” Tài xế trúng đạn, ngã sang một bên.

“Chết tiệt, tài xế dính đạn rồi” Ni Ni bực bội kêu lên.

Nàng lạnh giọng nói kêu nàng ta giữ lái, còn nàng thì lên súng bắn vào các xe phía sau.

Ni Ni trèo lên ghế tài giữ lái, Mộc Khả Hân bắn liên tục các xe phía sau, hôm nay nàng quá bất cần, chỉ đi một xe.

“Hự” Mộc Khả Hân bị trúng hai viên đạn, nàng lui người ra phía sau.

“Boss không sao chứ?” Ni Ni lo lắng quay ra đằng sau.

Nàng lắc đầu kêu nàng yên tâm, một tay vịn vết thương một tay tiếp tục bắn.

Đến cuối cùng tiêu diệt được hết xe, nhưng nàng cũng bị mất máu quá nhiều mà ngất, trước khi ngất nàng nghe được tiếng Ni Ni và đàn em vừa mới đến.

Mở mắt ra lần nữa xung quanh là căn phòng to trang trí bằng vải đỏ, chiếc giường nàng nằm cũng màu đỏ, trên tường hai chữ uyên ương được dán trên đó. Mộc Khả Hân nhắm mắt, nàng nhớ nàng bị ám sát, sau đó do mất máu nhiều mà ngất đi, đây là đâu? Mộc Khả Hân ngồi dậy.

“Không đau” Thở nhích nhích cơ thể không cảm giác đau do bị trúng đạn. Mộc Khả Hân nhìn xuống, nàng mặc bộ đồ đỏ thắm, giống như tân nương trong các bộ phim truyền hình cổ trang, đây không phải tay nàng, tay của người cầm súng lâu năm đâu có mềm mại trắng trẻo thế này.

“Đây là đâu?” Nàng nhăn mày nhìn vòng quanh căn phòng.

“Tiểu thư ngơai dậy rồi sao?” Một cô gái mặc đồ cổ trang khoảng 16-17 tuổi chạy vô trước giường nàng.

“Ngơai là ai?” Mộc Khả Hân tăng cao phòng bị nhìn nàng.

“Tiểu thư? Ngơai không biết Nhụy Nhi sao!” Cô bé mở to mắt kinh ngạc nhìn nàng.

“Ta chưa bao giờ gặp ngơai, đây là đâu?” Nàng có trí nhớ tốt nên nàng đảm bảo chưa từng biết người nào như cô gái trước mặt này.

“Tiểu thư... sao ngơai lại như vậy” Nàng ta oà khóc.

“Nín đi, nói ta biết đây là đâu?” Nàng vịn đầu nói.

“Đây là Thất Vương Phủ, ngày hôm qua tiểu thư được gả đến đây” Nhụy Nhi ngậm ngùi nói.

“Thất Vương Phủ?” Nàng thật sự xuyên không rồi, điều này có thật sao?

“Ta hỏi ngươi một số điều, ngươi phải trả lời” “Cô bé này có vẻ không phải muốn hại nàng.

“Vâng tiểu thư, nhưng sao ngươi lại như vậy?” “Nàng mất đồ lên, tiểu thư rất đáng thương, tuy bên ngoài nhiều người không thích nàng, nhưng nàng vẫn trung thành với tiểu thư.

“Chỉ là chứng mất trí nhớ tạm thời thôi, không sao” “Nàng mỉm cười an ủi Nhụy Nhi.

“Dạ” Chứng mất trí nhớ tạm thời? Lần đầu nàng nghe, nhưng tiểu thư nói luôn là đúng.

“Được, ta hỏi ngươi, ta là ai? Tên gì? Theo ngươi nói là đêm qua là tân hôn nhưng sao ta lại có một mình?” Nàng hỏi một lượt các câu hỏi, Nhụy Nhi cũng trả lời lại, tuy có nhiều chỗ nàng ta không dám nói nhưng nàng kêu cứ bình thường, nàng mới khai thật.

Theo như lời Nhụy Nhi, đại lục này có tứ quốc Đông, Tây, Nam, Bắc và nàng đang sống tại Nam Quốc, thân thể này cũng tên Mộc Khả Hân, là đại tiểu thư của Thừa Tướng Phủ, tính cách không được nhiều người ưa thích, vào lễ hoa xuân đã được chỉ hôn cho Thất Vương Gia Nam Quốc Phụng Mặc Yên, đêm hôm qua là ngày đại hôn nàng gả cho hắn, nhưng không hiểu sao hắn lại bỏ đi khi vào phòng được mấy phút, Nhụy Nhi vô tình thấy nàng đã ngủ và vì vậy sáng nay đã có tình trạng thế này. Còn Nhụy Nhi là nha hoàn từ nhỏ của nàng, theo nàng thấy có thể tin tưởng nàng ta.

“Vương Phi thất sủng sao?” “Nàng thì thâm sau đó nhếch môi cười “Cũng tốt”.

“Tiểu thư?” Nhụy Nhi thấy hành động nàng khó hiểu kêu lên.

“Không có gì, ta đói bụng, đem đồ ăn lên đi” “Nàng đói rồi với lại nàng muốn gỡ thứ đồ nặng nề trên người ra.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Dạ” “Nhụy Nhi đi ra ngoài.

Mộc Khả Hân đứng dậy đến trước gương, nàng phải xem coi dung nhan thân thể này thế nào, ở hiện đại nàng là một mỹ nhân, nàng không muốn về đây sẽ thành xấu đầu.

Nàng nhìn vào trong gương đồng, nó không sáng rõ nhưng cũng nhìn được hình dáng. Trong gương hiện lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, đôi mắt đen sâu thẳm, chiếc mũi cao, môi đỏ mọng. Nàng hài lòng gật đầu, tuổi chỉ khoảng 16, nàng được một món lời nha.

Nhụy Nhi bưng đồ ăn vô đặt lên bàn.

“Đây là gì?” Mộc Khả Hân đơ mắt nhìn rau và cơm nguội trước mặt, đây là bữa ăn giành cho Vương Phi sao?

“Tiểu thư bọn họ biết hôm qua Vương Gia bỏ đi vào đêm động phòng nên... nên” “Nhụy Nhi bất bình nói, tiểu thư nàng thật đáng thương, đã bị gả cho người mình không yêu lại còn bị đối xử như vậy, Thất Vương Gia thật quá đáng.

“Đi thôi” “Nàng đứng dậy bước ra khỏi cửa.

“Tiểu thư ngươi đi đâu?” Nhụy Nhi kinh ngạc kêu lên, hôm nay nàng thấy tiểu thư rất khác không giống bình thường yếu đuối nhút nhát, bây giờ nàng như rất lạnh lùng, thêm phần làm người rất run sợ, nhưng nàng lại thích tiểu thư của bây giờ hơn.

“Đi lấy thứ thuộc về mình” “Nàng Mộc Khả Hân là có thể dễ dàng ăn hiếp sao?

“Dạ?” Nàng cất bước chạy theo Mộc Khả Hân.

“Dẫn ta đến phòng bếp” “Nàng không biết đường tại đây.

“Ah vâng” “Nhụy Nhi đột nhiên có một cảm giác những người đó sẽ gặp rắc rối lớn.

Mộc Khả Hân nhìn cảnh vật ven đường, Thất Vương Phủ rộng và trang trí rất đẹp, vì hôm qua là hôn lễ nên khắp phủ treo đỏ rực.

Ở tại một lầu, hai người ngồi đối diện, nam nhân mặc áo bào màu tím tuần mĩ lạnh lùng, tóc cột đằng sau dài xuống eo, hắn nhấp ngụm trà xong quay sang nhìn người còn lại “Yên, đêm qua ngươi bỏ lại nàng một mình sao?”

“Tam ca, người cũng biết ta chưa muốn nạp vương phi, với lại nàng ta rất vô vị không phải sao, nếu không người cũng không bỏ qua nàng.” Nam nhân lục bảo bữu môi nói, hắc có khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ như ánh mặt trời, tóc được cột một nửa còn lại thả xuống. Hai người này là Chiến Thần Tam Vương Gia Phụng Mặc Khuynh và Thất Vương Gia Phụng Mặc Yên.

“Nàng chưa đủ tư cách làm Vương Phi của ta “ Hắc lạnh nhạt liếc mắt.

“Vậy thì Không nhị tiểu thư của Lại Bộ Thượng Thư hợp làm nhỉ? Kể ra còn 2 tháng nữa là đại hôn của hai người rồi “ Phụng Mặc Yên cười nói.

Phụng Mặc Khuynh không trả lời.

“Nói chuyện với Huỳnh không thú vị gì hết “ Phụng Mặc Yên ngã người dựa vào ghế.

Trong Thất Vương Phủ, Mộc Khả Hân đã được Nhụy Nhi dẫn đến nhà bếp, nàng bước vô trong.

“Tiểu thư người..?” Nhụy Nhi kêu lên.

“Cứ đi theo ta “ Mộc Khả Hân đi trước nói, vào trong nhiều ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng, nữ nhân xinh đẹp này là ai? Sao lại đến đây, tuy trong phủ Thất Vương Phủ có thị thiếp nhưng không ai đẹp như vậy.

“Nhụy Nhi, nói cho ta biết ai đã đưa đồ ăn đó cho em “ Mộc Khả Hân mắt lạnh liếc bọn họ.

“Tiểu thư..” Lúc này nhìn nàng rất đáng sợ.

Lúc này lục chú ý mới dồn vào Nhụy Nhi, nhiều người nhận ra nàng là nha hoàn của Vương Phi mới vào cửa.

“Người là Vương Phi?” Một người lên tiếng hỏi.

“Đã biết ta sao không hành lễ “ Nàng trầm giọng nói.

“Thỉnh an Vương Phi “ Tuy hành lễ nhưng trong mắt không có sự kính trọng, chỉ là một Vương Phi không được sủng ái mà thôi.

“Nhụy Nhi là ai?” Mộc Khả Hân lạnh nhạt hỏi.

“Dạ là tổng quản và hai người kia “ Nhụy Nhi nhắm mắt chỉ vào một người nam nhân và hai nha hoàn nói.

“Vậy sao? “ Nàng cười khê.

“Người dám ngậm máu phun người “ Tổng quản giận tím mặt chỉ vào Nhụy Nhi.

“Nha hoàn ta có ngậm máu phun người không ta tự biết, bây giờ ta đến để hỏi người về đồ ăn sáng của ta “ Nàng không thích ăn đồ dở, đó là thói quen của nàng, nếu không sẽ rất tức giận.

“Thức ăn có gì sai sao Vương Phi “ Tổng quản khinh thường nói, một Vương Phi thất sủng mà cũng đòi ăn đồ ngon sao?

“Ah vậy là người không biết sai chỗ nào sao? Vậy ta sẽ nói cho người biết “ Nàng lạnh lùng mỉm cười làm tổng quản run lên.

Nàng đến gần hất thúi một cái vô bưng làm hắc đầu kêu lên “Thứ nhất bưng ta không tốt, nên phải ăn ngon và đầy đủ “

Nàng tiếp tục đâm vào mắt hắc “Thứ hai ta không thích cách người nhìn khinh ta “

Nàng bẻ tay hắc “Thứ ba làm đồ ăn cho ta thì làm cho đàng hoàng “

Tổng Quản ăn đau nằm xuống đất không đứng dậy nổi, hai nha hoàn đã sớm sợ xanh mặt nhanh chóng quỳ xuống “ Vương Phi tha tội, Vương Phi tha tội “

“Nên nhớ dù ta có được sủng hay thất sủng ta vẫn sẽ là Vương Phi, nên các người nếu không biết cách đối với chủ nhân như thế nào, ta không ngại dạy dỗ “ Nàng lạnh giọng nói, nàng không phải Đại tiểu thư Thừa tướng phủ yếu đuối kia, muốn leo lên đầu nàng sao? Mơ cũng đừng tưởng.

“Dạ dạ “ Toàn bộ gật đầu như mổ thóc, bọn hắc điên sao còn dám đụng đến nàng nữa.

“Mau làm đồ ăn khác mang lên chỗ ta, mỗi ngày mang đúng bữa, nếu không các người tự biết “ Mộc Khả Hân nhẹ nhàng mở miệng sau đó bước ra khỏi cửa.

Nhụy Nhi há miệng không thể tin nhìn nàng, tiểu thư thật kinh khủng.

“Còn không mau đi “ Nàng buồn cười nhìn biểu cảm của nàng ta, thôi cứ để nàng từ từ làm quen, không trách được, ai kêu Mộc Khả Hân cũ rất yếu đuối.

“Dạ Vâng “Nhụy Nhi đuổi theo sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Tiểu thư, người thật giỏi nha, người đã học võ sao? Sao nô tỳ chưa bao giờ thấy “Lúc trước nàng chỉ nhìn thấy tiểu thư yếu đuối thôi, chưa bao giờ nhìn được người như bây giờ.

“Nhụy Nhi từ bây giờ ta không còn hèn yếu như trước, ta sẽ không để ai bắt nạt coi thường” Nàng khi ở hiện đại cũng vậy, bây giờ cũng vậy, sẽ không bao giờ cho ai khinh thường.

“Được tiểu thư “Nhụy Nhi cười lên, tiểu thư lớn thật rồi.

Nàng cười nhẹ sau đó kêu nàng đi theo ra ngoài.

Y như Mộc Khả Hân dự đoán, một lúc sau đồ ăn đã được mang tới, mùi thơm bay khắp căn phòng.

“Cùng ngồi xuống ăn đi “Nàng nhìn Nhụy Nhi đang đứng nói.

“Không được, vậy không hợp quy củ” Nàng vội xua tay.

“Đừng nói nhiều ngồi xuống “Mộc Khả Hân nhún mày.

Nhụy Nhi thấy phản đối không hiệu quả, nàng kiên dè ngồi xuống ghế.

“Người cần để ta đưa đồ ăn lên miệng sao?” Nàng buồn cười đùa giỡ, xã hội cổ đại phân chia giai cấp rõ ràng, nàng biết. Nhưng nàng vốn không phải người tại đây, cho dù hoà nhập đến mấy cũng có những việc không thoải mái. Giống như không thể nào ăn được khi một người đứng ngay ngắn nghiêm chỉnh nhìn chăm chăm mình.

Nhụy Nhi xua tay từ chối liên tục, nhanh tay tự gấp đồ ăn vô chén.

“Còn có Nhụy Nhi, người không cần kêu nô tỳ, cứ kêu “Ta” là được “Nô tỳ, nô tỳ nàng nghe không quen.

“Sao có thể được, tiểu thư vậy không tốt “Nàng há miệng, tiểu thư đây là làm sao?

“Nhiều lời quá, cứ nghe đi “Mộc Khả Hân nhún mày.

“Dạ, nô.. ta đã biết “Nàng định sử dụng từ nô tỳ nhưng Mộc Khả Hân đã mất lạnh liếc qua làm nàng phải thay bằng chữ ta.

Chiều tối, Phượng Mặc Yên về Vương Phủ.

“Vương Gia “Một ám vệ xuất hiện quỳ trước mặt hần.

“Trong phủ hôm nay có chuyện gì sao?” Hần nghịch cây bút lông trên tay lơ đãng hỏi.

“Dạ, là về Vương Phi “Ám vệ nuốt nước miếng nói, cảnh tượng sáng nay hần có chứng kiến nha.

“Ồ, là thị thiếp nào bắt nạt nàng ta sao?” Phượng Mặc Yên cười, nàng ta yếu đuối như vậy, lại không có sự sủng ái của hần làm sao có thể sống yên trong chốn này.

“Dạ không phải “Thị thiếp bắt nạt sao? Ám vệ chảy mồ hôi hột, hần cầu cho bọn họ nếu muốn sống thì đừng động đến nàng.

“Nói “Hần nhướn mày.

“Là Vương Phi đánh tổng quản phòng bếp, nghe nói là do đem thức ăn nguội cho nàng, nàng còn nói dù được sủng hay không sủng thì nàng vẫn là Vương Phi, nếu không biết cách đối xử bề trên nàng không ngại làm giúp “Ám vệ tường thuật lại sự việc, hần còn nhớ rõ ánh mắt sắc lạnh như dao của nàng, nó làm hần cũng phải run sợ.

“Là thật sao?” Phượng Mặc Yên kinh ngạc, Mộc Khả Hân đã làm ra những điều đó sao?

“Dạ, là thật “ Hân nghiêm túc trả lời.

“Ta đã biết lui ra “Phượng Mặc Yên phát tay, một người làm sao có thể gây sự với tổng quản, theo như ám vệ nói thì nàng có võ công, nếu không một nữ nhân chân yếu tay mềm làm sao đánh nổi nam nhân cao to.

“Có vẻ ta nên để ý Vương Phi nhiều hơn “Phượng Mặc Yên cười nói nhỏ.

Sáng hôm sau, Nhụy Nhi chạy vô phòng nàng “Tiểu thư, người tỉnh rồi sao?”

Mộc Khả Hân gạt đầu ngồi dậy, nàng được Nhụy Nhi bưng một thao nước rửa mặt. Nhụy Nhi lục trong tủ quần áo đưa cho nàng một chiếc váy lụa dài.

“Màu trắng sao?” Mộc Khả Hân nhíu mày.

“Sao vậy ạ?” Không phải nàng thích nhất màu trắng sao? Tiểu thư không mặc màu gì khác ngoài màu đỏ.

“Ta không thích màu trắng nữa, mau lựa màu khác đi, nó quá tinh khiết và mỏng manh “Nàng giải thích.

“Vâng “Nhụy Nhi lục trong tủ đồ lấy ra một bộ màu tím.

“Bộ này đi “Có lẽ nàng cần đi mua sắm thêm vài bộ đồ.” Búi tóc cho ta, kiểu bình thường thôi đừng cầu kì “

“Vâng “Không chỉ tính tình đổi mà sở thích của tiểu thư cũng đổi luôn, ngày trước nàng thích búi những kiểu tóc đẹp để xuất hiện trước Tam Vương Gia.

“Đẹp rồi, tay nghề muội rất khá “Nàng cười mỉm nói “Đi thôi, ta cần đi mua chút đồ “

“Người muốn đi ra ngoài phố sao?” Nhụy Nhi kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, có gì sao?” Mộc Khả Hân nhìn nàng.

“Dạ tiểu thư, nếu muốn ra ngoài phải thông qua sự đồng ý của Vương Gia “Trong Vương Phủ nếu Vương Phi hay Thị Thiếp muốn ra ngoài phải được Thất Vương Gia chấp thuận, thường thì họ ít ra ngoài chỉ có sai nô tỳ đi mua đồ thôi.

“Ta làm gì không cần xin phép ai “Mộc Khả Hân lạnh lùng nói, Chủ tịch tập đoàn Dark và đồng thời là Boss của Sát thì khi làm gì cần hỏi ai sao?

“Ah “Nhụy Nhi không ngậm miệng lại được, nàng không hiểu sao cứ cảm thấy tiểu thư bây giờ thật tuyệt vời nha, nàng thích tiểu thư của bây giờ hơn, mạnh mẽ quyết đoán.

“Nhanh lên “Mộc Khả Hân nhíu mày hỏi Nhụy Nhi.

“Dạ vâng, ta đi bằng đường nào?” Công chính không thể đi được rồi.

“Cửa sau, sau lưng biệt viện có một lối đi “Nàng hôm qua đã đi xung quanh đây nghiên cứu rồi.

“Dạ”

Nhụy Nhi háo hức nhìn cảnh vật xung quanh “Tiểu thư đường phố thật nhộn nhịp “

“Muội không thường ra ngoài đường phố sao?” Mộc Khả Hân khó hiểu hỏi.

“Tiểu thư người thật sự không nhớ rồi “Nhụy Nhi lâu bầu, ngày trước tiểu thư toàn đi theo Tam Vương Gia thôi, nàng thì phải đi cạnh tiểu thư, giúp nàng tìm Tam Vương Gia làm sao còn tâm trí nhìn cảnh đường phố.

“Còn gì sao?” Mộc Khả Hân bước vô tiệm đồ cầm một bộ màu đỏ, hỏi Nhụy Nhi, có chuyện gì nàng chưa biết sao?

“Dạ không có gì đâu “Nếu tiểu thư đã quên vậy không có nghĩa là xấu hoàn toàn, dù sao Tam Vương Gia không thích nàng, nếu cứ đi theo ngài ấy người khổ là tiểu thư thôi, quên là tốt rồi, nàng bây giờ không còn thấy ưu thương trên mặt nữa.

Mộc Khả Hân nhìn Nhụy Nhi sau đó tiếp tục lựa đồ, nàng tin nàng ta không hại nàng, nàng không muốn nói là có lí do của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Hai người đi dọc trên đường, do dung mạo của Mộc Khả Hân nên rất nhiều người chú ý, bỗng một người kéo nàng lại.

“Cô nương coi bói chứ “ Một ông lão cười nhìn Mộc Khả Hân.

Nàng lạnh nhạt từ chối, nàng không tin vào mấy việc này.

“Ta coi không lấy tiền đâu, chỉ thấy do cô nương hữu duyên thôi “ Lão cười nói.

“Tiểu thư coi miễn phí đấy, người thử đi “ Nhụy Nhi bên cạnh vui mừng nói.

Mộc Khả Hân thờ dãi đông ý, dù sao nàng cũng đang rảnh.

“Cô nương “ Ông lão gọi nàng, sau đó nói tiếp “Mệnh phạm đào hoa “

“Mệnh phạm đào hoa?” Nàng nhún mày, ý này là thế nào?

Ông lão cười gật đầu vuốt râu.

“Đừng nói tiểu thư như vậy “ Nhụy Nhi bên cạnh tức giận. Nếu nói vậy ai muốn lấy tiểu thư nữa, hơn thế nếu có người nghe được báo cho Vương Gia tiểu thư sẽ gặp chuyện. Trong xã hội cổ đại, trinh tiết nữ nhân rất quan trọng

“Không cần nói “ Dù sao nàng cũng không tin mấy cái này “ Đi thôi, cảm ơn lão “ nàng đưa ông lão hai đồng tiền.

Hắn từ chối đưa lại cho nàng, lúc đầu hắn đã nói hắn không lấy tiền. Mộc Khả Hân không quan tâm nhét lại cho hắn sau đó xoay người bỏ đi.

“Đúng là rất đặc biệt “ Lúc này còn về sau hắn chưa nói ra đó là những đào hoa của nàng đều là nhân trung long phụng.

“Tiểu thư “ Đi được một lúc Nhụy Nhi kêu nàng.

Mộc Khả Hân liếc nhìn nàng ý bảo nàng nói tiếp.

“Người có đôi chứ?” Nàng ngập ngừng hỏi.

Nhụy Nhi nói làm nàng nhớ ra bụng đang biểu tình “Ta cũng đôi rồi, đi tìm từ lâu đi “

Nàng bước vô một từ lâu lớn “Cho ta một cái bàn, ở chỗ khuất thôi.”

“Hai cô nương mời đi hướng này “ Tiểu nhị vui vẻ dẫn đường cho nàng.

Đang chuẩn bị đi sau lưng chuyển đến một giọng nói “Khả Hân? “

Mộc Khả Hân quay đầu, người nói là một nữ nhân xinh đẹp mặc y phục màu trắng, tóc đen dài như thác nước, đôi mắt đen láy, khí chất thủy mị thanh tao. Bên cạnh nàng là một nam nhân tuấn mĩ lạnh lùng, tóc dài cột đằng sau. Nàng nhún mi nhìn hai người, đây là người khối thân thể này quen sao? Nhưng tại sao nàng nhìn trong mắt nam nhân kia có sự chán ghét? Mộc Khả Hân liếc mắt qua Nhụy Nhi hỏi nàng.

Nhụy Nhi mặt đã sớm tái lại, may mắn lắm tiểu thư mới quên được Tam Vương Gia, vậy mà tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này, còn đi theo Khổng Vân Khuê - nữ nhi của Lại Bộ Thượng Thư.

“Khả Hân là muội sao? Từ hôm tân hôn đến giờ muội vẫn tốt chứ? Hôm nay muội khác quá ta nhận không ra “ Nàng dịu dàng nói, còn len lén liếc sang người nam nhân bên cạnh.

“Ta vẫn khoẻ “ Nàng lạnh lùng nói, bao năm trên thương trường và hắc đạo nàng đương nhiên nhận ra nàng ta không có ý tốt thông qua đôi mắt.

“Muội không còn giận tý chứ?” Khổng Vân Khuê e dè hỏi nàng.

Mộc Khả Hân nhướn mày, nàng nhìn qua Nhụy Nhi. Giận sao? Có vẻ cô bé này còn giấu nàng chuyện gì.

“Tiểu thư “ Nàng lau mồ hôi hột.

“Khuê Nhi nàng làm điều dư thừa vậy làm gì?” Người nam nhân kể bên lạnh lùng lên tiếng.

“Khuynh, ta...” Nàng nép vào người hắn.

“Ta đói, đi trước đây “ Nàng không rảnh coi họ diễn trò.

“Khả Hân, ta không phải cố ý, nhưng ta thật sự yêu Khuynh, chúng ta yêu nhau “ Khổng Vân Khuê hơi nâng giọng làm nhiều người chú ý bên này.

“Ngươi yêu ai thì liên quan gì đến ta “ Nàng bình tĩnh nhìn nàng ta.

“Sao cơ?” Khổng Vân Khuê kinh ngạc, Phụng Mặc Khuynh cũng hơi nhủi mày, hôm nay hân cảm giác Mộc Khả Hân rất khác, gặp hân không còn bám theo, cũng không còn hận thù nhìn Khổng Vân Khuê, hơn nữa nàng không mặc y phục trắng nữa mà đổi sang màu tím, tóc cũng búi đơn giản nhưng không mất vẻ đẹp, hôm nay nàng nhìn khuynh quốc khuynh thành.

“Ta nói ta đổi rồi, còn ngươi yêu ai không liên quan đến ta “ Nàng lạnh như băng lên tiếng, nàng ghét ai cản trở nàng khi nàng dùng bữa.

“Ta.. “

“Đề cho nàng đi “ Phụng Mặc Khuynh giữ tay Khổng Vân Khuê.

“Vậy được, Khả Hân chúc ngươi ngon miệng “ Khổng Vân Khuê bùi ngùi nói, nhưng trong lòng sớm đã kinh ngạc không chịu nổi, Mộc Khả Hân hôm nay rất đáng sợ.

Phụng Mặc Khuynh nhìn theo hướng nàng đi, lúc này hân không cảm nhận lắm, trên người Mộc Khả Hân có sát khí, khí chất này lúc trước nàng ta chưa bao giờ có.

“Khuynh “ Khổng Vân Khuê thấy hân nhìn theo Mộc Khả Hân thì vội lên tiếng.

“Đi thôi “ Hân thu hồi tầm mắt.

Trong phòng chữ Thiên , một nam nhân tóc trắng như tuyết, khuôn mặt mũi lệ ngồi trên quan sát hết thấy, hân phát tay cho một ám vệ đi vào.

“Điều tra nữ nhân đó “ Hân nhẹ giọng ra lệnh.

“Dạ “ Ám vệ thoắt cái biến mất.

“Tiểu thư hồi này ngươi thật giỏi nha “ Nhụy Nhi ngồi đối diện mắt ngưỡng mộ nhìn nàng, nàng có thể đã bại được Khổng Vân Khuê đáng ghét đó.

“Ta cho muội ba phút kể lại cho ta tất cả, họ là ai?” Nàng nhìn Nhụy Nhi.

“Tiểu thư, ngươi thật sự muốn biết sao?” Nàng e ấp hỏi.

“Phải “ Mộc Khả Hân lạnh nhạt gật đầu.

“Dạ, nữ nhân tên Khổng Vân Khuê là nữ nhi của Lại Bộ Thượng Thư, cũng là Nam Quốc đệ nhất tài nữ, còn nam nhân là Chiến thần Tam Vương Gia của Nam Quốc, hai người đã đính hôn và sẽ tổ chức hôn lễ vào mấy tháng nữa “ Nhụy Nhi bất bình nói, tại sao lại là Khổng Vân Khuê? Rõ ràng tiểu thư nàng tốt hơn nha, Nam Quốc đệ nhất tài nữ gì chứ, tiểu thư còn hơn như thế.

“Vậy tại sao nàng ta lại nói những lời như vậy “ Nàng tiếp tục hỏi.

“Là vì... tiểu thư ngươi từng thích Tam Vương Gia “ Nàng cúi thấp đầu nói.

“Vậy sao?” Mộc Khả Hân cười nhẹ.

“Tiểu thư ngươi không sao chứ?” Nàng ngẩng đầu nhìn. Nàng biết tiểu thư yêu Tam Vương Gia từ lâu, vậy mà Tam Vương Gia luôn không để ý đến nàng.

“Ta không sao, hân không thích ta , ta cần gì theo đuổi hoài “ Mộc Khả Hân lạnh nhạt nói.

Nhụy Nhi vui mừng kêu to, cuối cùng nàng cũng quên được Tam Vương Gia, tiểu thư sẽ không còn buồn vì hân nữa. Mộc Khả Hân cười nhạt, nàng vốn không phải nàng ta đương nhiên sẽ không yêu hân.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau khi dạo phố xong Mộc Khả Hân và Nhụy Nhi đi về phủ Vương Gia, đương nhiên là bằng cửa sau.

Theo như Mộc Khả Hân nói là “Việc nhỏ không nhịn được, việc lớn ắt sẽ hỏng “

Dù sao cũng là Vương Phi thất sủng nên dù có đi đâu hay mất tích cũng chả ai thèm quan tâm, như vậy cũng tốt rất giúp ích cho cho nàng.

“Nhụy Nhi chúng ta có của hồi môn chứ “ Nàng cần tiền để đầu tư buôn bán.

Nhụy Nhi gật đầu trả lời, dù sao cũng là Đại tiểu thư Thừa Tướng Phủ không thể nào đại hôn không có lễ vật được.

“Tốt, đi lấy ra cho ta xem “ Nàng cười nhẹ nói.

Nhụy Nhi vâng lời lấy ra của hồi môn của thân xác này, đúng là tiểu thư quan lại thật sự vàng bạc rất nhiều nha, còn trang sức nữa.

“Được rồi, Nhụy Nhi muội hãy đổi số trang sức này thành ngân phiếu “ Nàng không thích đeo trang sức để đó cũng vậy thôi thì cho nó làm điều có ích vậy.

“Nhưng tiểu thư đây là của hồi môn của người “ Nhụy Nhi kinh ngạc.

“Không cần, cứ làm theo ta nói “ Mộc Khả Hân lạnh lùng bảo.

Nàng vâng lời làm theo nếu tiểu thư lúc trước nàng có thể nói vài câu thì tiểu thư bây giờ nàng không thể làm trái ý.

“Nhụy Nhi đi bộ tiêu com thôi “ Hồi này nàng ăn có hơi nhiều.

“Vâng “ Nhụy Nhi vui vẻ chạy theo nàng, tuy nàng không làm trái ý tiểu thư của bây giờ được nhưng sống cùng nàng rất thoải mái.

“Đây là đâu?” Mộc Khả Hân nhìn cảnh vật xung quanh hỏi Nhụy Nhi.

“Đây là Hoa Viên “ Nàng trả lời “ Mai mốt chúng ta cũng trồng hoa trong viện được không tiểu thư”

“Tuy muội “ Tuy thân thể này theo danh nghĩa là Vương Phi nhưng mà biệt viện lại ở xa tên Vương Gia, và cảnh vật bên trong được trang trí rất sơ sài từ đó thấy được hân ghét nàng tiểu thư này đến chừng nào.

“Người là ai? Sao lại đi vào Hoa Viên này?” Giọng nói chua chát vang lên trước mặt nàng.

Mộc Khả Hân bức bối nhìn, sao nàng lại phải cứ gặp những người ngớ ngẩn vậy? Ở Hiện đại ai nghe Boss của Sát đều đi đường vòng vậy mà về đây cứ thích tìm nàng gây sự.

“Hạ Trắc Phi hỏi, người dám không trả lời “ Nô tỳ bên cạnh hung hăng nói, dù sao nàng cũng là người được Vương Gia sủng nhất phủ.

Một viên đá đập vào miệng nô tỳ, nàng ăn đau la to lên.

“Người dám đánh người của ta “ Hạ Uyển nghiêng răng tức giận nói, nữ nhân này có dung nhan xinh đẹp, sao trong phủ có người này mà nàng không biết.

“Ta không thích ai sai khiến ta “ Nàng lạnh như băng nói.

“Người dám hỗn láo với ta “ Hạ Uyển chỉ vào Mộc Khả Hân.

Nàng bước lại gần cầm ngón tay nàng bẻ “ Ta cũng không thích ai chỉ vào ta “

“Tay ta, ta sẽ giết người, người đâu lên bắt tiện nhân này lại cho ta “ Nàng la to, gia đình vội bao vây Mộc Khả Hân và Nhụy Nhi lại.

Nàng lạnh lùng nhìn bọn họ, lâu rồi không khởi động tay chân.

“Tiểu thư” Nhụy Nhi bên cạnh mếu máo, sao lại trêu chọc vào Hạ Trắc Phi, nàng ta được rất được sủng ái, trong phủ không ai dám chọn đến nàng đâu.

“Chuyện gì mà ồn ào vậy?” Giọng nam trầm thấp vang lên, hai nam nhân bước đến, trong đó một người nàng đã gặp ở từ lâu là Tam Vương Gia Phượng Mặc Khuynh, người còn lại mặc lục y, có gương mặt như tạc tượng mang theo nét cười biến quyền rũ, tóc xoã đằng sau, hẳn là người đã lên tiếng.

“Vương Gia, nàng dám bẻ tay thần thiếp “ Hạ Uyển nhào vào lòng nam nhân lục y khóc lóc.

“Ai dám bẻ tay nàng?” Phượng Mặc Yên ôm Hạ Uyển, kinh ngạc nhìn Mộc Khả Hân, là nàng làm?

Nàng cũng đánh giá lại hắn, hắn ta là Thất Vương Gia Phượng Mặc Yên, cũng là người bỏ lại nguyên chủ trong đêm tân hôn.

Phượng Mặc Khuynh cũng nhíu mày nhìn nàng, nàng rất khác, như là một người hoàn toàn khác.

“ Là nàng ta, nàng ta...” Hạ Uyển khóc nức lên chỉ vào nàng.

“ Nếu ngươi không muốn ta bỏ đi một ngón nữa tốt nhất bỏ tay xuống “ Mộc Khả Hân lạnh nhạt nói.

“ Ngươi...” Nàng tức giận trừng mắt nhưng vẫn ngoan ngoãn không chỉ tay nữa.

“ Vương Gia phải làm chủ cho thiếp “ Nàng rút vào lòng hăn.

“ Được rồi, đừng khóc nữa “ Phụng Mặc Yên dỗ dành nàng, nhưng trong mắt sự chán ghét bị Mộc Khả Hân bắt được.

“ Vương Phi của ta nên nói chút gì đó chứ?” Hăn mỉm cười nhìn nàng.

Vương Phi? Hạ Uyển kinh ngạc quên khóc, bọn gia đình hỗn phách đã bay, bọn hăn mới vừa đụng đến Vương Phi, tuy nàng thất sủng nhưng thế lực Thừa Tướng không thể xem thường được.

“ Ta không sai “ Mộc Khả Hân không để ý nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6

Phụng Mặc Yên nhướn mày hỏi lại “ Không sai?” Nàng đã làm trước bao nhiêu con mắt của nhiều người, lại ngang nhiên kêu không làm sai? Thú vị.

“ Ngươi nói dối, rõ ràng ngươi bỏ tay ta “ Hạ Uyển khóc lên nói, sau đó quay sang hăn “ Vương Gia, ta..ta..”

“ Ngươi bỏ tay trái phi của ta, vậy nên gọi là gì đây?” Hăn sát bén hỏi nàng, Mộc Khả Hân của bây giờ cho hăn cảm giác không giống bình thường.

“ Lỗi không do ta, là do nàng, ta không bắt nàng gây sự với ta “ Mộc Khả Hân lạnh nhạt nhún vai, nàng chưa bao giờ đi gây sự với người khác, chỉ có người ta gây sự với nàng nên nàng không thể tha.

“ Ngươi... ta không muốn sống nữa...” Nàng dựa vào lòng Phụng Mặc Yên khóc.

“ Ta có thể giúp “ Mộc Khả Hân cười lạnh.

“ Sao?” Hạ Uyển ngẩng lên, gương mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt chốc người thương tiếc.

“ Giúp ngươi... chết càng nhanh “ Nàng nhẹ nhàng nói như bình thường.

“ Ngươi dám làm càn trước mặt Vương Gia?” Nàng yếu điệu nép vào hăn.

“ Yên, ta nghĩ ta có việc cần nói với Vương Phi của ngươi “ Phụng Mặc Khuynh bỗng lên tiếng.

Hăn đồng ý, ánh mắt mang ý cười hơi liếc qua nàng rồi ôm eo Hạ Uyển rời đi. Nhụy Nhi cũng bị nàng cho lui.

“ Có chuyện gì sao?” Nàng không cảm xúc hỏi, đây là nam nhân nguyên chủ thân thể này yếu say đắm dù hăn chưa bao giờ cho nàng một ánh mắt.

“ Ngươi là ai?” Hăn dồn sát vào nàng.

“ Ta là ai không phải ngươi nên biết rõ sao?” Mộc Khả Hân cười khế.

“ Ngươi không giống Mộc Khả Hân, cả tính cách lẫn khí chất ngươi hoàn toàn khác xa nàng “ Hăn nhìn nàng, từ khoảng cách này nàng có thể nhìn rõ được con ngươi màu hổ phách của hăn.

“ Ta là Đại tiểu thư Thừa Tướng Phủ Mộc Khả Hân “ Nàng cũng nhìn thẳng hăn không chớp mắt nói, nàng nói không sai thân xác nàng là vậy, chỉ có linh hồn là Mộc Khả Hân của thế kỷ 21 thôi.

“ Ta không cần quan tâm ngươi là ai, chỉ là... “ Hăn lạnh lùng nhìn nàng “ Đừng làm điều ngu xuẩn “

Phụng Mặc Khuynh xoay người rời đi, nàng lạnh như băng nhìn bóng dáng của hăn, chưa ai dám nói với nàng như vậy, trên thế giới nào cũng vậy nàng phải mạnh lên.

Về đến viện Vương Phi, nàng nhốt mình trong phòng suy nghĩ cách biến cường.

Ban đêm một bóng đen bay vào qua cửa phòng nàng, Mộc Khả Hân mở mắt, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Ai?” Nàng lạnh lùng nhìn bóng đen đang đứng.

“Phản ứng rất nhạy, ta chưa bao giờ biết Đại tiểu thư Thừa Tướng Phủ biết võ công “ Giọng nói trầm thấp vang lên trong màn đêm.

“Ngươi không biết không có nghĩa là ta không có võ công “ Nàng thản nhiên không đỏ mặt nói.

“Ý là tất cả chỉ là về ngoài của ngươi sao?” Hân dùng tốc độ nhanh chóng đến ngay cạnh nàng.

“Sao ta phải trả lời ngươi?” Nàng đá hân, sau đó dùng các chiêu thức võ học tại hiện đại, nhưng làm sao có thể so sánh với võ công cổ đại rất nhanh nàng đã bị chế ngự.

“Ngươi không trả lời ta sẽ làm cho ngươi dần dần trả lời “ Hân kẻ sát tai nàng nói nhỏ.

“Vậy sao? Ta đợi “ Dứt câu nàng đá ngược lên trên, tay nhanh nhẹn tháo bỏ khăn che mặt của hân, nhờ ánh trăng soi được khuôn mặt tuyệt mỹ không tí vết, mái tóc suông dài sả xuống phía sau.

“Ngươi là ai? “ Mộc Khả Hân đè hân xuống đất, cầm cây châm để trên động mạch hân, chỉ cần hân nhúc nhích sẽ lập tức mất mạng.

“Hân Hân, ngươi đúng là rất lạnh lùng “ Hân như không thấy mạng sống đang bị đe dọa, cứ nhón nhơ trêu chọc nàng.

“Ngươi nói cái gì?” Nàng không một tí ảm áp nói, chưa ai có can đảm gọi nàng như vậy, thật buồn nôn. Lực đạo trên tay Mộc Khả Hân càng tăng, phía cổ trắng nõn của hân đã bắt đầu xuất hiện vết máu.

“Ta chưa muốn chết, nên Hân Hân hẹn gặp lại “ Hân xoay người lại, trước khi đi còn hôn lên môi nàng, nữ nhân này làm hân có hứng thú từ lúc trong tù lâu.

“Ngươi muốn chết “ Bây giờ nàng thật sự tức giận, dấm hôn nàng, nụ hôn đầu của nàng mất lãng xẹt vậy sao? Nàng phóng cây châm về phía hân, nếu không phải hân có võ công cao cường thì có lẽ đã bỏ mạng trước nó rồi.

Trong căn phòng một nam nhân ngồi trên bệ cửa sổ tóc trắng như tuyết, đôi mắt màu bạc, sở hữu khuôn mặt đến cả nữ nhân cũng phải cúi đầu nhận hổ thẹn.

“Chủ nhân đã điều tra ra được “ Âm vệ từ bên ngoài bước vô quỳ xuống nói.

“Nói “ Giọng nói như có từ tính toát ra từ nam nhân đó.

“Nàng là Mộc Khả Hân, đại tiểu thư của Thừa Tướng Phủ không lâu trước đã được gả cho Thất Vương Gia Nam Quốc, nhưng thuộc hạ nghe nói nàng không được sủng “ Hân cung kính nói.

“Tại sao? “ Trong đôi mắt màu bạc hiện lên sự kinh ngạc.

“Nghe nói người nàng muốn gả là Tam Vương Gia, nhưng hân lại chọn Tiểu Thư của Lại Bộ Thượng Thư, còn có tính cách của nàng rất yếu đuối, luôn đi theo sau Tam Vương Gia Nam Quốc “ Hân sau khi điều tra xong nàng cũng rất bất ngờ, hân không thể nào hình dung người trong tù lâu và người hân điều tra ra là một.

“Sao cơ? “ Nam nhân tuấn mĩ nhíu nhẹ mày.

“Có cái này nữa, không biết..” Âm vệ ngập ngừng, trong lòng hân hò hét chủ nhân người đừng làm biểu cảm gì được không? Ngài quá đẹp rồi, mai mốt hân lấy thê tử như thế nào nữa.

Nam nhân đưa mắt nhìn hân ý cho hân nói tiếp.

“Là nàng đã đổi tính “ Âm vệ cũng băng khoảng khi biết vấn đề này.

“Đổi tính sao? Thật thú vị “ Hân cười nhẹ sau đó phát tay cho hân lui xuống.

~~~~~

Cmt cho tác giả lấy động lực ♥

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hôm sau Mộc Khả Hân ngồi trên ghế cho Nhụy Nhi chải tóc.

“Tiểu thư, hôm nay nguoi..” Nàng ấp úng hỏi.

“Hôm nay ra phố, nhớ đem theo ngân lượng” Nàng nói.

“Vâng” Nhụy Nhi tuân theo, nàng không biết tại sao tiểu thư lại quyết định như vậy, nhưng nàng tin tưởng tiểu thư.

“Đi thôi” Nàng đứng dậy đi ra cửa.

Hai người theo cửa sau đi ra ngoài, Mộc Khả Hân đi dạo quanh khu phố, nàng đi vô một tiệm ăn vắng khách.

“Cô nương mời vào, mời vào” Chủ quán vui vẻ chạy ra nói.

“Ta không vô ăn” Nàng lạnh nhạt nói.

“Vậy... cô nương” Hắn ngạc nhiên.

“Ta muốn mua tiệm của nguoi” Mộc Khả Hân bình thản nói.

Nhụy Nhi trở mắt nhìn nàng, chủ tiệm cũng há to miệng.

“Cô...cô nương không nói giỡn đi” Hắn lắp bắp nói, không phải hắn già rồi nên nghe nhầm chứ, nữ tử này muốn mua lại tiệm của hắn sao.

“Ta không nói giỡn” Nàng lạnh tanh trả lời.

“Cô nương, ta khuyên cô một câu tiệm ta lâu năm chưa từng đông khách, cô đừng đại dột, ta cố gắng lắm để kiếm tiền nuôi sống bản thân thôi.” Hắn cố gắng khuyên nhủ nàng.

“Ta chỉ hỏi nguoi bán hay không? Đừng nói nhiều” Nàng nhấn mi lạnh nhìn hắn.

“Ta..” Chủ tiệm do dự.

Mộc Khả Hân liếc qua Nhụy Nhi, nàng ta hiểu ý nàng nên lên tiếng “Tiểu thư ta đã quyết định do dự, đây là tiền”

Nhụy Nhi đặt xấp ngân lượng lên bàn, Chủ Tiệm trở mắt ra nhìn, nhiều đây thật nhiều so với tiệm hắn.

“Ý của nguoi?” Mộc Khả Hân nhìn hắn hỏi “Hay nguoi chê không đủ?”

“Không không, quá đủ quá đủ” Hắn vội gật đầu nói.

“Được, làm giấy tờ chuyển tiệm cho ta” Nàng muốn việc gì cũng nhanh chóng.

“Vâng vâng, ta làm liền” Hắn vội chạy đi.

Sau khi mua tiệm ăn nàng đi sang chỗ bán y phục, cũng trao đổi y chang như vậy.

“Tạm thời là như vậy” Mộc Khả Hân cười khẽ.

“Tiểu thư, nguoi mua những tiệm ấy làm gì?” Nhụy Nhi khó hiểu hỏi.

“Nguoi từ sẽ biết” Nàng nhẹ nhàng vừa bước đi vừa nói.

“Nhụy Nhi, đi ăn thôi” Mộc Khả Hân đi vô một túp lâu kê bên đường, từ sáng nàng đi sớm chưa kịp dùng bữa sáng.

Thức ăn được dọn ra, hai người bắt đầu dùng bữa. Mộc Khả Hân nhìn món ăn trên bàn, sau này nàng sẽ đem các món ăn tại hiện đại về cổ đại này.

Trên lầu, Phụng Mặc Khuynh nhìn xuống dưới bàn nàng.

“Tam Ca, sao vậy?” Phụng Mặc Yên theo mắt hắn nhìn xuống, đôi mắt mờ to kinh ngạc.

“Sao nàng lại ở đây?”

“Yên, Vương Phi của ngươi, ngươi không phải nên biết sao?” Hắc lạnh lùng nói mắt vẫn nhìn hướng nàng.

“Nàng ta chưa xin phép đệ đã tự tiện ra phủ “Phượng Mặc Yên đứng dậy đi xuống chỗ Mộc Khả Hân.

“Vương Phi của ta có vẻ nàng đang rất vui vẻ khi ở đây “Phượng Mặc Yên đến bên cạnh nàng nói.

“Vư..Vương Gia” Nhụy Nhi hoảng sợ rút đôi đũa xuống dưới, làm sao bây giờ Vương Gia biết bọn nàng tự tiện ra khỏi phủ, vậy tiểu thư phải ra sao?

“Ngươi không thấy sao lại hỏi?” Mộc Khả Hân đặt đũa xuống lạnh nhạt trả lời.

Phượng Mặc Yên khựng lại một chút, khí chất này không phải Mộc Khả Hân nên có “Vương Phi nàng nên đi cùng ta không phải sao?”

“Ngươi trả tiền?” Mộc Khả Hân ngược lên hỏi hắc.

“Đương nhiên “Từ bao giờ nàng thành kẻ mê tiền như vậy?

“Vậy đi thôi “Có người bao sao nàng lại không đi.

“À nhưng phải cho nô tỳ của ta ăn nữa “Nàng chỉ vào Nhụy Nhi đang đứng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng.

“Sao?” Phượng Mặc Yên nhăn đôi mi thanh tú, một nô tỳ mà ngồi ăn chung với chủ nhân sao? Khi này hắc thấy nàng ta ngồi chung với nàng đã rất là ngạc nhiên.

“Không được sao?” Mộc Khả Hân lên tiếng.

“Tiểu thư nô tỳ no rồi, là thật “Đùa sao kêu nàng ngồi chung với Thất Vương Gia? Nàng không ghen chết là may rồi.

“Vậy em ăn tại bàn này đi, hắc sẽ trả nên đừng lãng phí” Nàng cũng không tiếp tục làm khó Nhụy Nhi.

Nàng lau mồ hôi thờ phào nhẹ nhõm.

Bước lên trên lầu từ xa đã nhìn thấy Phượng Mặc Khuynh lạnh lùng ngồi đó.

“Sao vậy? Nàng vẫn không quên Tam Hoàng Huynh sao?” Phượng Mặc Yên cười nhưng trong lòng đột nhiên khó chịu.

“Ta có nói vậy sao?” Nàng thản nhiên nói sau đó đi đến bên bàn ngồi xuống.

“Chào Tam Vương Gia” Mộc Khả Hân lên tiếng như có lệ.

Phượng Mặc Khuynh sững sốt, trong mắt nàng không có say mê, không đau buồn, chỉ có thản nhiên như đối mặt với người lạ, lòng hắc thoáng mất mát nhưng nhanh chóng trở về như cũ.

“Chào Thất Vương Phi “Hắc gật nhẹ đầu.

Phượng Mặc Yên nhìn qua hai người sau đó ngồi bên cạnh Mộc Khả Hân.

“Hân Nhi, nàng muốn ăn gì?” Hắc vui vẻ hỏi nàng, giờ đây hắc đang rất hứng thú với Vương Phi của hắc.

Mộc Khả Hân nắm chặt đôi đũa, Hân Nhi sao? Xưng hô này làm nàng nhớ tới tên tối qua, hắc dám cướp nộ hôn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“Có chuyện gì sao?” Phượng Mặc Yên thấy nàng trầm mặt khó hiểu hỏi, sao đang bình thường lại như vậy?

“Không có gì “Mộc Khả Hân phục hồi lại tinh thần lắc đầu trả lời hắc.

“Ăn đi, nàng ốm “Hắc cười gắp đồ ăn cho nàng. Hắc quyết định tắm rửa cho nàng rồi.

“Ta tự làm “Nàng nhăn mày nói, hắc đang làm trò gì vậy? Thật khó chịu.

Phượng Mặc Khuynh nhìn hai người, trong lòng đột nhiên không thoải mái, vì sao hắn có cảm giác muốn tách bọn họ ra.

“Hân Nhi, ngày mai ta đưa nàng về phủ Thừa Tướng “ Phượng Mặc Yên quay sang nói với nàng.

Về Thừa Tướng Phủ? Mộc Khả Hân khựng lại, nàng có nghe Nhụy Nhi nói sau khi đại hôn sau Vương Gia sẽ dẫn Vương Phi về thăm nhà mẹ đẻ, nàng có thể qua mặt được bọn người ở đây làm sao có thể qua mặt được Phủ Thừa Tướng, nhưng may là nàng là thứ nữ không được sủng.

“Ta tự về “ Nàng lạnh nhạt trả lời.

“Vậy không tốt, ta vẫn nên đưa nàng về “ Hắn kiên trì không cho nàng cơ hội từ chối.

“Tuỳ ngươi “ Mộc Khả Hân tiếp tục lực chú ý vào trong đồ ăn mà bỏ quên hai nam nhân đang tò mò nhìn chằm chằm nàng.

Một người đi ngang qua bàn bọn họ, nàng nhú mày, mùi hương đó? Nàng ngược lên nhìn, nam nhân mới đi qua.

“Chờ chút “ Mộc Khả Hân đứng lên gọi hắn, Phượng Mặc Yên cùng Phượng Mặc Khuynh kinh ngạc trước hành động của nàng.

“Cô nương có chuyện gì sao? “ Hắn quay lại nhìn nàng, đôi mắt màu hổ phách loé lên tia sáng.

“Không có gì, xin lỗi ta nhầm người “ Nàng trở về chỗ ngồi, hắn ta tuy có khuôn mặt thanh tú nhưng chung quy không phải tuyệt mỹ tà mị như tên đột nhập phòng nàng, nhưng mùi hương trên người hắn rất giống.

“Hân Nhi, đó là ai? Người nàng tưởng là hắn ta” Phượng Mặc Yên kể bên hỏi nàng, hắn không vui khi nàng bây giờ quan tâm người khác.

“Tên điên “ Nàng bình thần trả lời, hắn dám cướp nộ hôn đầu của nàng, gan dạ lắm.

“Haha, Hân Nhi, nàng thật thú vị “ Phượng Mặc Yên cười lên.

Mộc Khả Hân liếc nhìn hắn, thú vị đầu người, có vẻ lần đầu tiên nàng nghe có người nói Boss của Sát thú vị.

“Khuynh “ Giọng nói từ phía sau vang lên, Mộc Khả Hân bực bội, nếu nàng biết phiền phức nhiều như vậy nàng sẽ không đi chung với hắn.

“Khuê Nhi “ Phượng Mặc Khuynh lạnh lùng lên tiếng, hắn hơi liếc qua Mộc Khả Hân tìm biểu cảm của nàng nhưng chỉ là lạnh nhạt không quan tâm.

“Khuynh, ngươi cũng ở đây sao? A Hân Nhi cùng Thất Vương Gia “ Nàng hành lễ với Phượng Mặc Yên và Phượng Mặc Khuynh sau đó đi lại cạnh hắn.

“Vân Khuê Tỷ Tỷ “ Một nữ nhân khoảng 16 tuổi bước lại, nàng ta luôn liếc mắt nhìn hai người nam nhân bọn họ.

“Đây không phải là Khả Hân tỷ tỷ sao? “ Nàng nói lên, trong đôi mắt tràn đầy khinh thường.

Mộc Khả Hân mắt lạnh liếc nàng, đây là ai?

“Vân Khuê Tỷ và Tam Vương Gia thật hạnh phúc” Lời nói thì như chúc phúc nhưng trong lòng nàng thì ghen ghét, biểu cảm của nàng làm sao qua nổi hai huynh đệ Phượng Mặc cùng người đi thương trường bấy lâu Mộc Khả Hân.

“Từ Nhiêu “ Khổng Vân Khuê mặt đỏ lên, nhưng lại há hê trong lòng.

“Có vẻ như chuyện của ta ngươi không có quyền quản” Phượng Mặc Khuynh lạnh như băng nói.

“Tam Vương Gia ta chỉ hâm mộ hai người thôi “ Nàng xấu hổ ảm ức nói.

“Khuynh, Từ Nhiêu không cố ý, dù sao nàng là cô nương tốt “ Khổng Vân Khuê dịu dàng nói tốt cho nàng.

“Đúng vậy, Tỷ tỷ, ngươi cũng thấy Tam Vương Gia và Vân Khuê tỷ đẹp đôi đúng không?” Từ Nhiêu quay sang hỏi Mộc Khả Hân, nghe như chỉ nói bình thường nhưng trong đôi mắt nàng lại tràn ngập ác ý.

“Vậy sao? Ta không chú tâm lắm, ngươi làm gì quan tâm như vậy? Người trong cuộc không để ý người ngoài cuộc nói họ làm gì?” Nàng nhún vai lơ đãng trả lời, trong câu nàng có nghĩa là ngươi đang lo chuyện bao đồng, ngươi muốn xen vào bọn họ sao?

“Tỷ Tỷ nói phải “ Nàng nghiêng răng đáp, tại sao hôm nay nàng ta lại có khí chất như vậy? Chỉ là một Vương Phi thất sủng mà dám lên mặt dạy đời nàng. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên tính toán, vị trí Thất Vương Phi phải là của nàng, nếu không phải Hoàng Thượng đột nhiên đưa cho nàng ta thì người ngồi bên cạnh hắn đã là nàng.

Nam nhân mặc đồ đỏ nhìn cảnh tượng trước mắt, có người đang muốn hãm hại Hân Hân của hắn, nên xử thế nào đây?

“Ta no rồi, ta đi trước “ Mộc Khả Hân đặt đĩa xuống đứng dậy, kiểu này nàng con ăn vô được mới lạ.

Phượng Mặc Yên cũng đứng lên giữ tay nàng “Ta đưa nàng về”

“Tuỳ ngươi” “Nàng lạnh nhạt lặp lại câu nói cũ, sau khi nói chuyện với hắn xong nàng biết dù có từ chối hắn cũng nản nặc đòi cho bằng được.

Phượng Mặc Yên cười vui vẻ đứng dậy chào “Hoàng Huynh ta đi trước “

Phượng Mặc Khuynh gật nhẹ đầu, xong cũng rời đi. Không Văn Khuê hơi cảm thấy kì lạ, hôm nay hắn không giống bình thường, đi cũng không nói với nàng. Từ Nhiều tức giận nhìn hướng nàng và Phượng Mặc Yên, móng tay bấm sâu vô da thịt.

Người đứng sau lưng nam nhân hồng y tò mò nhìn nàng rồi đi hỏi “Chủ nhân ngươi quen nữ tử đó sao?”

“Xem như vậy đi” “Hắn tà tài cười.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Bầu trời gần sụp tối, bên trong xe ngựa cao quý Phượng Mặc Yên phe phẩy chiếc quạt nhìn thiếu nữ lạnh lùng đang ngồi đối diện, nàng không giống như những gì hắn biết trước đây, từ khi chất đến ngoại hình. Mộc Khả Hân không để ý đến ánh mắt tìm tòi của hắn, nàng chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Không có nàng ở thế giới hiện đại Sát sẽ như thế nào? Tuy nàng tin tưởng Ni Ni nhưng dấu sao Boss của Sát mất cũng là tin rúng động giới hắc đạo. Khoan.. nếu như nàng thành lập Sát tại thế giới cổ đại này.

Mộc Khả Hân đột ngột mở mắt, sau đó miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười, ý kiến không tồi, nếu nàng đã một tay thành lập Sát và tập đoàn Dark tại hiện đại, vậy thì về đây có gì không được.

Phượng Mặc Yên hứng thú nhìn trong mắt nàng loé lên tự tin, nàng đang nghĩ ra chủ ý gì? Nó làm hắn tò mò muốn biết, càng muốn tìm hiểu sâu hơn về nàng.

“Hân Nhi, có chuyện gì vui sao?”

Nàng liếc nhìn hắn, tại sao cùng là huynh đệ Phượng Mặc Khuynh lại mang dáng vẻ lạnh lùng như băng, còn nam nhân trước mặt lại là vui vẻ như ánh mặt trời. “Một số chuyện “

“Có thể kể cho ta không?” Hắn vẫn dùng gương mặt đáng yêu lừa tình nhìn nàng, tiếc rằng tâm hồn sắc như đá của Mộc Khả Hân đâu dễ đánh đổ như vậy.

“Không “ Nàng lạnh nhạt trả lời hắn sau đó tiếp tục khép mắt lại chìm vào thế giới của mình.

“Nàng thật vô tâm” Phượng Mặc Yên bắt đầu dĩ nói, nàng bây giờ làm hắn không thể nhìn thấu, lạnh lùng vô cảm xúc không giống với nữ nhân yếu đuối hay đi theo Hoàng Huynh của hắn trước đây.

Về đến Vương Phủ, Phượng Mặc Yên bước xuống trước, hắn đưa một tay lên muốn đỡ nàng nhưng bị Mộc Khả Hân đẩy sang một bên rồi tự mình đi xuống, nàng không yếu đuối đến vậy.

Hắn cứng ngắt miệng cười sau đó phục hồi như cũ, nàng đây là đang giận hắn đem tân hôn bỏ lại nàng sao? “Hân Nhi, hôm nay ta ở lại điện của nàng “

“Nếu không muốn sáng mai bị gì đó thì đi chỗ khác “ Nàng nhăn mày, đùa sao? Không phải hắn rất chán ghét thân thể này sao?

“Ta là Vương Gia, ta quyết định “ Phượng Mặc Yên kiên quyết nói, hắn muốn xem nàng có phải chơi mềm buộc chặt.

“Tuỳ ngươi “ Nàng biết từ chối hắn cũng sẽ đến, vì nơi đây là của hắn không phải nàng làm chủ.

Bước vô trong Vương Phủ điện, Nhụy Nhi từ xa chạy đến, lúc sáng hộ vệ của Thất Vương Gia đến nói rằng tiểu thư sẽ về chung với Vương Gia, kêu nàng hãy về trước, trên đường về nhà nàng bức rứt không yên, Vương Gia không phải không quan tâm tiểu thư sao? Sao giờ lại kêu đi chung với nàng? Hắn có hại tiểu thư không. Nàng chờ người khi thấy Phượng Mặc Yên sau lưng Mộc Phá Hân.

“Nô Tỳ thỉnh an Vương Gia” Sao hắn lại đến đây? Còn đi cùng tiểu thư nữa.

“Đứng dậy đi “ Phượng Mặc Yên phát tay, từ lúc tân hôn hắn chưa bao giờ bước vào đây, dù là Vương Phi nhưng hắn lại cho nàng ở nơi cách xa điện của hắn nhất.

Hắn nhìn căn phòng đồ dùng không phải là mới, nhiều góc ngách còn dính bụi, vì ở đây chỉ có một nô tỳ nên cây cỏ trong sân không thể nào cắt hết làm nó mọc lên um tùm.

“Không ai đến hầu nàng sao “ Dù không được sủng ái nhưng nàng cũng vẫn là Vương Phi.

“Không “ Nàng trả lời đúng sự thật, bọn họ không tự giác đến lau dọn, đột trước đồ ăn là vì nàng không thể ăn được món dở, còn bây giờ nàng lười nên để như vậy.

“Ta đã biết “ Có vẻ như Thất Vương Phủ cần điều chỉnh lại rồi.

Phượng Mặc Yên cho Nhụy Nhi lui ra, hất gơ tay trước mặt nàng.

Mộc Khả Hân khó hiểu khẽ nhăn mi, hắn đang tính làm gì? Khi không dang hai tay ra như sắp bị từ hình vậy?

Phượng Mặc Yên thấy nàng vẫn cứ nhìn hắn không phản ứng, thờ dài “Coi y phục cho ta “

“Tự đi mà làm “ Mộc Khả Hân bỏ mặc hắn đi đến cạnh giường nằm xuống, hôm nay đi nhiều nàng cần ngủ bù lại “ Còn có đừng nằm kể ta “

Từ lúc sinh ra tới giờ chưa ai dám đối xử vậy với hắn, nếu không đã sớm bị hắn giết, vậy mà hắn lại không muốn giết nàng.

“Không được, hôm nay là nàng thị tẩm “ Hắn bước lại trước giường nàng, nằm đè lên thân Mộc Khả Hân.

Nàng nhanh nhẹn rút thanh dao nhỏ giấu dưới gối nhanh tay đè lên động mạch của hắn nếu nàng cứ một đường hắn sẽ chết, Phượng Mặc Yên kinh ngạc giữ tay nàng lại.

“Nếu không muốn chết thì bước xuống khỏi người ta “ Giọng lạnh băng vang lên.

Phượng Mặc Yên nhìn sâu vào nàng “Nàng muốn ám sát phu quân?”

“Ta cho ngươi ba giây “ Mộc Khả Hân không trả lời câu hỏi của hắn, mà vẫn mắt lạnh bình tĩnh nhìn vào hắn.

Hắn bước xuống nằm bên cạnh nàng, hắn biết nàng không nói giỡn, thân thủ tốt như vậy thật sự là Tiểu thư yếu đuối của Thừa Tướng Phủ sao?

Nàng nằm xoay lưng về phía hắn, dù sao nàng cũng là người hiện đại đương nhiên không để ý nam nữ cách biệt, với lại hắn cũng là phu quân của thân thể này, nàng còn nói được gì nữa.

Một hồi sau Phượng Mặc Yên nghe tiếng thở đều đều phát ra từ nàng, hắn chồm dậy một tay chống đầu ngắm nàng. Mộc Khả Hân rất xinh đẹp, sắc đẹp của nàng vượt hoa cả Nam Quốc Đệ nhất mỹ nhân, nhưng do khí xưa nàng luôn yếu đuối hay tỏ son chết phần nên dung nhan nàng bị lu mờ.

Hắn nhìn đôi lông mày khi ngủ vẫn luôn nhíu lại của nàng, lòng hơi nhói, hắn vuốt nhẹ lên lông mày đen nhánh của nàng “Nàng đang mơ thấy gì sao khi ngủ vẫn không yên tâm?”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Hôm sau, ánh sáng chiếu lên chiếc giường của đôi nam nữ, nam nhân vòng tay ôm nữ tử trong lòng. Mộc Khả Hân mở nhẹ mắt, nàng nhìn sang bên cạnh, hắn vẫn còn đang ngủ say, phải công nhận là Phượng Mặc Yên rất đẹp, đường nét khuôn mặt hoàn hảo, lông mi dài, chiếc mũi cao cùng đôi môi mỏng. Nếu ở hiện đại sẽ là một thần tượng được săn đón. Nhưng nàng cũng không phải nữ nhân bình thường mê các a chàng đẹp trai, giờ nàng chỉ để ý tên này đang đặt tay của hắn lên người nàng, đúng là chán sống.

Mộc Khả Hân nhấc tay Phượng Mặc Yên lên hất mạnh sang một bên.

“Aaa Hân Nhi nàng muốn ám sát phu quân” Hắn la lên ôm tay, nữ nhân này có cần mạnh tay thế không, nếu không phải hắn tập võ từ bé có lẽ tay đã bị nàng làm gãy rồi.

Mộc Khả Hân không trả lời, nàng không hơi sức đâu mà lo trò trẻ con của hắn, nàng bước xuống giường.

“Này nàng tính bỏ ta thật à?” Không phải chứ, nữ nhân không phải ai cũng muốn trèo lên giường hắn sao? Sao nàng ngược lại muốn tránh càng xa càng tốt. “Mộc Khả Hân, nàng phải làm tròn bổ phận của Vương Phi “

“Đi thẳng, quẹo trái “ Nàng lạnh nhạt lên tiếng làm Phượng Mặc Yên đỏ người, nàng đang nói gì vậy.

Hắn nhìn nàng nghi hoặc, câu đó của nàng là như thế nào? Thấy được sự khó hiểu trong mắt hắn Mộc Khả Hân cất giọng “ Đến chỗ của Trắc Phi hay thị thiếp nào đó của ngươi mà làm “

“Hân Nhi nàng ghen sao?” Phụng Mặc Yên hứng thú hỏi nàng.

“Nhàm chán “Nàng liếc nhẹ hắn sau đó kêu người vào. Hắn không còn cái gì mới mẻ hơn sao? Boss của Sát sẽ đi ghen với đám nữ nhân đó, đó chắc là chuyện cười trong thiên hạ.

Ngồi trên bàn ăn sáng, Mộc Khả Hân im lặng dùng bữa, còn Phụng Mặc Yên liên tục gấp thức ăn vô bát của nàng “Nàng gầy, nên ăn thêm”

Mộc Khả Hân thả thìa xuống, đứng dậy “Ta no rồi “

“Hôm nay ta sẽ đưa nàng về phủ Thừa Tướng chơi” Hắn cười tươi, Mộc Khả Hân nhìn hắn, hắn là Vương Gia, sao không lên thượng triều mà lại rảnh rỗi chơi với nàng? “Phụng Mặc Yên, ngươi không lên triều sao?”

“Hân Nhi, ta không quan tâm đến triều chính lắm đâu, ở đây có Hoàng Huynh lo rồi “Hắn nhún vai, hắn không để ý ngôi vị, hắn chỉ làm một Tiêu Dao Vương. Nhưng nàng có lẽ là người duy nhất dám kêu thẳng tên họ của hắn.

Thì ra là một tên lừa, Mộc Khả Hân nhắc chân bước đi, nàng có dặn Nhụy Nhi hôm nay không cần đi theo nàng, nàng có nhiều việc phải làm, con bé đi theo sẽ chịu không nổi cực.

“Hân Nhi đợi ta “Phụng Mặc Yên cũng mặt dày đi theo, hắn có hứng thú muốn tìm hiểu nàng, đương nhiên là sẽ làm đến cùng.

Hộ vệ bên cạnh kinh ngạc há hốc, tuy Thất Vương Gia phong lưu ai ai cũng biết nhưng hắn chưa bao giờ để nữ nhân trèo lên đầu mình như thế, hơn nữa còn tự thân đưa nàng ta về nhà mẹ đẻ, nên nhớ ngay cả Trắc Phi luôn được sủng ái cũng chưa được đãi ngộ như vậy.

Trên chiếc xe ngựa Mộc Khả Hân nghĩ cách để đối phó người trong Thừa Tướng Phủ, nếu nói thân xác này là một thứ nữ thất sủng thì còn dễ, đằng này nàng ta lại là Đại Tiểu Thư cành vàng lá ngọc của Thừa Tướng Nam Quốc.

“Trông nàng lo lắng, có chuyện gì sao?” Phụng Mặc Yên nhìn nàng, về nhà làm nàng lo lắng đến vậy ư? Đáng lý ra nàng phải vui vẻ chứ, nhất là khi hắn là người đưa nàng về.

“Không sao “Đến đâu hay đến đó, Boss của Sát không gì có thể làm khó nàng.

Chiếc xe ngựa ngừng trước phủ, hàng người đã xếp hàng trước đó, đứng đầu là một nam nhân trung niên.

Phụng Mặc Yên bước xuống xe, hắn đưa tay lên muốn đỡ nàng xuống, Mộc Khả Hân vẫn như lần trước lo hắn nhưng đợt này hắn đã có chuẩn bị, lật ngược lại nắm tay nàng đưa xuống “Hân Nhi dù thế nào thì cũng nên để cho ta một ít danh dự chứ”

“Tham Kiến Thất Vương Gia, Tham Kiến Thất Vương Phi” Nam nhân trung niên cùng những người khác hành lễ.

“Bình thân, Thừa Tướng Đại Nhân đừng đa lễ, đứng dậy “Phụng Mặc Yên cười đỡ hắn lên. Mộc Khả Hân nhìn nam nhân, đây là Mộc Du, Thừa Tướng Nam Quốc.

Mộc Du nhìn Phụng Mặc Yên và Mộc Khả Hân trong mắt hiện lên mừng rỡ, có vẻ Thất Vương Gia đối xử không tệ với Hân Nhi, như vậy làm hắn yên lòng, nghe tin Thất Vương Gia bỏ lại Hân Nhi trong đêm Đại Hôn làm hắn muốn chạy đến Vương phủ đưa nữ nhi bảo bối về.

“Phụ thân “Mộc Khả Hân chấp chững gọi hắn, hai từ thân thiết lại quá xa lạ với nàng.

“Hân Nhi “Mộc Du cười lên, hắn mời bọn họ vô trong đại sảnh, Phủ Thừa Tướng rất rộng lớn, xung quanh được trồng nhiều loại cây cỏ trông thoáng mát yên tĩnh.

“Vương Gia thật tốt, đã đưa Vương Phi về thăm lão thân “Hắn vuốt râu vui vẻ, từ trong bước ra nữ nhân trung niên xinh đẹp, nàng đứng cạnh Mộc Du, hiền hậu yêu thương nhìn Mộc Khả Hân.

“Thừa Tướng Đại nhân và Phu Nhân luôn hạnh phúc như vậy, thật làm ta ghen tỵ, nhưng mai một ta và Hân Nhi cũng giống hai người “Phụng Mặc Yên cười ôm vai Mộc Khả Hân.

Nàng bực bội nhéo hông hắn, nhưng đôi lại làm hắn cười càng tươi.

“Không dám không dám, Vương Gia và Vương Phi sẽ còn hạnh phúc hơn chúng thần “Mộc Du phá cười, Mộc Khả Hân nhìn nữ nhân bên cạnh hắn, chắc đây là Liễu Lâm Y, mẫu thân của khối thân thể này cũng là nữ nhân duy nhất của Thừa Tướng Mộc Du.

Phụng Mặc Yên ý cười càng sâu, Mộc Khả Hân thì bực bội muốn đánh người.

“Hân Nhi, con không có gây chuyện cho Vương Gia chứ?” Mộc Du trừng mắt hỏi nàng, hôm nay hắn cảm thấy nữ nhi có chỗ nào không đúng lắm, khí chất rất khác xưa.

“Không có, Hân Nhi rất tốt” Phụng Mặc Yên mở miệng.

Mộc Khả Hân bút rút hẳn không gây sự với nàng thì thôi ở đó mà nàng chọc hấn. Nói chuyện cả một buổi ở Thừa Tướng Phủ.

“Hân Nhi phải bảo trọng sức khỏe” Liễu Lâm Y yêu thương cầm tay nàng, nữ nhi bảo bối của nàng nếu không phải Hoàng Thượng chỉ hôn nàng cũng không muốn nàng bị gả vào Hoàng Thất.

“Con biết rồi, mẫu thân bảo trọng” Tuy không phải mẫu thân của nàng nhưng nàng ta cũng cho nàng biết được tình cảm mẫu tử mà ở hiện đại nàng chưa từng được trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Về đến Thất Vương Phủ, Mộc Khả Hân đi vào trong điện, Phụng Mặc Yên cũng theo sau vào.

“Ra ngoài” Nàng lạnh nhạt nói, hấn cứ theo nàng suốt 24 tiếng đồng hồ thế này thì nàng làm sao đi là việc được.

“Hân Nhi, nàng không có quyền đuổi ta đi, trong Vương Phủ này đều là chỗ của ta” Hấn tự động ngồi xuống ghế, Nhụy Nhi chảy mồ hôi hột nhìn Mộc Khả Hân đang chuẩn bị nổi giận.

“Ta không nói lại lần hai, ta cần nghỉ ngơi” Nàng trầm giọng nói, tên nàng sao cứ bám theo nàng, không phải hấn ghét nàng lắm sao.

“Vương Gia” Ám vệ đột ngột nhảy vào hành lễ trước hấn sau đó nói nhỏ gì đó.

Phụng Mặc Yên gạt đầu sau đó phát tay cho ám vệ lui, hấn đứng dậy cười “Hân Nhi, ta đi đây, nàng ngủ ngon, mai ta lại ghé”

Mộc Khả Hân hừ lạnh, hấn không đến nàng càng vui.

“Tiểu thư ta chuẩn bị nước tắm cho ngươì” Nhụy Nhi lên tiếng nói.

Nàng bước vô thùng tắm, hơi nước nóng xông lên làm Mộc Khả Hân như một tiên nữ, Nhụy Nhi ngơ ngác nhìn, tiểu thư đúng là rất xinh đẹp nha.

“Lau nước miếng của em đi” Nàng buồn cười nói, cô bé này nhìn nữ tử mà mắt cũng hiện trái tim là sao.

Nhụy Nhi vội vàng quẹt miệng “A tiểu thư người lại chọc ta”

Không trách được nàng nha, ai bảo tiểu thư lại có dung nhan như vậy.

“Ra ngoài đi, có gì ta sẽ gọi ngươì” Nàng nhắm hờ mắt nói.

“Vâng” Nhụy Nhi đi ra, Mộc Khả Hân đột ngột mở mắt, nàng bước ra khỏi thùng tắm, thay bộ y phục gọn gàng, nàng nhanh chóng bay ra bằng cửa sổ.

Trong hoa viên của Thất Vương Phủ, hai nam nhân tuần mỹ ngồi đối diện.

“Hoàng Huynh, hôm nay sao lại có nhã hứng đến Vương Phủ của đệ?” Phụng Mặc Yên tò mò nhìn vị Hoàng Huynh lạnh như băng của hấn.

“Ta không có quyền đến sao?” Hấn lạnh nhạt nhấp ngụm trà, hấn cũng không biết tại sao lại đến đây.

“Ta không hề nói vậy” Phụng Mặc Yên cười nhẹ.

“Ta nghe nói đệ sủng ái lại Mộc Khả Hân” Hấn không để ý nói, từ ngày phát hiện sự khác lạ của nàng, hấn luôn cho ám vệ theo dõi nàng, nhưng hầu hết bọn họ đều mất tích.

“Phải, ta mới nhận ra không phải nàng cũng rất thú vị sao?” Hấn bất giác bật cười khi nghĩ đến nàng, nữ nhân ngoan cường đó, xem hấn trị nàng ra sao. Phụng Mặc Yên ngược mắt nai tơ lên nhìn hấn “Hoàng Huynh, người không phải chỉ đến đây hỏi ta vì thế thôi đấy chứ?”

Phụng Mặc Khuynh im lặng, quả đúng là vậy, nàng dạo gần đây luôn xuất hiện trong mỗi lúc hấn lơ là, khi nghe Yên ở điện nàng, hấn đột nhiên cảm thấy không thoải mái.

“Hoàng Huynh, người hối hận? Vì đã đưa nàng cho ta?” Hân híp mắt lại hỏi, quả đúng là Mộc Khả Hân đã đổi tính, nhưng tình yêu nàng giành cho Hoàng Huynh thì sao? Còn hay không? “Yên, người suy nghĩ nhiều” Phụng Mặc Khuynh mở miệng, sau đó đứng lên rời đi.

“Ta cũng mong do ta suy nghĩ nhiều thôi” Nhiều cái mắt đi không lấy lại được, nàng là người cho hân cảm giác hứng thú muốn tìm hiểu, hân không định nhường cho ai.

Bước đi trên nóc nhà, Mộc Khả Hân nhảy vào trong căn tiệm nàng mua cùng Nhụy Nhi.

“Dậy” Nàng đi vào phòng chủ tiệm đánh thức hân.

“Ai? Ai?” Hân lơ đãng giật mình ngồi dậy, đêm khuya như vậy ai lại đến chỗ hân vậy.

“Là ta, người đã mua tiệm của người” Nàng thấp đèn cày lên, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt khuynh quốc của nàng.

“Cô nương đã khuya lắm rồi, có gì mai đi” Hân khóc nha, sao lại đến vào giờ này.

Mộc Khả Hân lắc đầu “Ta không có thời gian, giải quyết nhanh”

Chủ tiệm ngáp ngủ gật đầu, hân đứng dậy lấy giấy mực.

“Đầu tiên, người hãy thay ta làm chủ tiệm, ta sẽ điều khiển phía sau” Nàng lấy ra các tờ giấy đặt lên bàn “Đây là công thức nấu ăn, hãy thay đổi tất cả các món ăn trong tiệm”

Khi còn ở hiện đại nàng rất mê nấu ăn, nếu không phải là người thừa kế tập đoàn Mộc Gia, chủ nhân của Sát thì có lẽ nàng sẽ đi làm đầu bếp, làm các món ăn yêu thích.

Chủ tiệm cầm các công thức lên xem, hai mắt mở to, làm bếp mấy chục năm lần đầu tiên háng thấy những thức ăn kì lạ này.

“Còn có hãy ghi chép tờ giấy này ra thành 100 tờ giống nhau, và phát cho người qua đường” Nàng đặt tờ giấy lên, nàng biết trước tiên cần phải tiếp thị như vậy mới thu hút khách.

Chủ tiệm há hốc, rốt cục nữ tử này là gì sao có thể nghĩ ra những điều này được, thật sự quá tuyệt.

“Còn có khi khai trương hãy thuê mấy người mở đầu bước vào tiệm” Nàng giải thích tất cả cho hân, hân càng nhìn nàng bằng ánh mắt cảm phục.

“Xong rồi, cứ làm theo vậy, ta đi đây” Nàng xoay người “Ta quên hỏi tên người”

“Ta...ta tên Tiêu Thành” Hân lắp bắp trả lời.

“Mộc Khả Hân” Nàng nhảy khỏi cửa sổ đi ra ngoài.

Bước dọc theo phố đêm, nơi đây không giống hiện đại suốt ngày nhộn nhịp, ban đêm mọi người đều tắt đèn đi ngủ. Nàng thấy một quán mì ven đường.

Mộc Khả Hân ghé vô kêu một tô mì, nàng cũng đói lắm rồi. Đang ăn đột nhiên có một bóng đỏ ngồi đối diện nàng “Tôi như vậy sao không ở trong nhà mà lại ra đây”

Hân ngồi trong tủ lâu đối diện khi thấy nàng một mình tại quán mì liền nhảy xuống, Vương Phi của Hoàng Thất cũng có lúc giận dỗi vậy sao?

Mộc Khả Hân chuyển đổi đĩa phóng về phía hân, nam nhân áo đỏ vội né sang một bên, không nội lực nhưng lực đạo lại mạnh như vậy. Nàng che đầu quá sâu, nhưng nếu vậy thì sao bây giờ lại bộc lộ ra.

“Nếu không muốn bị giết thì rút đi” Nàng ngược lên nhìn nam nhân yêu mị trước mắt, hân ta dám cướp nộ hôn đầu của nàng.

“Hân Hân người vẫn còn giận ta hôn người sao?” Hân vuốt tay áo bất đắc dĩ nhìn nàng.

Mộc Khả Hân đứng phắt dậy, đặt tiền lên bàn sau đó bỏ đi, hân ta tránh được ám khí của nàng chứng tỏ võ công không phải vừa, nàng bây giờ chưa đủ mạnh để có thể gây sự với hân.

“Hân Hân đợi ta, ta dẫn nàng tới nơi này” Hân chạy lại nắm tay nàng, Mộc Khả Hân vùng ra.

“Đừng đụng vào ta” Nàng lạnh nhạt nói

“Đi theo ta” Hân không để ý cầm tay nàng đi, Mộc Khả Hân cũng đang buồn chán nên tùy hân dẫn đi.

Đến bãi cỏ xanh mát trên đồi, hân dắt tay nàng ngồi xuống “Đến, đây là nơi ta thích nhất”

“Trò con nít” Nàng định đứng dậy nhưng hân lại kéo xuống.

“Nhìn đi nơi đây nàng sẽ thấy nhiều sao lắm đấy” Hân vội chỉ lên trời.

Nàng cũng nhìn theo, đúng là rất nhiều sao, cảnh tượng này khi ở hiện đại nàng cũng chưa bao giờ thấy qua, không phải nói người bận rộn trên thương trường và hắc đạo như nàng ngắm sao có vẻ xa vời. Mộc Khả Hân yên lặng nhìn lên bầu trời.

Nam nhân hồng y chuyển hướng qua nhìn nàng, nữ nhân này luôn lạnh lùng như vậy nhưng có lẽ hân sai rồi, nàng cũng rất đa cảm không phải sao, nếu không trong mắt nàng khi này không loé ra buồn bã như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Dưới màn đêm đầy sao của Nam Quốc, một đôi tuấn nam mỹ nữ lẳng lặng ngồi, nam nhân tóc đen xoã dài, hồng y như lửa, gương mặt tà mị tuấn lãng, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng, hân chăm chú ngắm nhìn nữ tử bên cạnh, dung nhan tuyệt sắc, mắt to linh động, cùng mặt trái xoan.

Mộc Khả Hân thu hồi lại tâm trạng, nàng quay sang bên nam nhân thấy hân đang nhìn nàng “Ta vẫn chưa biết tên ngươi” kẻ ra này đến giờ nàng chưa hề biết tên hân.

Hân ho khan nhìn qua chỗ khác, sao hân có thể nhìn một nữ nhân nhập tâm như thế “Ta gọi Bạch Vân”

Nàng biết đây không phải tên thật của hân, nam nhân thần bí có khí chất như vậy há lại là người bình thường, nhưng hân không nói nàng cũng không hỏi, dù sao cũng chưa chắc gặp lại.

Mộc Khả Hân đứng dậy, phui cổ dính trên người “Trễ rồi, ta phải về” Nàng không về ai biết được tên Phụng Mặc Yên kia có đến tìm nàng buổi sáng không, nàng không sợ hân nhưng nàng không thể làm liên lụy để Thừa Tướng bọn họ cùng Nhụy Nhi.

Bạch Vân thoáng mất mát, nhưng hân biết thân phận nàng bây giờ không tiện “Về cẩn thận, phải nhớ đến ta đấy”

Nàng khinh thường liếc xéo hân thấp giọng mắng “Thần kinh”

Hân nhìn hướng Mộc Khả Hân đi bật cười, hai mươi ba năm lần đầu tiên có người dám mắng hân, đợi khi nào tốt nhất hân sẽ mang nàng về bên người hân.

Sau khi Mộc Khả Hân rời đi ba hắc y nhân từ đâu nhảy ra quỳ xuống trước mặt nam tử hồng y “Chủ nhân “Lần đầu tiên bọn hân thấy chủ nhân chú ý một người lâu như vậy, hơn thế người này còn là Thất Vương Phi Nam Quốc.

Bạch Vân liếc mắt nhìn bọn họ, ngây ngô thiếu niên lúc này lập tức biến thành nguy hiểm “Dạo này không có gì chứ?” Hân cười tà tà hỏi, nhưng khi phách lại mạng theo chỉ có Đế Vương mới có được.

Hắc y nhân run nhẹ “Hồi chủ tử, trong triều có một số quan viên muốn ngầm tạo phản nhưng tất cả đã bị Nhiếp Chính Vương Gia diệt sạch” Nhắc đến Nhiếp Chính Vương càng làm bọn hân run sợ, hân ta là người mang gương mặt trong sáng trẻ con nhưng lại tàn bạo khát máu.

Hân ồ lên, hân ta ra tay rồi sao? Đây là muốn chứng minh lòng trung thành của mình à, Bạch Vân nhếch môi huyết sắc. Hân ta cũng là người rất nguy hiểm.

Sáng hôm sau, Nhụy Nhi bước vô phòng Mộc Khả Hân thấy nàng vẫn còn đang ngủ vội vã chạy lại đánh thức “Tiểu thư dậy thôi, hôm nay là ngày tiến cung không thể chậm trễ đâu ạ”

“Nhụy Nhi cho ta ngủ” Nàng nhắm mi khó chịu, nguyên tốt hôm qua bị tên kia rủ đi ngắm sao, nàng còn chưa ngủ đủ giấc đâu.

Nhụy Nhi khóc ròng, tiểu thư của nô tỳ, người muốn em chết không toàn thân sao “Tiểu thư Vương Gia sẽ tức giận đấy” Tuy nàng biết được gần đây Vương Gia quan tâm sủng ái tiểu thư hơn nhưng cũng không thể chọc hân nha.

Mộc Khả Hân bức bối xua tay ngồi dậy, nàng chán ghét vị trí Vương Phi này nọ, mới sáng sớm đã bắt nàng lên triều, nói cỡ nào nàng cũng tưởng nhớ khi còn làm Boss của Sát. “Được rồi, ta dậy em mau chuẩn bị cho ta đi” “Vâng” Nhụy Nhi mừng rỡ thở phào.

Mở cửa bước ra ngoài, buổi sáng sớm không khí nơi đây trong lành thoáng mát không giống như hiện đại ồn ào khói bụi, sương sớm còn vương đọng lại trên các phiến lá, Mộc Khả Hân men theo con đường nàng thấy Phụng Mặc Yên đã đứng đợi sẵn tại đó.

Mộc Khả Hân bước lại, hân cười tươi kéo nàng “Hân Nhi ta thật nhớ ngươi nha, tối hôm qua ngươi thật ác không cho người ta ngủ lại” Hân không nói dối, thật sự khi trở về hân khắp nơi đều hiện ra hình bóng của nàng, hân sao không biết được cảm xúc của mình, có lẽ hân động tâm rồi.

“Đừng làm ta buồn nôn “ Nàng lạnh nhạt đẩy hấn sau đó bước lên xe ngựa, Phụng Mặc Yên biểu tình mặt mác nữ nhân vô tâm, sao khi trước nàng rất điên cuồng yêu Tam ca mà, đến hấn lại lạnh băng như vậy hay nàng còn yêu Hoàng Huynh, hấn nắm chặt tay, hấn không bỏ cuộc.

Phụng Mặc Yên cũng phát tay áo tao nhã bước lên xe, chiếc xe lăn bánh đến Hoàng Cung Nam Quốc. Trên đường hấn luôn liu rít bên tai nàng, đôi lúc nàng cũng trả lời lại hấn vài câu, nàng đối với thằng nhóc này bây giờ cũng không còn ác cảm như trước.

Đến Hoàng Cung, Phụng Mặc Yên đỡ nàng xuống, hôm nay nàng đã chịu cho đi xuống xe, hấn cười như đón gió xuân. Mộc Khả Hân nhìn Hoàng Cung được khắc bằng vàng óng ánh uy nga, khắp nơi đều thấy kẻ hầu người hạ cùng các quan lại khi thấy Phụng Mặc Yên và nàng đều cung kính chào hỏi, có người còn đưa ánh mắt tò mò nhìn vị Vương Phi của Tiêu Dao Vương

“Hôm nay chúng ta đi bái kiến Mẫu Hậu” Hấn cười nhẹ vén tóc cho nàng, hấn không ngờ lại động tâm với một nữ nhân mình chưa bao giờ để ý tới.

Mộc Khả Hân cũng tìm được đề tài mới, nàng hứng thú hỏi hấn “Mẫu thân của ngươi? Là ai?”

“Là Hoàng Hậu, thật ra nàng không phải mẹ ruột của ta, mẫu phi của ta là Lương Phi, nàng mất từ khi ta còn rất nhỏ từ đó Hoàng Hậu liền nuôi nấng ta, nhưng nàng đối xử với ta rất tốt, nàng là Mẫu Phi của Tam ca” Phụng Mặc Yên ôn nhu kể cho nàng.

Mộc Khả Hân nhìn hấn, trong mắt có thêm vài phần nhu hoà, thiếu niên tươi cười như ánh mặt trời thì ra có quá khứ như vậy, may mắn hấn không gặp phi tần nào tàn ác, thì ra Phụng Mặc Khuynh là nhi tử do Hoàng Hậu sinh ra, còn Phụng Mặc Yên cũng là do một tay nàng nuôi lớn, nên hai người mới thân nhau.

Hấn thấy được sự chuyển đổi trong mắt nàng không còn lạnh như băng giống trước vui mừng cười lên, Mộc Khả Hân lảng đi sao hôm nay nàng thấy nụ cười của hấn đặt biệt chói mắt vậy.

Bước vào Phụng Hoàng Cung đã nghe tiếng nói chuyện bên trong, trên chiếc bàn tròn gỗ được điêu khắc tỷ mỉ, một nữ nhân trung niên được bảo dưỡng nhan sắc đang cười nói cùng nam nhân tuấn mỹ lạnh lùng, khuôn mặt như tạc tượng, sóng mũi cao cùng bạc môi hoàn mỹ. Hấn vận cảm phục xanh hắc y, khi thấy hai người tới thì nhìn qua, đôi mắt hơi liếc sang Mộc Khả Hân đang đứng song song với Phụng Mặc Yên.

Nữ nhân trung niên khi thấy Phụng Mặc Yên thì hiền hậu kêu lên” Yên Nhi, ngươi đến rồi sao? Đây là Hân Nhi nhĩ? Quả đúng là xinh đẹp” Nàng hài lòng đánh giá Mộc Khả Hân, nàng có nghe qua nữ hài tử này khi trước thích Khuynh Nhi, nhưng lại được Hoàng Thượng chỉ hôn cho Yên Nhi.

“Hoàng Hậu Thiên Tuế” Nàng lễ phép chào hỏi.

Phụng Mặc Yên cầm tay Mộc Khả Hân kéo nàng cùng ngồi xuống bàn, hấn vui vẻ hỏi thăm Hoàng Hậu. Mộc Khả Hân nhìn nàng ta, nữ nhân này có vẻ không tệ lắm, nàng rất hiền.

“Hân Nhi, làm khổ con rồi, phải chịu đựng hấn ta “ Hoàng Hậu ôn hoà chọc, tuy hấn không phải thân sinh nhi tử của nàng, nhưng lại là của Lương Tỷ Tỷ, người thân thiết nhất khi nàng ở trong cung, với lâu ngày chăm lớn nàng cũng đem hấn coi là nhi tử.

Mộc Khả Hân cười nhẹ “Không có đâu Hoàng Hậu Nương Nương, hấn đối với ta rất tốt “

“Đừng gọi ta Hoàng Hậu gì cả, cứ như Yên Nhi gọi ta hai tiếng Mẫu Hậu là được” Nàng thật sự rất thích nàng dâu này.

Mộc Khả Hân có hơi chút xấu hổ bối rối, nếu để biết được đệ nhất sát thủ hắc bang đổ mặt vì xưng hô chắc mọi người đều té xỉu, không trách nàng, hai lần được nhận thân nhân rồi nhưng nàng vẫn không quen được, khi còn ở thế kỷ 21 nó quá xa với nàng “Mẫu Thân”

Phụng Mặc Yên nhìn nàng xấu hổ, trong lòng như từng đợt ngọn sóng, nàng cũng đỏ mặt! Phụng Mặc Khuynh như có cộng lông vũ vuốt lên lòng hấn, số lần hấn nhìn nàng cũng tăng lên.

“Tốt tốt “ Hoàng Hậu hay nên gọi là Lệ Lăng Di vui vẻ cười, đúng là hợp ý nàng cho Yên Nhi lấy được một Vương Phi tốt. Như vậy Lương Tỷ Tỷ cũng sẽ yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ngồi trên bàn tròn dùng bữa cùng huynh đệ họ Phụng cùng Lệ Lăng Di, Mộc Khả Hân yên tĩnh ăn, đôi khi nàng trả lời vài câu hỏi của Lệ Lăng Di, có thể nói bữa cơm như vậy là lần đầu tiên nàng thưởng thức, không tránh khỏi cảm giác lạ lẫm.

Phụng Mặc Yên thì liên tục gấp thức ăn cho nàng, kêu là gì nàng gầy cần tẩm bổ, Mộc Khả Hân ngẩng đầu thấy Lệ Lăng Di đang nhìn phía nàng vội gấp đại một miếng gà đưa vào bát hấn

“Ngươi cũng vậy”

Hắn cười lộ lên, Hân Nhi là đang quan tâm hắn nha. Phụng Mạc Khuynh nhìn bọn họ tâm hơi không thoải mái.

Lệ Lăng Di vui sướng hài lòng nói “Nhìn hai người các ngươi hạnh phúc như vậy, ta cũng thấy vui. Hân Nhi, Yên Nhi khi nào mới cho ta ôm hôn tử?”

Mộc Khả Hân nghẹn cổ họng ho khan, tôn tử? Cho xin đi nàng còn trẻ, sự nghiệp nơi cổ đại này còn chưa đầu vào đâu, nàng chưa muốn có con.

Phụng Mạc Yên mắt cười càng rõ, con của hắn và Hân Nhi, chắc rất xinh đẹp nha “Sớm thôi, không để mẫu hậu chờ lâu”

Lệ Lăng Di ý cười càng sâu, Mộc Khả Hân liếc lạnh qua nam nhân tươi như ánh mặt trời bên cạnh “Ngươi..” nàng dùng tay nhéo mạnh hông hắn làm hắn ớn đau kêu nhẹ “Hân Nhi đừng ngại”

Tên điên, nàng không để ý đến hắn tiếp tục dùng com. Phụng Mạc Khuynh tay hơi nắm chặt đôi đũa, hắn không thích nhìn nàng thân mật quá với Yên, sao lại vậy không phải hắn rất chán ghét nàng sao?

Tạm biệt Lệ Lăng Di, rời Phụng Hoàng Cung, Mộc Khả Hân đi theo Phụng Mạc Yên dọc theo con đường đến xe ngựa, ngoài ý muốn là tên Phụng Mạc Khuynh cũng đi theo sau.

Phụng Mạc Yên nhìn hắn tò mò hỏi “Tam ca ngươi hôm nay không ghé qua Phụ Hoàng sao?” Hắn là Tiêu Dao Vương có thể không quan tâm đến triều chính, nhưng Tam ca lại là người đóng vai trò quan trọng trong triều.

“Không cần, hôm nay không có sự việc gì” Thật ra hắn cũng không biết tại sao lại đi theo nàng, chắc có lẽ do hồi trước lúc nào nàng cũng bám theo hắn, bây giờ lại không tỏ thái độ đó nữa nên hắn thấy không quen, đúng chắc chắn là vậy.

Mộc Khả Hân cũng nhìn nam nhân lạnh lùng tuần lẫm, nguyên chủ lúc trước từng yêu hắn sâu sắc, không trách được, hắn đẹp như thế lại còn là Chiến thần nổi danh của Nam Quốc, nữ nhân nào không bị mê hoặc. Tiếc rằng trong đó không có nàng.

Phụng Mạc Yên thấy nàng nhìn Phụng Mạc Khuynh, lòng trầm xuống, nàng quả nhiên còn thích Tam ca, hắn đi lại ôm vai nàng “Hân Nhi bây giờ trời còn sớm, chúng ta đi chơi được chứ?”

Mộc Khả Hân nhăn mi đẩy tay hắn xuống, đây còn có Hoàng Hậu đâu, đóng kịch làm gì “Cũng được” dù sao tại cổ đại này không có TV, internet hay bắn nhau trong giới Hắc đạo, ngồi trong điện hoài cũng chán, chỉ bằng ra ngoài dạo chơi.

Phụng Mạc Yên thấy nàng tránh tay hắn mắt mím bỗng trào lên, nhưng cũng vội tan biến khi nghe thấy nàng đồng ý, hắn nhìn qua nam nhân đứng bên cạnh “Tam ca, ngươi thì sao?” Theo như suy đoán của hắn, Tam ca sẽ không đi chung, vì hắn ta không thích những nơi như vậy.

Phụng Mạc Khuynh hơi liếc qua nữ tử, sau đó lạnh lùng nói “Ta cũng không có việc gì làm”

Phụng Mạc Yên co rút khoé miệng, Tam ca ngươi đây là bị gì? Hôm nay hắn trúng tà sao?

“Được đi thôi”

Xe ngựa dừng tại một con đường, hai nam nhân một nữ nhân bước xuống thu hút toàn bộ ánh mắt người đi bộ, nữ nhân xinh đẹp khuynh thành, bên phải nàng là nam tử tuần lẫm mặc lục y, hắn lúc nào cũng nở nụ cười với nữ tử bên cạnh, phía trái là nam nhân tuần mỹ lạnh lùng vận trang phục xanh hắc y.

“Hân Nhi, nàng muốn nếm thử mức hoa quả ở đây chứ? Ta đi mua cho nàng, rất ngon đấy” Phụng Mạc Yên nhiệt tình hỏi nàng.

Mộc Khả Hân hơi ngẩng ra, mức hoa quả? Là thứ khi còn bé trẻ em nào cũng được ba mẹ cho ăn? Nàng khi bé là trẻ mồ côi, nàng chưa thử bao giờ, Mộc Khả Hân gạt đầu.

Hắn đi mua, chỉ còn Phụng Mạc Khuynh cùng nàng đứng lại, cả hai cùng im lặng. Mộc Khả Hân thấy bên hồ đang thả hoa đăng, nàng xoay người đi đến. Phụng Mạc Khuynh cũng khó hiểu đi theo hỏi nàng “Ngươi muốn thả?”

“Ừ” Mộc Khả Hân không để ý đáp lại, hắn đi ra mua hai cái hoa đăng, nữ nhân bán đồ nhìn hai người cảm thán.

“Công tử, ngươi cũng rất yêu thương tiểu thư xinh đẹp này nha, hai người rất hợp đôi”

Nàng nhăn mi “Ta với hắn không phải một đôi”

“Vậy sao? Thật tiếc, hai người rất đẹp mà” Nàng ngậm ngùi tiếc nuối.

Phụng Mạc Khuynh trả tiền sau đó đưa nàng một cái, chính mình cầm một cái, khi này khi nghe nàng ta nói nàng và hắn hợp nhau trong lòng đột nhiên toát ra cảm giác vui vẻ, nhưng khi nghe nàng chối lại cuộn cuộn mắt mím.

Mộc Khả Hân cầm hoa đăng trên tay, sau đó thả nó xuống nước, Phụng Mạc Khuynh cũng vậy, nhìn hai cái hoa đăng trôi dần dần trong một đàn hoa đăng, Mộc Khả Hân cười nhẹ, hắn nhìn nàng cười đột nhiên tim đập mạnh, sao hắn khi trước không chú ý ra nàng rất đẹp.

Phượng Mặc Khuynh lấy lại tinh thần, vẫn giữ thái độ lạnh lùng hỏi nàng “Ngươi ước gì?”

Mộc Khả Hân lạnh lùng lắc đầu không nói, nàng ước nàng sẽ cường hơn nữa, và Sát tại hiện đại vẫn mạnh khỏe.

Phượng Mặc Khuynh định nói thêm gì nhưng Phượng Mặc Yên đã chạy về “Hân Nhi của nàng, hai người thả hoa đăng sao? Sao không đợi ta “Hân đưa túi mức hoa quả cho nàng, ầm ỨC nói, lúc này từ xa hân đã thấy hai người đứng kế nhau, thật sự rất hợp đôi, làm hân nhìn đau cả mắt. Hân không thích vậy.

Mộc Khả Hân đón túi mức bỏ vào miệng “Cảm ơn “ vị ngọt của đường vài hoa quả tan ra trong miệng.

“Nàng thích là được” Hân cười ôn nhu nhìn nàng, không để ý đến bàn tay hơi nắm chặt của Phượng Mặc Khuynh đang để sau lưng.

Mộc Khả Hân lạnh nhạt bước đi “Buồn nôn “ một sát thủ máu lạnh như nàng đương nhiên không quen nghe những lời đường mật.

Bạn đang đọc truyện *Tử Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Đã 2 ngày kể từ khi thả hoa đăng, Phượng Mặc Yên vẫn như cũ dính lấy nàng, nàng thật không hiểu Vương Gia như hân rất nhân từ sao? Vậy thì đi điện của cơ thiếp nào đó đi, bám lấy nàng làm gì. May mắn hôm nay hân có việc phải thượng triều, không nàng sẽ bắt chấp cô đại lễ nghi gì đó giết hân mất.

Mộc Khả Hân dẫn theo Nhụy Nhi đi dọc hoa viên, người hầu trong phủ nhìn nàng đứng kế các khóm hoa những tưởng tiên nữ, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, sóng mũi cao, mắt phượng to mí dài, đôi môi đỏ hồng khép lại. Vương Phi đúng là rất tuyệt sắc.

“Tỷ tỷ “ Giọng nói phía sau vang lên, Mộc Khả Hân quay đầu, sau lưng là hai nữ nhân, một người là Hạ Uyển, người còn lại cũng là một nữ nhân thanh tú, chắc là thị thiếp nào đó của hân.

Hạ Uyển nhìn dung nhan khuynh quốc trước mặt nghiêng rặng tức giận, từ ngày nàng ta vào cửa, Vương Gia không còn đến điện của nàng, nàng không cam tâm, vị trí Vương Phi phải thuộc về nàng. Mộc Khả Hân thấy được hai nữ nhân trong mắt có lửa giận, cười lạnh trong lòng.

Nữ nhân thanh tú khinh thường nhìn nàng, chỉ được cái sắc đẹp đã dụ dỗ được Vương Gia, nàng hôm nay muốn là cho nàng ta đẹp mặt “Tỷ tỷ, Ngọc Nhi đạo này không có đến thăm tỷ mong tỷ thứ tội “

Mộc Khả Hân mắt lạnh nhìn, nàng là Viên Như Ngọc cũng là thị thiếp của Phượng Mặc Yên. Hoa Hoa Vương Gia, tốt nhất kêu thị thiếp của người đừng đến làm phiền ta, không ta giết.

“Tỷ tỷ được Vương Gia sủng ái, thật chúc mừng tỷ “ Hạ Uyển giả tạo vui vẻ, trong lòng thì căm hận nàng.

“Nếu không còn gì ta đi trước “ Nàng lạnh nhạt đáp lời.

Hai người xanh mặt, Viên Như Ngọc tức giận quát “Mộc Khả Hân ngươi đừng quá đáng, đừng tưởng Vương Gia sủng ngươi là ngươi có thể lên mặt, ngươi phải xem nơi đây ai là chủ nhân “

Nghe Viên Như Ngọc nói Hạ Uyển ngẩng cao đầu khiêu khích đứng vậy, tại đây chỉ có nàng làm chủ, Vương Phi thì sao chứ, mai một vị trí ấy sớm muộn gì cũng thuộc về nàng.

Chát

Viên Như Ngọc bụm má, không tin được nhìn Mộc Khả Hân “Ngươi... ngươi dám đánh ta”

“Sao ta lại không dám “ Nàng cười lên như tu la địa ngục “Ta không chỉ đánh ngươi, ta còn giết ngươi được, lớn nhỏ có quy cũ, ta là Vương Phi, là thê tử được Hoàng Thượng ban hôn cho Vương Gia, các ngươi đáng lý ra mỗi buổi sáng đều phải thỉnh an ta, ta đã không nói gì giờ lại tìm cách gây sự với ta, muốn chết “

Hạ Uyển giận tím mặt đồng thời cũng run sợ trước Mộc Khả Hân, nàng lấy can đảm nói “Ngươi ngươi, ta muốn gặp Vương Gia, ta muốn hân làm chủ cho ta “ nàng oà khóc.

Mộc Khả Hân hừ nhẹ “Tuy tiện, cho dù 10 Vương Gia che chở, muốn ta vẫn giết ngươi được “

Hạ Uyển tức giận, đột nhiên nàng nhìn hồ nước phía sau, trong mắt loé lên tia tính toán nàng nhìn qua Viên Như Ngọc, sau đó chạy lên bắt lấy tay Mộc Khả Hân làm thế giống nàng đẩy nàng ta xuống hồ.

Mộc Khả Hân cười lạnh muốn chơi ta sao? Ngươi còn non lắm, nàng xoay ngược tay lại, đỡ lấy Hạ Uyển, còn mình thì hô to cứu mạng sau đó rơi xuống hồ nước.

“A Vương Phi, mau người đâu tới cứu Vương Phi, nàng rơi xuống hồ rồi” “Nhụy Nhi đứng bên hoảng sợ kêu to, Hạ Uyển mở to mắt, người rơi xuống phải là nàng chứ.

“Mau cứu Vương Phi” “Nhụy Nhi khóc nức, tiểu thư chính là không biết bơi, nếu biết trước nàng chính là học bơi rồi, huhu tiểu thư không có việc gì đi.

Mộc Khả Hân ở dưới hồ, nàng giả vờ kêu cứu, nàng cảm nhận dưới chân có nước hút, vội hụp xuống bơi theo dòng chảy, là một cái hang, nó chắc thông đi nơi nào đó nên mới có dòng nước cuốn, nàng dọc theo bơi đi.

Bên trên gia nhân vội nhảy xuống “Không thấy Vương Phi” “bọn họ lo sợ kêu lên, không xong rồi, theo độ sùng ái bây giờ Thất Vương Gia dành cho nàng nếu nàng có việc gì bọn họ không giữ được mạng sống.

“Huhu, Tiểu thư” “Nhụy Nhi gấp đến độ bất chấp không biết bơi nhảy xuống, nếu không phải một thị vệ kéo lên nàng đã chết đuối rồi.

Thị vệ thấy tình hình không ổn vội la lên “Mau mau đi báo Vương Gia”

Hạ Uyển mặt tái mét ngồi khụy xuống, xong xong rồi, bây giờ nàng ba miệng một lời cũng không giải thích được.

Trong Hoàng Cung, Phụng Mặc Khuynh cùng Phụng Mặc Yên đứng đối diện một nam nhân trung niên mặc hoàng bào, ở hẳn lộ ra khí chất uy nghiêm của bậc Đế Vương, đây là Nam Quốc Hoàng Đế Phụng Đồ Viễn.

Phụng Đồ Viễn nhìn hai huynh đệ mở miệng “Đột sinh thân này của Hoàng Hậu không chỉ là đại tiệc bình thường, còn là nghênh đón sứ giả Tây Quốc, đừng làm trầm mất mặt”

Tứ Quốc phân chia, thực lực tương đương nhau, nên người có tâm muốn thống nhất cũng kiên kị.

“Nhi thần hiểu rõ” Phụng Mặc hai huynh đệ cung kính nói.

Ba người tiếp tục bàn bạc về chính sự, Tiểu Đức Tử đi vào cung kính nói “Tâu Hoàng Thượng, có người trong phủ Thất Vương Gia cầu kiến, nói là có việc gấp liên quan đến Vương Phi”

Phụng Mặc Yên nôn nóng, Hân Nhi sao? Nàng làm sao? Hân nhìn lên Hoàng Thượng, Phụng Mặc Khuynh cũng nhăn mi thanh tú lạnh lùng, nàng có chuyện gì?

“Cho hân vào” “Phụng Đồ Viễn phát tay nói, là nha đầu Mộc Khả Hân của Thừa Tướng phủ.

Thị vệ vội vàng chạy vô quỳ xuống “Thịnh an Hoàng Thượng, Vương Gia, Vương Phi bị rơi xuống hồ, bây giờ vẫn đang mất tích”

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Phụng Mặc Yên mặt không còn hột máu, hân vội chạy như bay ra khỏi cửa, thậm chí quên cả hành lễ với Hoàng Thượng, Phụng Mặc Khuynh cũng lo lắng không kém “Phụ Hoàng, nhi thần xin phép đi trước”

Phụng Đồ Viễn phát tay cho hân rời đi, Yên Nhi quan tâm đến nàng không có gì lạ, nhưng Khuynh Nhi là sao đây? Hân tưởng hân không phát hiện được sự nôn nóng lo âu trong mắt hân sao?

Mộc nha đầu có ý tứ nhưng mà nếu cả hai đều yêu nàng vậy không phải chuyện tốt. Nhưng không phải nàng lúc đầu mê say đắm Khuynh Nhi nhưng hân không đề ý đến, còn xin ban hôn cho nữ nhi của Không Tiểu Túc.

Phụng Mặc Yên sử dụng hết kinh công bay nhanh về Thất Vương Phủ, Hân Nhi làm sao? Hân Nhi của hân, nàng phải không sao.

Đến cửa hân chạy vội đến bên hồ nước nhìn khung cảnh hỗn loạn bên trong, thị vệ gia đình đầu tóc ướt sũng đang ở dưới hồ, người hầu của Mộc Khả Hân thì đang nôn nóng hô to tên nàng, Hạ Uyển và Viên Như Ngọc thì quỳ rạp dưới đất, khuôn mặt hoảng sợ.

Hân đi lên nắm lấy áo Nhụy Nhi “Nàng đâu?”

“Vương... Vương Gia, Tiểu thư... bị... Hạ Trắc Phi đẩy rơi xuống hồ, bây giờ chưa... tìm thấy” Nàng sợ hãi nói đồng thời cũng hận nhìn Hạ Uyển, tiểu thư

người dùng dọa nô tỳ, người lên đi, huhu Nhụy Nhi thật sự rất sợ.

“Sao cơ?” Hân mặt trắng bệch, tim co rút đến đau đớn, Hân Nhi nài..

Phượng Mặc Yên nhảy xuống hồ, điên cuồng tìm kiếm “Hân Nhi nàng ở đâu, lên tiếng cho ta, làm ơn nàng lên đi, đừng đùa nữa “

Hân như điên gào to, mọi người vừa hoảng sợ vừa ngạc nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy một Tiêu Dao Vương như thế, không phong lưu đào hoa mà như một người đang mất đi món đồ quan trọng.

Hạ Uyển cắn răng, Mộc Khả Hân có gì mà hân phải làm vậy, rõ ràng nàng mới là người được hân quan tâm nhất “Vương Gia, ngài lên đi “

“Cảm ơn cho ta, còn không mau bắt hai nàng lại, ta nói cho các ngươi biết, nếu nàng có mệnh hệ gì ta sẽ không tha cho các ngươi “Hân lạnh lùng không một độ ấm nói, Hạ Uyển và Viên Như Ngọc nhìn xuống nam nhân tuấn lãng dưới hồ, không mang bộ mặt tươi cười như ánh mặt trời, hân bây giờ như tu là đòi mạng, ánh mắt đỏ ngầu, tóc vì nước mà ướt đầm hơi dính trên mặt.

“Vương Gia tha cho thiếp, thiếp... là do Hạ Trắc Phi, do nàng đúng do nàng “Viên Như Ngọc bò cạnh bên hồ khóc nức.

“Ngươi Viên Như Ngọc, chính ngươi cũng có phần, ngươi đừng đổ cho ta “Hạ Uyển la lớn.

Phượng Mặc Yên tức giận phát tay, nội lực đẩy cả hai văng ra xa học máu “Im hết cho ta “

Mộc Khả Hân bơi theo dòng chảy ra một cái hồ nhỏ bên hông Thất Vương Phủ, nàng ngửa lên thở dốc, may mắn nàng khi trước vì phải đích thân thực hiện nhiều nhiệm vụ khó khăn nên kỹ thuật bơi cùng nín thở cũng lâu.

Nàng quan sát xung quanh, cây cối um tùm, thì ra cái hồ trong phủ thông đến đây.

Phượng Mặc Khuynh cũng lo lắng chạy đến, nhờ học võ công nên thị lực tăng lên, hân liếc sang thì thấy một bóng dáng nữ nhân đang dưới hồ. Bóng dáng đó sao lại quen? Hân đi lại nhìn nữ tử đang trong nước, là nàng!

“Không ngờ nàng có nhã hứng tắm rửa ở đây “Hân mở miệng nói, đồng thời cũng trút đi gánh nặng, khi nghe tin nàng mất tích hân đã rất lo lắng, hân lúc đây cảm giác như mất đi chính mình vậy, không không chế được chạy đến đây, may mắn nàng giờ lại ngay trước mắt hân.

Mộc Khả Hân quay đầu nhìn nam tử Từ y trước mắt, sao hân lại ở đây? Không phải giờ phải đang trên triều sao? “Ta chỉ đang thử cảm giác mới “

“Đi lên, trời lạnh “Hân đi lại vươn tay kéo nàng lên bờ, thời tiết còn xuân nên nước không ấm áp gì. Phượng Mặc Khuynh vòng tay ôm nàng trong lòng.

“Bỏ tay” Mộc Khả Hân lạnh lùng nói, hân bị điên à?

Hân không bỏ tay, nói nhỏ “Đứng im, ta hong y phục cho nàng, ướt hết rồi, sẽ cảm “

Hơi thở phả vào tai làm nàng rùng mình, Phượng Mặc Khuynh dùng nội lực làm khô y phục, y phục đã khô nhưng hân không chịu buông tay.

“Y phục khô rồi, cảm ơn “Nàng đẩy hân ra, chỉnh lại quần áo.

Tâm hơi nhói lên, nàng bây giờ chán ghét hân vậy sao?

Mộc Khả Hân chào hân rồi cất bước đi, nhưng không phải Thất Vương Phủ mà là hướng đi ra ngoài.

“Ngươi đi đâu?” Hân vịn tay nàng lại.

“Ta đi đâu chắc không cần thông báo cho Tam Vương Gia nh” Nàng vùng tay ra khỏi tay hân, lạnh nhạt trả lời, hân là ai mà xen vô chuyện của nàng.

Phượng Mặc Khuynh đỡ ra, tâm đầu thất, nàng lại xưng hô xa cách như thế, Tam Vương Gia sao? Hân không thích cách xưng hô vậy, hân muốn nghe nàng gọi hân là Mặc Khuynh ca ca, nhưng hân có tư cách gì? Chính hân đã bỏ nàng, bỏ tình yêu nàng giành cho hân, chính tay đưa nàng cho Thất hoàng đệ.

“Ta đi chung với nàng “Hân không kiềm được mình nhìn nàng, muốn đi chung với nàng, muốn gặp nàng, hân đây là bị sao?

Mộc Khả Hân nhai mi “Ngươi trúng gió? Nhìn nhầm người? Ta là Mộc Khả Hân không phải Không Vân Khuê”

“Ta biết, ta là muốn đi theo nàng “Hân cười khổ, giờ hân nói nàng cũng không tin.

Mộc Khả Hân chửi thầm song cũng bước đi, trong phủ giờ đã rồi thành một đoàn, Phượng Mặc Yên gần nổi điên rồi.

“Vương Gia “Một hắc y nhân quỳ trước mặt Phượng Mặc Yên.

“Điều động Hắc Tinh môn tìm cho ra Vương Phi của ta “Hân lạnh giọng ra lệnh, Hắc Tinh môn là do hân khai ra, nó là một tổ chức tình báo số một.

“Tuân lệnh “ Hắc y nhân chấp tay sau đó biến mất trong màn đêm.

Phượng Mặc Yên nhắm mắt lại, Hân Nhi nàng tuyệt đối không có gì, ta tin tưởng, nàng sẽ vẫn bên ta.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hắn cứ định đi theo nàng hoài vậy sao? Mộc Khả Hân khí lạnh toả ra xung quanh, từ nãy đến giờ luôn bám theo nàng không tha. Phượng Mặc Khuynh đương nhiên cảm nhận được khí lạnh từ nàng, hắn không ngờ một tiểu thư chân yếu tay mềm có thể có khí chất như thế.

“Khả Hân, nàng muốn đi đâu?” Hắn đi vòng qua trước mặt nàng hỏi, nãy giờ nàng luôn đi vòng quanh, không mua hay ghé vào đâu.

Mộc Khả Hân nhăn mi “Đi đâu không có người, xin mời Tam Vương Gia tránh ra, còn có phiền ngài gọi ta một tiếng Thất Vương Phi “

Phượng Mặc Khuynh tâm chợt nhói, hắn không cần gọi nàng Thất Vương Phi, nghe thật chói tai, nàng giận hắn sao? Sao lại cách xa hắn đến vậy “Ta vẫn sẽ gọi nàng Khả Hân, hãy gọi ta Khuynh”

Mộc Khả Hân im lặng, biểu tình này là sao? Như nàng đang thiếu nợ hắn vậy.

Hắn vẫn mong chờ nhìn nàng, một tiếng nói như chim hoàng oanh vang lên phía sau “Khuynh, người cũng ở đây sao? A Khả Hân cũng ở đây, hai người đi chung?”

Không Vân Khuê đi từ xa lại đứng kế bên Phượng Mặc Khuynh, cười nhìn hắn nhưng thấy Mộc Khả Hân thì nụ cười hơi cứng lại, sao hắn lại đi chung với nàng ta, không phải hắn rất chán ghét nàng sao.

Mộc Khả Hân nhướng mày nhìn hắn, vị hôn thê của người đến rồi kia, Phượng Mặc Khuynh lạnh lùng đứng cách xa khỏi Không Vân Khuê, hắn đột nhiên có cảm giác không muốn bị nàng hiểu lầm.

Không Vân Khuê thấy hắn né tránh thì trong lòng chợt trùng xuống, khi trước tuy hắn luôn lạnh lùng không biểu cảm nhưng vẫn quan tâm nàng, sao hôm nay lại vậy? Là do nàng ta?

“Khả Hân sao muội lại đi cùng Khuynh, Thất Vương Gia đâu? “Nàng nhẹ nhàng hỏi nhưng cả hai đều nghe được sự khiển trách trong đó, ý chỉ nàng đã là nữ nhân có phu quân, sao lại đi chung với một nam nhân khác.

Mộc Khả Hân cười lạnh, muốn dạy đời nàng, nằm mơ cũng đừng hòng, Phượng Mặc Khuynh khó chịu cau mày, xung quanh nổi lên khí lạnh làm Không Vân Khuê run lên.

“Không tiểu thư là đang muốn nhìn thấy bốn vương sao? “Từ trong đám người Phượng Mặc Yên đi ra, trường bào màu lục, tóc dài xoã xuống, tươi cười tuấn nhã nhưng nếu nhìn kĩ sẽ nhận ra tia sát khí. Hắn đến gần Mộc Khả Hân, một tay ôm eo nàng “Hân Nhi, nàng chạy lung tung làm ta rất lo đấy “

“Phượng Mặc Yên, sao người tìm được đến đây?” Mộc Khả Hân hơi ngạc nhiên, hắn có thể tìm thấy nàng trong thời gian ngắn vậy sao? Phượng Mặc Khuynh không bắt ngờ, hắn biết thực lực của Yên, chỉ thấy tiếc vì không được ở bên nàng nhiều hơn.

Phượng Mặc Yên cười nhìn hắn, sau khi người của Hắc Tinh Môn về báo với hắn nàng đang đi chung với Tam ca hắn liền tức giận chạy đến. Là Hân Nhi còn yêu Tam ca hay là hắn đã động tâm với nàng? Nhưng kiểu nào hắn cũng không cho phép, Mộc Khả Hân chỉ là của một mình hắn, là Vương Phi của hắn.

Không Vân Khuê cũng nhận thấy không khí không đúng, nàng biết Thất Vương Gia Phượng Mặc Yên luôn mang theo khuôn mặt tươi cười, nhưng hôm nay nàng cảm giác nụ cười của hắn không đúng lắm. Còn có Khuynh cũng vậy, dường như còn trầm lặng hơn. Nàng cười nói “Xin chào Thất Vương Gia, ta không biết người cũng ở đây, thì ra Khả Hân đang đi chung với người “ “Haha, Vương phi của ta phải đi chung với ta, không phải tam tẩu cũng đi chung với Tam ca thôi “Hắn cười đến vô cùng xinh đẹp, nhưng lại gây cho Không Vân Khuê cảm giác kì lạ run sợ.

Phượng Mặc Khuynh đương nhiên hiểu ý hắn, hắn muốn cho hắn nhớ ra Mộc Khả Hân là Thất Vương Phi của hắn, còn Không Vân Khuê mới là thê tử sắp vô cửa của Tam Vương Gia.

Không Vân Khuê xấu hổ đỏ bừng mặt “Thất Vương Gia, ta chưa phải gì cả “nàng hơi liếc qua Phượng Mặc Khuynh thấy hắn không biểu tình gì thì bỗng hụt hẫng.

Mộc Khả Hân nhàm chán xem, bọn hắn không có gì thú vị hơn nữa sao? Thật tẻ nhạt. Phượng Mặc Yên thấy nàng buồn chán liền quan tâm “Hân Nhi nàng có mệt không, ta đưa nàng về phủ”

Mộc Khả Hân cũng gật đầu đồng ý, nàng hết hứng thú đi dạo chơi rồi. Hân cười tạm biệt hai người sau đó dẫn nàng đi.

Phượng Mặc Khuynh hai nắm siết chặt nhưng nhanh lại thả ra, hân có quyền trách ai? Chính hân là người đẩy nàng ra xa, là hân không cần tình cảm của nàng trước. Không Vân Khuê nhìn lên thấy hân vẫn nhìn chằm chằm theo bóng lưng của Mộc Khả Hân, trong đôi mắt có chứa rung động, nàng hoảng hốt lo sợ cắn chặt môi “Khuynh, chúng ta cũng đi thôi”

“Nàng tự đi chơi đi, ta hôm nay có việc phải về phủ” Hân lạnh nhạt xoay người đi. Không Vân Khuê kinh ngạc, tuy Phượng Mặc Khuynh luôn lạnh lùng, nhưng hân vẫn không bao giờ đối xử với nàng vậy, hôm nay tại sao lại như thế. Ngón tay ấn sâu vô lòng bàn tay, tại nàng ta, Mộc Khả Hân sao?

Trên đường đi về cả Mộc Khả Hân và Phượng Mặc Yên đều im lặng, nàng là vì không có gì để nói, hân thì lại tức giận. Cuối cùng chịu không được Phượng Mặc Yên phải nói ra “Tại sao lại đi với Tam ca? Nàng còn thích hân?”

Mộc Khả Hân ngược lên khó hiểu “Ta không thích hân” mà nàng thích ai cũng đâu liên quan đến hân.

“Không? Vậy tại sao lại đi với hân, tại sao lại ngã xuống hồ mà không để hộ vệ đỡ lên, nàng biết... ta lo thế nào không?” Hân gần giọng hỏi, tuy hân thờ phào nhẹ nhõm vì nàng phủ nhận không thích Tam ca, nhưng hân vẫn không chắc chắn.

Nàng ngạc nhiên, hân lo lắng cho nàng? Tại sao? Hân với nàng không phải chỉ là phu thê trên danh nghĩa thôi à? “Tại sao lại lo?”

Phượng Mặc Yên tức giận, nàng không biết hân thích nàng ư? Hân làm bao nhiêu chuyện như vậy trong mắt nàng chỉ là phong lưu đùa giỡn? Hay tại nàng chỉ để ý đến Tam ca? “Tại sao lại lo? Mộc Khả Hân nàng còn không nhận ra ta thích nàng sao? Nàng có biết khi nàng mất tích ta có bao nhiêu lo lắng bao nhiêu đau buồn không?”

Mộc Khả Hân dớ ra, hân là đang tỏ tình với nàng? Không phải xưa giờ chưa được ai tỏ tình, nhưng mà đối phương lần này thật sự làm nàng quá sốc đi. Người đã bỏ nàng trong đêm Đại Hôn, trách cứ nàng khi nàng đánh sủng thiếp của hân. Giờ lại quay qua nói thích nàng.

Thấy nàng không trả lời hân mất măt rĩ mi, quả nhiên nàng vẫn không động tâm với hân, lần đầu tiên Tiêu Dao Vương hân rơi vào trong tình thế này “Đi về thôi”

Nhưng dù sao nàng vẫn là Vương Phi của Phượng Mặc Yên hân, hân sẽ không buông tay nàng, rồi nàng sẽ yêu hân.

Mộc Khả Hân theo hân về Vương Phủ, nàng nghe Nhụy Nhi tường thuật lại Phượng Mặc Yên khi ấy như nổi điên lên lục tung cả Vương Phủ tìm nàng. Còn Hạ Uyển cùng Viên Như Ngọc thì đột nhiên mất tích không ai tìm được.

Nàng nghe xong cũng hơi kinh ngạc đồng thời đáy lòng cũng vì hành động của hân mà xuất hiện gợn sóng. Còn có hai nữ nhân kia nàng đã tính xử lý nhưng có vẻ như có người đã ra tay trước nàng rồi.

Trong thư phòng Phượng Mặc Yên ngồi trên bàn gỗ, hân đưa mắt hỏi hắc y nhân kẻ bên “Hai nữ nhân đó thế nào?”

“Bẩm chủ nhân, hai nàng đều bị xử dụng cực hình tra tấn” Hân không cảm xúc báo lại, hân biết đằng sau khuôn mặt tươi cười như hoa của chủ nhân là một người đáng sợ.

Phượng Mặc Yên nhếch môi, ai đụng đến Hân Nhi của hân, đều không có kết quả tốt.

Cũng trong tửu lâu, một nam nhân tuấn nhã lạnh lùng say sấn ngồi tại đó, Si một trong tứ đại hộ pháp của Đoạ Hoa cung. Nếu Phượng Mặc Yên là Môn chủ Hắc Tinh môn, thì Phượng Mặc Khuynh lại là cung chủ của Đoạ Hoa cung, một trong hai tổ chức sát thủ số một của giang hồ.

Hân bước lại gần dìu Phượng Mặc Khuynh lên “Chủ nhân, nên về” lần đầu tiên hân thấy cung chủ lạnh như băng say sấn.

Phượng Mặc Khuynh đẩy tay hân ra” Tránh ra, ta muốn uống... tại sao? Hân Nhi... nàng ghét ta rồi? Nàng không muốn thích Mặc Khuynh ca ca nữa sao? Hân.. Hân Nhi.. “Hân nắm bắt đau hồ gục xuống bàn.

Si ngạc nhiên nhìn hân, Hân Nhi? Đó là ai? Không phải là tiểu thư Thừa Tướng Phủ Mộc Khả Hân đấy chứ? Cung chủ không phải luôn không để ý đến nàng sao? Sao bây giờ lại có bộ dáng này.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Trong biệt viện, một nữ nhân khuynh thành đang nằm dưới tán cây, nàng diện y phục xanh ngọc nhẹ nhàng, đôi mắt hơi khép hờ cùng hàng mi dài cong vút. Đã ba ngày kể từ khi nàng cùng Phượng Mặc Yên đi chung, từ đó đến giờ nàng không gặp hân nữa, cả phủ đồn lên nàng đã thất sủng. Tuy cũng

không quan tâm gì mấy nhưng chung quy nàng vẫn thấy không thoải mái, có vẻ quen với ngày thường hẳn luôn quần quýt bên cạnh đi.

Nhưng được cái là bây giờ không nữ nhân nào của hắn lại gây chiến với nàng, nói đúng hơn là đi bộ trong phủ cũng không gặp một bóng dáng sủng thiếp.

Nhụy Nhi hồi hả chạy đến trước mặt nàng “Tiểu thư người đây rồi, nhanh lên tiểu thư không sẽ trễ giờ mất “

Mộc Khả Hân lười biếng ngồi dậy, hôm nay là ngày dự đại tiệc sinh thần của Hoàng Hậu, nàng là Thất Vương Phi nên phải tham dự. Ngồi cho Nhụy Nhi làm đầu tóc cho nàng, cứ cảm giác thêm mấy trăm tấn lên đầu.

Nàng khó chịu kêu nàng ta rẽ xuống hết, sau đó vẽ một kiểu tóc đơn giản nhưng lạ mắt cho nàng làm, sau đó tự tay lấy bút vẽ đoá hoa trên trán, nàng lựa trên người trang phục màu đỏ pha tí sắc bạch. Nhụy Nhi há hốc nhìn nàng, tiểu thư quả là đẹp quá.

Mộc Khả Hân hua tay trước mặt để nàng hoàn hồn “Cái ta làm hôm qua đã chuẩn bị chưa “

“Đạ vâng rồi” Nàng gật đầu, quả sinh thần tiểu thư dành cho Hoàng Hậu rất đặc biệt, nàng lần đầu tiên được thấy qua.

Mộc Khả Hân yên tâm bước ra xe ngựa, Phụng Mặc Yên đã đứng đợi ở ngay đó, hắn luôn nhìn hướng viện nàng trong mắt có mong đợi nhớ nhưng đến lúc nàng đi ra thì vội ho khan quay đầu.

Nàng đi lại gần hắn, Phụng Mặc Yên đưa tay đỡ nàng lên xe ngựa, đã 3 ngày hắn không gặp

nàng, hắn luôn bức vì nàng hiểu lầm hắn, nhưng có lẽ không gặp nàng làm hắn càng khó chịu hơn

“Hôm nay nàng rất đẹp”

Mộc Khả Hân ngạc nhiên thu hồi mắt ngắm phong cảnh bên ngoài quay đầu nhìn hắn, cuối cùng cũng bắt chuyện với nàng rồi ư, nàng còn tưởng hắn sẽ im luôn chứ “Ngươi cũng vậy”

Phụng Mặc Yên thấy nàng khen thì nở nụ cười, hắn đứng lên sang ngồi kế bên nàng “Hân Nhi, 3 ngày nay nàng không đến gặp ta, ta thật sự rất nhớ nàng “

Nàng hơi cười nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường lạnh nhạt, không phải chính hắn là người né nàng sao? Còn có cả phủ nói nàng bị thất sủng không phải là chứng cứ sao? Mộc Khả Hân nhíu mày.

Phụng Mặc Yên xấu hổ ho khan đứng là hắn là người không đến tìm nàng, nhưng nàng cũng phải quan tâm hắn một chút chứ.

Đến Hoàng Cung nàng được Phụng Mặc Yên đỡ xuống, xung quanh mọi người đều đưa mắt tò mò xem nàng, Thất Vương Gia lại đưa một nữ nhân xinh đẹp đến đây, nàng là ai? Sao lại đi chung với hắn, còn Thất Vương Phi đâu? Một quan viên đi lại chào hỏi “Tham kiến Thất Vương Gia”

Phụng Mặc Yên gật đầu coi nhận lễ, hắn ngẩng đầu quay nhìn nàng hỏi “Đây là?”

Phụng Mặc Yên cười ôm eo nàng, ngược lên nhìn quanh mọi người cũng đang tò mò đánh dấu chủ quyền “Nàng là Vương Phi của ta “

Vương Phi? Là tiểu thư Thừa Tướng Phủ Mộc Khả Hân? Nàng sao nhìn lại khác như vậy? Nhưng nhan khuynh thành lẫn át cả Nam Quốc đệ nhất mỹ nhân Khổng Vân Khuê.

Quan viên kinh ngạc vội thỉnh an nàng, Mộc Khả Hân lạnh nhạt gật đầu. Đúng lúc đó một cái xe ngựa cũng chạy đến, trên xe bước xuống một đôi nam nữ, nam nhân tuấn lãng lạnh lùng vận trường bào hắc y, nữ nhân nhu mì tựa thủy trong y phục hồng nhạt.

Phụng Mặc Khuynh nhìn Phụng Mặc Yên đang ôm nàng, hai tay trong ống áo nắm chặt. Hôm nay nàng đứng là xinh đẹp không ai sánh được. Khổng Vân Khuê thấy hắn không để ý đến nàng mà luôn nhìn Mộc Khả Hân thì khó chịu móng tay đâm mạnh lên da thịt.

Phụng Mặc Yên mỉm cười chào hắn “Tam ca, người đến rồi, a Khổng tiểu thư cũng đi chung với người à?”

Khổng Vân Khuê ngược ngừng hành lễ với hắn, Phụng Mặc Khuynh cũng mở miệng nói “Đi vô thôi “

Hắn không muốn đón nàng nhưng nàng dù sao cũng trở thành Vương Phi của hắn, hắn không thể bỏ mặt vậy, nếu lúc trước hắn không đứng ra xin ban hôn vậy thì bây giờ sẽ khác phải không? Phụng Mặc Khuynh liếc mắt nhìn nữ tử khuynh thành đang đi cạnh Phụng Mặc Yên, như vậy có thể nàng không trở thành Vương Phi của Yên.

Bước vào đại điện, quan lại đã ngồi đông đủ, khi các nàng vào thì đứng dậy hành lễ. Nàng cùng Phụng Mặc Yên ngồi bên hàng ghế dành cho Hoàng Tộc bên phải, Phụng Mặc Khuynh ngồi đối diện, còn Khổng Vân Khuê tuy được chỉ hôn cho hắn nhưng chưa vào cửa nên không tính là Hoàng Tộc, nên nàng chỉ được ngồi tại chỗ dành cho Vương tôn tiểu thư quan lại.

Trong đám người nàng thấy Mộc Du cùng Liễu Lâm Y đang ngồi bên dưới nhìn nàng bằng ánh mắt từ ái. Mộc Khả Hân cũng quay sang cười nhẹ với bọn họ, mà không biết rằng có hai nam nhân vì nụ cười của nàng mà ngây ngốc, tim đập không khống chế được.

Phụng Mặc Yên cũng cười với hai người, Mộc Du đưa tay trước ngực tỏ vẻ kính trọng, sau đó hắn quay sang nói nhỏ vào tai nàng “Đừng cười như

thế, rất đẹp, ta chỉ muốn nàng cười với một mình ta thôi”

Mộc Khả Hân nhăn mi, khủy tay mạnh bạo thọc vào bụng hân “Im lặng một chút, sao ta phải nghe người”

Phượng Mặc Yên hơi ôm bụng, đúng như hân nghĩ nàng luôn mạnh bạo như vậy, nữ nhân ôn nhu phục tùng thì hân lại không yêu lại yêu phải nữ tử như nàng.

Phượng Mặc Khuynh nhìn bọn họ đùa giỡn, lòng hơi rướm máu, hân cảm ly rượu thẳng tắp uống.

“Hoàng Thượng Giá Lâm, Hoàng Hậu nương nương giá lâm, Sứ giả Tây Quốc giá lâm”. Thái giám bên ngoài bỗng cất tiếng, cả đại điện quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mộc Khả Hân hơi ngược đầu lên đánh giá nam nhân mặc long bào đi vào, tuy đã ngoài 40 nhưng hân vẫn tuấn vũ hiên ngang, trên thân lộ ra khí chất uy nghiêm của bậc đế vương, bên cạnh là Hoàng Hậu Nam Quốc Lệ Lăng Di, nàng mặc trong người bộ y phục Phượng bào, da dẻ được bảo dưỡng kĩ càng, một dạng mẫu nghi thiên hạ. Nàng tiếp tục nhìn xuống nam nhân phía sau hồng y như lửa, khí chất không hề kém cạnh Phượng Đồ Viễn, nhưng kì lạ là khuôn mặt hân lại không phải tuyệt sắc, hân chỉ mang khuôn mặt bình thường, nàng nhận ra đây là nam nhân nàng gặp trong tù lâu.

Phượng Đồ Viễn cho bình thân, hân ngồi trên ngai vàng cao cao tại thượng nhìn xuống “Hôm nay là sinh thần của Hoàng Hậu, trăm rất vui khi các khanh đến dự, còn có sứ giả từ Tây Quốc”

Nam nhân hồng y tỏ ý cười “Ta thật mừng vì được Nam Hoàng đón tiếp, vinh hạnh của Thạc Vi”

Phượng Đồ Viễn cười to kêu bắt đầu khai tiệc, nhưng trong mắt vẫn lạnh nhạt, Mộc Khả Hân nhếch khoé miệng, đúng là chính trị nơi đâu cũng giả dối. Phượng gia hai huynh đệ lần lượt tặng bảo vật quý giá mừng sinh thần của Hoàng Hậu, quan viên cũng lần lượt chúc mừng.

Ca vũ linh đình, nàng đề ý nam nhân tên Thạc Vi đó luôn luôn nhìn nàng, khi nàng nhìn lại còn khẽ cười nâng ly, Mộc Khả Hân lạnh lùng liếc mắt sau đó không đề ý đến. Phượng Mặc Yên tức giận trừng mắt hân, Hân Nhi là để hân nhìn sao? Muốn nhìn cũng chỉ có mình hân được ngắm nàng thôi.

Khổng Vân Khuê đứng lên “Hoàng Thượng, thần nữ có thể trình bày một khúc mừng sinh thần cho Hoàng Hậu Nương Nương được chứ?”

Lệ Lăng Di hài lòng vui vẻ nhìn qua Phượng Đồ Viễn, dù sao đây cũng là con dâu tương lai của nàng.

“Tốt” nhận được Phượng Đồ Viễn chấp thuận, nàng khiêng cây đàn tranh đi lên gảy khúc nhạc, điệu nhạc du dương đi vào lòng người, nhưng trong đó không bao gồm 4 người, Phượng Mặc Yên, Phượng Mặc Khuynh và Thạc Vi, bọn họ đang mãi mê hứng thú ngắm nữ nhân như một con mèo lười buồn chán dọc ly rượu trên tay.

Quả thật rất nhàm chán, nó không thú vị bằng các đại tiệc nàng tham dự khi còn ở hiện đại, không âm nhạc, không rượu vang, không đồ ăn của các nước, không bar.

Biểu diễn kết thúc, mọi người đều vỗ tay, Phượng Đồ Viễn cười nói “Không hổ là Nam Quốc đệ nhất tài nữ, Khổng khanh người có được một nữ nhi tài giỏi, ban thưởng”

“Đa tạ Hoàng Thượng” Khổng Tiểu Túc cười lấy lòng, trên khuôn mặt già nua hiện lên vẻ khoe khoang.

Khổng Vân Khuê cũng tạ ơn, nàng quay xuống liếc nhìn Phượng Mặc Khuynh thì thấy hân không chú ý đến nàng, mà chăm chú nhìn Mộc Khả Hân. Bao cảm xúc tụt xuống, nàng tức giận quay về chỗ, đồng thời hận thù với Mộc Khả Hân cũng tăng lên.

Tiếp theo cái vị thiên kim tiểu thư cũng theo nhau mà lên diễn, lượt này đến Từ Nhiều, nữ nhi của Từ Gia, nàng lên đàn thu hút nhiều ánh nhìn, Từ Nhiều cũng là một tài nữ của Nam Quốc. Sau khi kết thúc được Phượng Đồ Viễn ban thưởng, nàng bỗng chốc nhìn sang Mộc Khả Hân” Khả Hân tỷ tỷ, người cũng biểu diễn một tiết mục đi”

Mọi người trong đại điện im lặng, ai chẳng biết nàng không tài không đức một lòng chỉ bám theo Tam Vương Gia, Mộc Du cùng Liễu Lâm Y lo lắng xem nàng, Phượng gia hai huynh đệ tức giận, Phượng Mặc Yên muốn lên tiếng giúp thì bị nàng đưa tay cầm lại, cho hân một ánh mắt yên tâm.

“Được thôi, vậy ta xin bêu xấu” Nàng chậm rãi đứng lên, đi lên trước lấy cây đàn trong tay Từ Nhiều, hơi nhếch lên khoé miệng, muốn làm xấu mặt nàng, kiếp sau cũng đừng hồng.

Đặt cây đàn xuống nàng bắt đầu gảy hai cái, nhìn lên biểu cảm của mọi người, có lo âu, có khinh bỉ, có vui mừng khi người gảy hoạ, đủ loại. Nàng bắt đầu đánh đàn, tiếng đàn không du dương như của Khổng Vân Khuê, không nhẹ nhàng như của Từ Nhiều mà là lúc thì nhanh nhẹn, rồi lại chậm chạp êm

tai, tiếng nhạc như đang nhảy múa, đâm thẳng vào đáy lòng từng người. Điệu nhạc kết thúc cả đại điện chìm trong im lặng. Đến khi Mạc Vi vỗ tay mới âm âm tĩnh lại.

“Hay hay, trăm chưa bao giờ được nghe khúc nào hay như vậy, Mộc ái khanh đúng có phúc, Yên Nhi cũng vậy có được một Vương Phi như Mộc nha đầu” Phụng Đồ Viễn trên khuôn mặt chưa hết kinh ngạc, hân hoan thưởng cho nàng đồng thời khen hết lời.

Mộc Du cùng Phụng Mạc Yên cũng đứng dậy tạ ơn, Mộc Du ngạc nhiên nữ nhi học đánh đàn này bao giờ? Song cũng tự hào vì nàng, Phụng Mạc Yên cũng kinh ngạc không kém, nàng đúng là bảo vật mà hân may mắn có được.

Phụng Mạc Khuynh nhu tình nhìn nàng, Khả Hân đâu mới là con người thật của nàng. Thạc Vi cũng cười tà mị, Hân Hân của hân quả là tuyệt.

Mộc Khả Hân trả cây đàn cho Từ Nhiều, nàng nói nhỏ vô tai nàng” Nhớ đừng trêu đến ta”

Từ Nhiều tức giận nhìn nàng, Mộc Khả Hân cười quay lên trên “Ta còn một vật muốn tặng cho Hoàng Hậu”

Một nha hoàng bưng một chiếc hộp to đem vào, đặt trước mặt nàng, Mộc Khả Hân bước lên mở hộp ra, bên trong là cái bánh ba tầng, được trang trí long lẫy, ai cũng xôn xao trước chiếc bánh kì lạ.

“Đây là bánh kem, hay còn gọi là bánh sinh nhật, Mẫu hậu sinh nhật vui vẻ” Nàng cười nhẹ sau kêu nàng cắt bánh, Lê Lăng Di vui mừng cắt xuống chiếc bánh, nàng đưa cho Phụng Đồ Viễn một cái, chính mình một cái nếm thử.

“Ngon quá” Vị ngọt thấm vào đầu lưỡi, hương thơm cùng mùi sữa béo ngậy. Lê Lăng Di kinh hô.

“Đây là người làm sao?” Phụng Đồ Viễn nhìn nàng hỏi.

“Đúng vậy” Mộc Khả Hân gật đầu.

“Ngon, tốt, tốt, người đầu ban thưởng cho Thất Vương Gia cùng Thất Vương Phi, đồng thời tặng bổng cho Mộc Thừa Tướng. Còn có chia bánh sinh nhật này cho cái ái khanh nếm thử” Phụng Đồ Viễn đập bàn vui vẻ nói, hôm nay nàng đã là hân nở mặt với sức giả Tây Quốc, một nữ tử như vậy, hỏi sao Yên Nhi không động tâm với nàng.

“Tạ chủ long ơn” Mộc Du cùng Phụng Mạc Yên vui mừng quỳ xuống.

Bánh được chia cho mọi người, ai cũng tấm tắc khen ngon, Thạc Vi hứng thú nhìn nàng, Hân Hân nàng luôn làm ta ngạc nhiên, làm sao đây? Ta lỡ thích nàng mất rồi, ánh mắt đào hoa tà mị không hợp trên khuôn mặt bình thường khề neo lại.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Buổi tiệc vẫn được diễn ra tung bừng, các quan lại đại thần vẫn thi nhau chúc mừng lấy lòng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu. Chiến Thần Tam Vương Gia cùng Tiêu Dao Vương cũng là hai nhân vật được chào đón. Mộc Khả Hân đùa nghịch trên tay chiếc đĩa, Thạc Vi hứng thú nhìn biểu cảm buồn chán của nàng.

Phụng Mạc Yên thấy được ánh mắt của hân liền trừng lại, hân xem hân là không khí sao? Dám ngang nhiên nhìn Vương Phi của hân.

Phụng Đồ Viễn thấy nữ tử cùng sứ thần mất đưa mầy lại, liền ho khan bắt chuyện “Tây Hoàng đạo này vẫn khỏe chứ?”

Thạc Vi thu hồi ánh mắt, ngược lên không kiêu ngạo sùng nịnh đáp “Tạ Nam Hoàng quan tâm, Hoàng Thượng của nước ta vẫn khỏe”

Phụng Đồ Viễn gật nhẹ đầu, Thạc Vi ngược lên tà mị nhìn nam nhân cầm bảo lạnh lùng, Chiến thần Tam Vương Gia Phụng Mạc Khuynh, bách chiến bách thắng, lạnh lùng như khối băng, hân ta cũng là người lúc trước Hân Hân thích. Hân lại tiếp tục nhìn sang nam nhân đang là loi bên cạnh Mộc Khả Hân, Tiêu Dao Vương Phụng Mạc Yên, hân là một Vương Gia nhân tàn không xen vào chuyện triều chính, không hề có ý niệm tranh ngai vàng, quan hệ của hân và Phụng Mạc Khuynh không tệ.

“Ta có một món quà giành tặng cho Nam Quốc Hoàng Hậu” Thạc Vi cất tiếng, hân đập tay ra hiện người bên ngoài.

Đoàn ca vũ bước vào, dẫn đầu là một nữ nhân mặc y phục màu hồng quyến rũ, trên mặt đeo chiếc khăn che đi dung nhan. Nàng phát tay ngã người ra sau, các ca nữ khác cũng đi vòng xung quanh nàng, tiếng trống do những nam nhân đánh vang lên từng đợt, ca vũ nhảy theo từng điệu nhạc.

Mộc Khả Hân đột nhiên dừng lại động tác với chiếc đĩa trên tay, nheo mi nhìn động tác tay đang đưa vào trong áo của nữ ca vũ hồng y, nàng ta có vấn đề.

Quả nhiên, tiếng trống đột ngột tăng cao, các vũ nữ tung lên tấm vải rút kiếm tấn công người trong đại điện, còn nữ nhân kia thì rút từ trong người ám khí phóng đến Phụng Đồ Viên, Mộc Khả Hân búng trong tay cây đuốc, khi ám khí còn cách vài cm thì bị chiếc đuốc đập vô vọng ra xa. Nữ ca vũ tức giận nhìn chằm chằm, Mộc Khả Hân nhếch miệng đối mặt lại với nàng ta, nàng giúp ai tùy theo tâm trạng, nên không lí do nào để giải thích tại sao nàng cứu hắn.

Phụng Mặc Khuynh rút kiếm, không hổ danh chiến thần chỉ vài chiêu đã hạ gục được mấy tên ca thủ. Phụng Mặc Yên cũng đi lên, vũ khí hắn xài là cây quạt tưởng chừng vô hại nhưng sát bén cực kì, nó vừa quơ có thể cắt đứt động mạch đối phương.

Thái giám vội vã kêu hộ giá, thị vệ từ ngoài đi vào vây xung quanh Phụng Đồ Viên cùng cung phi Hoàng Hậu. Quan lại hoảng sợ chạy toán loạn.

Thạc Vi nhăn mi, vừa giết thích khách vừa tức giận, là ai làm? Muốn chia cắt Nam Quốc cùng Tây Quốc.

Phụng Mặc Yên bảo hộ nàng phía sau “Hân Nhi nàng đứng sau ta, ta không để ai đụng vào nàng”

Mộc Khả Hân hơi kinh ngạc, trong lòng nổi lên cảm xúc ấm áp ngổn ngang, nàng không sợ bọn họ vì nàng biết bọn họ sẽ không thương tổn được đến nàng, nhưng khi nghe hắn nói vậy nàng lại cảm động.

Phụng Mặc Khuynh nhìn thấy biến đổi trong mắt nàng sau lưng Phụng Mặc Yên, trong lòng chợt nhói, những đòn ra tay càng mạnh hơn.

Thích khách khác xuất hiện càng nhiều nhưng cấm vệ quân cùng Phụng Mặc hai huynh đệ cùng Thạc Vi đều không phải dạng ca thủ bình thường. Trong lúc không chú ý nữ ca vũ bay đến gần Phụng Đồ Viên, nàng giết các binh lính xung quanh hắn.

Thanh kiếm muốn đâm vô ngực hắn thì bị chặn lại, nữ nhân tức giận nhìn người đang đứng trước mặt, nữ nhân này năm lần bảy lượt xen vào chuyện của nàng.

Phụng Đồ Viên cũng kinh ngạc nhìn bóng lưng đang che trước mặt, nàng lấy ly rượu đỡ kiếm. Mộc Khả Hân cười nhẹ, như nàng đã nói nàng cứu người không cần lí do, chỉ là nàng thích thôi.

“Tránh ra, ta sẽ tha ngươi một mạng” Nàng gằn giọng cảnh cáo.

Mộc Khả Hân nhanh tay xoay vòng ly rượu, mũi kiếm trong ly bị đảo ngược, nàng thuận thế hất thanh kiếm lên, tay nhanh nhẹn cầm chui kiếm chĩa lại vào cổ nữ ca vũ “Là ta tha cho ngươi hay ngươi tha cho ta vẫn chưa biết đâu”

Nữ ca vũ giật mình, nàng ta quá nhanh, đến nỗi nàng không tài nào phản ứng kịp. Phụng Đồ Viên phía sau cũng kinh ngạc không kém, động tác của nàng làm hắn hoa mắt, sao một tiểu thư khuê các còn từng bị xem làm phế vật có thể làm ra được như vậy.

Thích khách đã bị bắt gọn, Phụng Mặc Yên vội chạy lại bên nàng “Hân Nhi không bị thương chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Mộc Khả Hân lắc đầu tỏ ý mình ổn, song quay lại cười nhẹ với nữ tử, lưỡi kiếm sắc bén bắn chia ngay cổ nàng, nhìn nữ nhân trước mặt cơ vũ trào lửa giận, là một sát thủ nàng lại thua trước một tiểu thư chân yếu tay mềm thậm chí không có nội công. Nàng thắc mắc tại sao nàng ta lại có thể làm ra động tác nhanh như vậy.

Phụng Mặc Khuynh cũng chạy lại lo lắng xem nàng, thấy nàng bình an cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn lạnh lùng cất giọng “Ngươi là ai? Sao lại dám ám sát Hoàng Thượng? Cởi khăn che mặt xuống”

Binh lính đi lại giữ lấy nàng ép quỳ xuống, tay gỡ xuống khăn che mặt hiện lên dung nhan thanh tú, Mộc Khả Hân cũng bỏ kiếm xuống, đứng sang một bên xem kịch vui.

Phụng Đồ Viên nghiêm mặt liếc nhìn nữ tử trước mặt sau đó đưa mắt sang bên nói “Sứ thần Tây Quốc, ngươi cũng nên giải thích cho trẫm về việc này”

Thạc Vi liếc nhẹ xuống sau đó cười khẽ tà mị không sợ hãi nói “Đúng là ta là người muốn dâng tặng ca vũ cho Hoàng Hậu, nhưng mà... những người này, không phải người của ta”

Phụng Mặc Khuynh mắt lạnh nhìn hắn “Có điều gì chứng minh đây không phải là người của Tây Quốc?”

Tây Quốc và Nam Quốc vừa bắt tay giao hữu, hắn không tin là Tây Quốc lại mạo hiểm muốn ám sát Nam Hoàng, nhưng hắn vẫn phải hỏi, đây chắc

chấn là âm mưu của người nào đó muốn chia rẽ cả hai nước.

Hắn kéo khoé miệng, tà tà trả lời “Nếu ta muốn ám sát Nam Hoàng, thì không làm ra trò nguy hiểm và lộ liễu như vậy đâu “ Thạc Vi đi đến gần nữ tử, tay nâng cằm nàng lên hỏi “ Nói, ngươi là người của ai?”

Nữ tử vẫn kiên quyết im lặng không trả lời, đến khi mọi người đã gần hết kiên nhẫn, Mộc Khả Hân đột nhiên lên tiếng “ Nàng ta không phải người của ai cả, chỉ là sát thủ đánh thuê thôi “

Cả đại diện đều hướng nhìn nàng, kể cả nữ tử này giờ đang quỳ bên dưới, trong mắt cũng hiện lên kinh ngạc, Phụng Đồ Viễn nhăn mày hỏi “Sao ngươi lại khẳng định như vậy?”

Mộc Khả Hân chỉ cười nhẹ không trả lời, nàng đưa mắt lên nhìn nữ tử, nàng này giờ im lặng đột nhiên hơi cắn môi lên tiếng “Đúng vậy, ta chỉ là sát thủ đánh thuê “

Phụng Đồ Viễn giật mình trước câu trả lời, hẳn sai người đưa nàng vào ngục, ngày mai xử trảm, hắn liếc qua nhìn Mộc Khả Hân, một tiểu thư mà lại biết những chuyện này, Phụng Đồ Mặc hai huynh đệ cùng sử thần Thạc Vi cũng kinh ngạc không kém, buổi tiệc vì xuất hiện vấn đề không lờn trước nên cũng kết thúc.

Trong xe ngựa, ba người ngồi đối diện nhau, Phụng Đồ Mặc Yên tò mò hỏi nàng “ Hân Nhi, tại sao nàng biết nàng ta là sát thủ đánh thuê”

“ Ta đọc trong sách, thấy nàng ta có nhiều điểm giống, nên ta suy đoán “ Nàng nhún vai trả lời, Phụng Đồ Mặc Khuynh này giờ ngồi lắng nghe cũng lên tiếng “ Sách nào?”

Nàng lơ đãng trả lời “ Ta không nhớ “ vốn không có sách nào như vậy, chỉ là nàng vốn trong hắc đạo nên biết thôi.

Đêm tối, nàng canh cho cả phủ chìm vào giấc ngủ thì nhanh chóng thay trang phục dạ hành, tóc búi cao gọn gàng. Nhảy ra ngoài cửa sổ đi đến hướng hoàng cung.

Bước trên nóc nhà Hoàng Cung, lần mò đến lao ngục, đúng là nơi này thật to, nếu không phải nàng may mắn nghe được hai tên cai ngục đang đi về hướng đó thì có lẽ đã không tìm được rồi.

Lấy trong y phục ra một vật trong như cái vít cạy lên trên ngói gạch, nàng từ trên nhảy xuống mặt nữ ca vũ đang ngồi trong đó làm nàng ta giật mình. “ Ngươi là ai?”

Mộc Khả Hân cời xuống khăn che mặt, dưới ánh trăng hiện lên vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, nữ tử trừng mắt kêu lên “ Ra là ngươi, một Vương Phi như ngươi đến đây làm gì?”

Nàng bỏ qua ngữ điệu không thân thiện của nàng ta, lạnh giọng nói “ Ta đến đưa ngươi ra khỏi nơi đây”

Nữ tử không tin được mở to hai mắt, nữ nhân trước mặt điên rồi sao? Nàng ta muốn cướp ngục, nàng là Vương Phi nha, cướp ngục tội lớn thế nào nàng không biết à?

“ Điều kiện ta sẽ trở thành chủ nhân của ngươi “ Mộc Khả Hân lãnh đạm nói, nàng nhìn không sai, nữ tử nàng rất thích hợp làm sát thủ, chỉ cần nàng huấn luyện một chút kỹ thuật và tốc độ. Nếu từng trong Sát sẽ biết được huấn luyện của Mộc Khả Hân chính là cuộc huấn luyện địa ngục.

Nữ tử đơ người, nàng mà dám nói thành nàng là chủ nhân? Một nữ nhân mềm yếu? “ Tại sao ta phải nghe ngươi?”

Mộc Khả Hân vẫn bình tĩnh nói “ Ta có đủ điều kiện, không phải ngươi muốn trở thành sát thủ chuyên nghiệp sao? Hơn thế nữa... có phải nhà của ngươi đang gặp chuyện? Nên ngươi mới mạo hiểm nhận nhiệm vụ này “

Nữ tử ngạc nhiên, nàng ta biết được chuyện này? Đúng vậy nàng là sát thủ đánh thuê, nếu không phải đệ đệ mang bệnh nặng không đủ tiền để chửi trị buộc nàng phải bất chấp nhận nhiệm vụ ám sát Nam Hoàng.

“ Không còn nhiều thời gian, ta cho ngươi lựa chọn 1 là đi theo ta, 2 là ở đây chờ sáng ngày mai xử tử” Nàng lạnh nhạt lên tiếng, lí do nàng biết nàng ta là sát thủ đánh thuê là vì khi ám sát Nam Hoàng, ánh mắt nàng không mang theo thù hận mà chỉ là lãnh đạm, với lại tử sĩ thì sẽ cắn thuốc mà chết nhưng sát thủ đánh thuê thì không.

Nữ nhân mỉm môi sau đó kiên định quỳ xuống trước mặt nàng “ Như Oanh tham kiến chủ nhân”

Mộc Khả Hân hài lòng gật đầu kêu nàng đứng dậy “ Mai một không cần quỳ, chỉ cần chào hỏi bình thường là được”

Như Oanh gật đầu, hai người theo đường mái hiên đi lên, đến nửa đoạn Mộc Khả Hân khựng lại, mắt lạnh nhìn nam nhân hồng y phía trước.

Thạc Vi tà mị từ trên mái hiên đứng dậy, nếu không phải hắn nghi ngờ nàng sẽ đến thì sẽ không đợi tại đây, không ngờ nàng lại đến thật, hơn nữa còn ngang nhiên cướp ngục.

Mộc Khả Hân đề phòng với nam nhân phía trước, Như Oanh cũng căng dây thần kinh không dám sức động. Thạc Vi bật cười “ Nàng không cần căng thẳng vậy, ta vốn không hại nàng “

“Ta có căng thẳng sao? Tránh ra “ Nàng hỏi ngược lại hắn, bước đi lên phía trước.

Thạc Vi cũng thuận thế đứng trước mặt nàng, đôi mắt đào hoa không hợp với khuôn mặt bình thường khề neo “Nàng không biết tội danh cướp ngục là gì sao? Nếu nàng nói câu cho ta vui lòng, ta sẽ thả cả hai “

Mộc Khả Hân nhướn mày, uy hiếp nàng? Hắn gan thật to, hắn tưởng là một sứ thần là nàng không dám làm gì hắn sao?

“Nàng vốn không đầu lại ta, cho dù cả hai người” Hắn tiếp tục thêm vào, Mộc Khả Hân nhìn sang Như Oanh, thấy nàng ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đúng vậy nam nhân này rất mạnh cho dù nàng cùng chủ nhân hợp sức cũng không đánh lại hắn.

Mộc Khả Hân mắt lạnh nhìn hắn “Ngươi muốn gì? “

Thạc Vi đạt được ý nguyện liền cười, mắt đào hoa như nở rộ “Muốn nàng đi chơi với ta “

Bạn đang đọc truyện *Tử Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mộc Khả Hân lạnh lùng nhìn hắn đang cười đứng đối diện, nàng có nghe nhầm không? Hắn muốn đi chơi với nàng, nàng với hắn thân thiết lắm à?

Trong không gian đêm tối, thời tiết se lạnh 3 thân ảnh đứng trên ngói hoàng cung, phía dưới đột nhiên ánh lửa hiện lên, thị vệ ào ạt xuất hiện la to “Vượt ngục, phạm nhân vượt ngục, mau truy tìm nàng”

Nàng nhũn mày, không ổn nếu ở lại sẽ không là ý kiến hay, Như Oanh bên cạnh nắm chặt tay lên tiếng “Chủ nhân, chi bằng hãy để ta xuống dưới, ta rất đội ơn ngươi vì đã giúp đỡ ta nhưng Như Oanh không muốn liên lụy đến ngươi “

Mộc Khả Hân thả lỏng lông mày nhẹ giọng lạnh nhạt nói “Đừng có làm chuyện vô nghĩa, ta làm việc chưa có hai từ thất bại”

Nàng vốn là Boss của Sát, người đứng đầu tổ chức hắc đạo, ngoài sáng lại là chủ tịch tập đoàn Dark có ảnh hưởng quốc tế, trong tù điển không thể xuất hiện hai từ thất bại và bỏ cuộc, bởi nó đồng nghĩa với cái chết.

Thạc Vi đưa tay vuốt tóc ra đằng sau, đôi mắt đào hoa vụt sáng, hắn mở miệng nói “Nếu nàng không quyết định nhanh, sẽ không kịp đâu “

“Ta đi với ngươi “ Dù sao nàng không tin hắn hại được nàng, tuy nàng không đánh lại hắn nhưng trốn thoát thì không phải chuyện khó đối với nàng. Thạc Vi cười vui vẻ, Như Oanh lo lắng giữ tà áo nàng, Mộc Khả Hân quay lại đưa nàng một vật “Ta không sao, còn có ngươi hãy đến Tù lâu Vạn Thiên, đưa này cho chương quầy, nói hắn ngươi là nha hoàn của ta “

Vạn Thiên là tù lâu nàng mua lại hôm đó, nàng đã đổi tên cùng thiết kế trong tiệm, bây giờ chỉ chờ ngày khai trương.

Như Oanh cảm lấy ngọc bội, hơi không an tâm nhìn phía nàng, Mộc Khả Hân gật đầu, nàng liền nói vài câu khuyên nàng cẩn trọng rồi biến mất trong màn đêm.

Thạc Vi đi đến trước mặt nàng, mỉm cười nói “Đi thôi “

Bằng công phu của hắn và sự nhanh nhẹn của nàng đương nhiên có thể an toàn thoát khỏi đây. Hoàng cung một đêm náo nhiệt, thích khách ám sát Hoàng Đế trốn khỏi lao ngục, Chiến thần Tam Vương Gia cũng bị chịu tập truy ra nàng.

Đi trên cây cầu Mộc Khả Hân vẫn giữ thái độ lạnh băng nhìn ngắm phong cảnh, Thạc Vi hồng y đỏ thắm đi cạnh nàng, hắn nhìn bên góc mặt hoàn mỹ không góc chết của nàng, cảm thán, nàng đúng là nữ nhân trong lời đồn phé vật luôn bám theo Tam Vương Gia Nam Quốc không? Nó khác xa tất cả hắn điều tra về nàng.

Mộc Khả Hân ngừng lại giữ cây cầu, xung quanh lồng đèn được thắp sáng rực nổi bật khuôn mặt khuyên quốc của nàng. Thạc Vi ngẩng ngơ nhìn nàng, nàng quả thật rất đẹp.

Nàng nhắm mi nói “Ngươi có chuyện gì muốn nói với ta? Ta không có thời gian, nói nhanh ta còn đi về “

Nàng không muốn ngày mai sẽ hiện lên tin Thất Vương Phi bỏ trốn theo trai lạ đâu, dù nàng không sợ, nhưng sẽ liên lụy đến Thừa Tướng Phủ, nàng chưa đủ khả năng đối kháng với thế lực mạnh như bọn họ tại nơi này.

“Ta chỉ muốn đi dạo với nàng thôi “ Hắn tỏ vẻ không đồng tình, sao nàng lại luôn cho hắn gương mặt không tốt như vậy, nó làm hắn rất khó chịu.

Nghe hán nói Mộc Khả Hân cau mày, hán đang làm mất thời gian của nàng, nàng lạnh lùng liếc hán "Ta đi về"

Thạc Vi vội đi lên giữ tay nàng giựt lại, ở cạnh hán một tí không tốt sao? Hán không muốn để nàng đi, sao hán lại có cảm giác này?

Nàng rút tay khỏi tay hán, Thạc Vi mất đi cảm xúc ấm áp mềm mại trên tay thì trong lòng tràn ra mất mát, hán nhìn lòng bàn tay rồi để xuống "Nàng có bao giờ nghĩ rồi đi Thất Vương Phủ?"

Mộc Khả Hân khó hiểu, hán hỏi vậy để làm gì? Đúng là nàng không định bị trói buộc trong một nơi với danh nghĩa Vương Phi, nàng muốn tiến xa hơn nữa, nàng muốn mạnh hơn, đương nhiên không phải mạnh là tranh giành một nam nhân. Nhưng mà trong đầu lại hiện lên nam tử có gương mặt cười rạng rỡ, không hiểu sao nàng có chút không ổn.

Thấy trong mắt nàng xuất hiện nghi vấn, hán trầm mặt "Nàng động tâm với Tiêu Dao Vương?"

Mộc Khả Hân giật mình, nàng thích hán? Không thể nào, chắc chắn phủ định, nàng vẫn giữ nguyên ngữ điệu lãnh đạm trả lời hán "Hán là Phu Quân của ta, ta thích hán có gì sai? Người đừng quên ta là Thất Vương Phi"

Thạc Vi tức giận hai tay giữ vai nàng, nàng thích Phượng Mặc Yên? Sao có thể? Rõ ràng hán ta đã bỏ nàng ngay đêm Tân hôn, với khi trước nàng không phải thích Chiến Thần Tam Vương Gia Phượng Mặc Khuynh sao? Tuy hán đã chứng kiến Phượng Mặc Yên thay đổi quan tâm nàng, trong mắt cũng có yêu thương nhưng mà nàng sao có thể thích hán "Ta muốn nghe sự thật, nàng thích Phượng Mặc Yên?"

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Mộc Khả Hân vẫn im lặng, nhưng hán nhìn thấy được thay đổi nhẹ trong mắt nàng. Thạc Vi trầm mặt, trong lòng nổi lên tức giận cùng hoảng loạn. Hán dùng sức nắm chặt vai nàng nói "Ta biết rồi, nhưng hôm nay nàng phải đi với ta"

Nàng gạt tay hán ra, thông dong đi lên phía trước "Ta không thất hứa "

Nàng không chắc cảm giác này của nàng có phải thích đối với Phượng Mặc Yên không, tại nàng chưa bao giờ tiếp xúc đến những thứ tình cảm này.

Thấy nàng bỏ đi, hán cũng chạy theo, hán vẫn rất tự tin hán không thua một Tiêu Dao Vương, cho dù là về ngoại hình hay thân phận. Hán sẽ lấy được lòng nàng từ Phượng Mặc Yên.

Đi theo nàng vòng khu phố cổ, trên các ngôi nhà được treo bằng đèn lồng rực rỡ, hai người một nam một nữ sóng vai đi trên phố, nữ nhân diện mạo khuynh quốc, môi hồng tóc đen, nam nhân lại có dung nhan bình thường nhưng khí chất từ người hán toả ra lại thu hút ánh nhìn.

Thạc Vi vui vẻ đi bên cạnh nàng, hán chưa từng có cảm giác này từ ai, nó như khi nàng nhìn hán thì tim như nhảy lên, chân tay từ cứng lại, nó không tệ, ít nhất hán thích cảm giác này.

Đôi mắt phượng liả qua một quầy bán trang sức, hán kéo tay nàng đi lại, Mộc Khả Hân nhăn mày bực mình "Làm gì?"

"Cho ta hai dây chuyền này " Hán không trả lời nàng chỉ nói với chủ quầy, cầm sợi dây chuyền trên tay, nó có màu của đá cẩm thạch, hình hoa văn điêu khắc tinh tế, nếu ghép hai mảnh lại với nhau sẽ ra một hình tròn.

Thạc Vi nhìn nàng đưa lên một sợi "Ta tặng nàng"

Mộc Khả Hân lạnh nhạt nhìn nó, nàng khi trước chưa bao giờ yêu đương, dĩ nhiên cũng chẳng bao giờ xài qua những món đồ couple mà những cặp đôi thời hiện đại thường mua tặng nhau. Nàng nghĩ nó không cần thiết, quá nhàm chán.

Nam nhân bán quầy nhìn đôi nam nữ trước mặt, cười nói "Cô nương hãy nhận quà của vị công tử này đi, đây là sợi dây chuyền có tên Uyên Ương Mệnh, truyền thuyết nói nếu hai người yêu nhau có nó sẽ mãi bên nhau, ta chỉ có duy nhất một cái thôi, may mà công tử mua nhanh "

Thạc Vi càng ưng ý cười trông mong nhìn nàng, tuy hán muốn sẽ có nhiều thứ đẹp hơn đặc hơn cho nàng, nhưng không hiểu sao hán vẫn thích cái này hơn, Uyên Ương Mệnh, hai người yêu nhau sẽ ở bên nhau, không phải rất tuyệt sao? Hán và nàng.

Nàng nhìn sợi dây chuyền vẫn được hán đưa ra trước mặt, tại sao hán lại làm vậy trong khi hán với nàng chỉ mới quen biết nhau chưa đầy một ngày "Người có ý đồ gì?"

Hán tươi cười cứng nhắc "Ta không có, Hán Hân người phải biết ta thích người từ cái nhìn đầu tiên, ta sao lại có ý xấu gì với người "

Đúng vậy lúc đầu hán chỉ tò mò về nàng, sao một người có thể thay đổi tính tình nhanh như vậy, nhưng sau đó càng tìm hiểu nàng thì càng bị nàng thu hút,

đến lúc hấn nhận ra có lẽ khó có thể quay đầu.

Không tin lời hấn nói, nàng đưa tay giật cây son sau đó quay đầu đi " Cảm ơn, tuy ta không hấn tin ngươi, nhưng đồ miễn phí sao ta lại không lấy"

Tuy có hơi hụt hấn nhưng nàng nhận là được, hấn trả tiền sau đó nhanh đuổi theo sau nàng.

Trong Hoàng Cung, Phụng Mặc Khuynh đứng trước Phụng Đồ Viễn, vẻ mặt băng son ngưng trọng nói " Nhi thần đã tìm hết nhưng không thấy"

Phụng Đồ Viễn tức giận đập bàn " Có một nữ nhân cũng tìm không xong, ngươi thấy vậy được hả?"

Phụng Mặc Khuynh cụp mắt không phản bác, không phải hấn tra không ra, mà đó là nơi cho dù thế nào hấn cũng không thể khai được, hấn vẫn không hiểu sao nàng lại có bản lĩnh như vậy, cướp ngục, việc như vậy mà nàng cũng dám làm

Hấn nhìn Phụng Mặc Khuynh không trả lời thì càng tức giận, định quát thì hấn đã lên tiếng "Phụ Hoàng, đúng là ta không tìm ra thủ phạm, nhưng mà ta nghĩ có người phía sau giật dây, ta sẽ cố gắng tìm ra hấn ta "

Tuy nàng là người đã giải cứu vũ nữ đó, nhưng hấn đảm bảo nàng không phải là người phía sau bởi vì nếu vậy nàng sẽ không cứu Phụ Hoàng.

" Vậy thì mau đi " Phụng Đồ Viễn dịu lại, người dám hành thích vua một nước không phải là dạng vừa.

Phụng Mặc Khuynh chấp thuận, sau đó lui ra ngoài. Ra khỏi cửa cung hấn không lên xe ngựa về phủ mà tự mình dụng khinh công đi đến Thất Vương Phủ.

Bước vào điện Vương Phi, hấn nhẹ nhàng nhảy vô bằng cửa sổ, căn phòng tối hui không bóng người, do thánh lực cùng thị lực tốt do học võ, nên hấn có thể nhìn rõ trên giường không có người nằm.

Phụng Mặc Khuynh cau mày, nàng đi đâu giữa đêm khuya như thế này? Không lẽ... nàng đang ở cùng Yên? Tim hơi nhói lên, hấn vô lực ngồi lên chiếc ghế, hấn phải làm sao bây giờ. Hấn biết là cảm xúc này không đúng nhưng hấn không cách nào ngăn được mình nghĩ đến nàng.

Đi cùng hấn cả buổi cuối cùng hấn cũng tha cho nàng về phủ, Thạc Vi hồng y hớn hờ cười "Hôm nay ta thật sự rất vui, Hân Hân cảm ơn nàng "

Nàng nhún vai lơ đãng nói " Thực hiện lời hứa thôi, ta vô đây "

Tuy không biết vì sao hấn lại vui, nhưng nàng cũng không có ác cảm lắm với hấn ta, nhưng không có nghĩa nàng sẽ buông bỏ đề phòng với hấn.

Thạc Vi vòng lên đến trước mặt nàng, hấn cúi đầu hôn nhanh lên trán nàng sau đó chạy đi "Ngủ ngon Hân Hân"

Đùa sao còn đứng lại với tính cách của nàng hấn sẽ mất mạng. Mộc Khả Hân đỡ người sau đó lấy lại tinh thần, tức giận nhìn hấn bỏ chạy, được lắm, dám ăn đậu hủ nàng, gan đủ to.

Nhưng không hiểu sao nàng cảm giác nụ hôn này có phần quen thuộc. Không để tâm lắm cảm giác cùng cảm xúc nhỏ nhoi trong lòng, nàng đi vào Thất Vương Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Gió đêm xào xạc mang theo hơi lạnh, Mộc Khả Hân đi bằng cửa sau trở về Vương Phủ, đẩy cửa bước vào phòng, nàng cảnh giác đề phòng lạnh giọng nói " Là ai? "

Phụng Mặc Khuynh võ công cao cường đương nhiên biết nàng đi lại từ trước, nhưng không muốn thấy vẻ mặt xa cách của nàng khi nhìn hấn nên hấn không lên tiếng mà chỉ lặng yên ngắm nàng. Thấy nàng nhận ra hấn hơi kinh ngạc nhưng sau cũng lên tiếng " Khả Hân là ta"

Nàng nhàu mày, hấn làm gì tại nơi này, không phải đêm khuya tối quá đi nhầm nơi đó chứ. Hấn đứng dậy đi lại bên nàng, chậm giọng nói

" Nàng cần cẩn thận một chút"

Mộc Khả Hân hoài nghi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt, hấn kêu nàng cẩn thận là có ý gì "Lí do?"

" Nàng ta bây giờ đang là khâm phạm triệu đình, nàng lại cứu nàng ta, Khả Hân nàng biết việc đó rất nguy hiểm không, nếu bị phát hiện không chỉ nàng mà Thừa Tướng Phủ cũng bị liên lụy " Phụng Mặc Khuynh gần giọng lên tiếng, hấn không hiểu một nữ tử như nàng sao lại có can đảm cướp ngục.

Trong mắt hơi toát ra kinh ngạc sau đó cũng trở lại bình thường, không hổ danh chiến thần Tam Vương Gia, chỉ cần tra là truy ra được là nàng "Nếu như Tam Vương Gia người đã biết được ta làm vậy tại sao không đi thưa cho Hoàng Thượng, mà ở đây nhắc nhở ta, không phải người muốn làm đồng phạm với ta đó chứ "

Thấy nàng vẫn dè dặt không sợ hãi trả lời, hắc thò dài nói ra " Đúng, ta muốn làm đồng phạm với nàng "

Mộc Khả Hân hơi nhướn mày, hắc không phải tránh nàng như tránh tà à, vậy mà giờ lại muốn làm đồng phạm với nàng. Mối mong khê mở nàng cắt giọng lạnh nhạt " Ta đúng là có phúc mới được Tam Vương Gia người làm đồng phạm"

Tâm như thất lại, hắc không cần nàng luôn lạnh nhạt như vậy với hắc, được không?

" Khả Hân, phải cẩn thận, ta sẽ không để bọn họ đụng đến nàng " Hắc thâm tình nói, tuy hắc biết đoạn tình cảm này không nên có nhưng hắc đã lún quá sâu rồi, vùng vẫy thoát ra chỉ là vô ích, thôi thì cứ để hắc yêu nàng, bảo vệ nàng đi.

Nhìn khuôn mặt từng dùng ánh mắt lạnh như băng xem nàng khi mới xuyên đến đây, Mộc Khả Hân nghi hoặc. Không trách nàng, tuy là sát thủ hàng đầu thế giới, giỏi về toàn vẹn, riêng duy nhất về chỉ số EQ là con số 0, nàng học kinh doanh, thương mại, ám sát, dùng súng, chế thuốc nổ, nhưng không ai dạy nàng về tình yêu, phải nói đúng hơn chính bản thân nàng cũng không hề tha thiết về nó.

" Ta đã biết, cảm ơn người nhưng bây giờ mời..." chưa dứt câu nàng đột nhiên im lại, một cỗ sát khí từ trong màn đêm nổi lên, người đến cỡ mười mấy người, đều là sát thủ. Phụng Mặc Khuynh đương nhiên cũng cảm giác được không ổn, hắc lạnh lùng nhắm mí, đi lên đứng trước mặt nàng, hai mắt như u ám lạnh lẽo nhìn về hướng cửa sổ.

Không ngoài dự đoán, một lúc sau cửa bị phá, một đám người hắc y nhân xông vô, tay cầm kiếm sát khí ngập trời. Bọn hắc định đi lên đánh nàng nhưng sau khi nhìn rõ còn một người trong phòng thì ngưng lại, đông tử mờ to kinh ngạc. Chiến thần Tam Vương Gia, hắc sao lại ở chung với Thất Vương Phi!

Phụng Mặc Khuynh cắt giọng không cảm xúc nhưng lại mang theo uy áp, tay cũng rút ra thanh kiếm sát bén " Các người do ai phái tới?"

Hắc y nhân biết bây giờ lui cũng không được nên liều mạng la lên " Lên cho ta "

Nếu giết được Tam Vương Gia vậy không phải bọn hắc lập công to. Ôm mộng hảo huyền bay lên, Phụng Mặc Khuynh nhếch miệng lạnh lùng cũng xông vào trận, hắc từng chiêu trí mạng, không cho người khác một phút lấy hơi đã ngã xuống dưới kiếm hắc. Không hổ một thế hệ chiến thần.

Bên này Mộc Khả Hân cũng vùng vãi, đây là vũ khí nàng âm thầm làm ra, nó được gọi là roi sắt vì được ghép từ những mảnh giống thanh kiếm đan xen nhau thành sợi dây dài, roi như con rắn dẻo dai cắt đứt động mạch của sát thủ, bọn hắc là sát thủ nàng cũng là sát thủ, tiếc rằng kĩ thuật bọn hắc còn lâu mới sánh bằng nàng.

Chỉ trong mắt phút hắc y nhân đã bị hai người diệt sạch, không giữ lại người sống vì biết chắc sẽ không hỏi được gì, chỉ thêm tốn thời gian. Nhưng dù sao không biết hôm nay là ai phái đến muốn lấy mạng nàng, Mộc Khả Hân cười lạnh tuy rằng hôm nay có sự trợ giúp của hắc, nhưng nếu là không nàng vẫn tự tin đối phó đám tặc riu này.

Phụng Mặc Khuynh tay cầm thanh trường kiếm còn nhỏ máu tươi, mắt lạnh mang theo sát khí là ai muốn giết nàng, hắc phải điều tra vụ này, hắc sẽ không để người nào đụng vào nàng dù là một sợi tóc.

"Khả Hân những người này ta sẽ điều tra" Phụng Mặc Khuynh lạnh giọng nói ra, không mang theo một tia cảm tình, hắc không phải ngồi không, đụng đến nàng hắc sẽ cho bọn họ biết kết cục.

Đồng thời hắc cũng rất ngạc nhiên, nàng khi nào biết võ công, tuy không có nội lực, nhưng chiêu thức thì rành rọt nhanh nhẹn, hơn nữa lại luôn là chiêu trí mạng. Nàng còn giấu bao nhiêu tài hoa trong người nữa, tại sao bây giờ nàng lại không che giấu nữa, tại sao từ khi gả cho Yên nàng lại bộc lộ tài hoa, vậy không phải nói nàng ái mộ hắc khi trước đều là giả sao.

Nghĩ đến đây tâm chợt co rút, hắc thà rằng bây giờ nàng đối lạnh lùng còn hơn là nàng khi trước yêu hắc là giả. Vì như vậy hắc có thể một lần được đến nàng yêu, không phải nói yêu sẽ ra hận sao? Nàng lúc trước yêu hắc, hắc lại không để tâm, giờ nàng lạnh nhạt vì hận hắc, vậy hắc muốn một lần nữa hâm ấm trái tim nàng.

Mộc Khả Hân mắt lạnh nhìn thi thể sát thủ dưới đất, là ai muốn giết nàng, từ khi đến thế giới này nàng vốn không gây thù ai đến nỗi muốn nàng phải chết.

" Không nhọc người quan tâm " Cắt đi roi sắt, nàng không cảm xúc nhẹ nhàng nói, như kiểu mọi chuyện với nàng đều không liên quan. Từ nhỏ được đào tạo kĩ lưỡng, bao nhiêu năm lăn lộn trên hắc đạo, thương trường, người muốn giết nàng đến bây giờ không thiếu, đến nỗi nàng không nhớ đã trải qua bao nhiêu vụ ám sát.

Phụng Mặc Khuynh kinh ngạc, nàng là nữ tử, sao gặp trường hợp như vậy phải hoảng sợ kinh ngạc chứ, sao có thể bình tĩnh không quan tâm. Thế nhưng điều hắc để ý nhất là kêu mọi chuyện không liên quan đến hắc, trong mắt mắt càng sâu.

" Khả Hân, ta không ngại, ta..." Hắc trầm thấp nói với nàng, đột nhiên ngừng lại, đôi mắt nhìn về phía cửa sổ.

" Là Phụng Mặc Yên " Mộc Khả Hân điềm tĩnh mở miệng, cũng phải thôi, xảy ra vụ việc lớn như vậy trong phủ của hắc, nếu hắc mà không biết được vậy thì hắc chắc ngu như heo rồi.

Phượng Mặc Khuynh trầm mặt, hẳn đã quên nàng giờ là Vương Phi của Yên, trong lòng nổi lên khó chịu, nhưng hẳn biết hẳn không thể ở lại vì như vậy sẽ hại nàng. "Khả Hân, ta đi đây"

Ngừng một chút hẳn lại mở miệng "Nếu ngươi không muốn ở đây, hãy nói ta, ta sẽ đưa ngươi đi".

Sau đó sử dụng khinh công bay chớp nháy không thấy bóng người đâu. Nàng cảm thán khinh công quả là cao siêu, nhưng câu nói của hẳn là gì đây? Mang nàng đi? Nàng nói hẳn hôm nay không phải chạm mạch đi.

Sau khi Phượng Mặc Khuynh rời đi chưa đầy 5 giây, Phượng Mặc Yên đã đập gió đi vào, hẳn nhìn thi thể dưới đất sắc mặt tái nhợt vội chạy đến bên nắm lấy tay nàng kiểm tra lên xuống "Nàng không bị thương chứ?"

Khi hẳn nhận được tin báo có người đột nhập chỗ của Vương Phi, hẳn vội vàng chạy như bay đến đó, hẳn không cần nàng bị thương, nhưng không ngờ hẳn lại nhìn thấy thi thể của thích khách, cũng may nàng vẫn không sao. Nhưng những người này là do nàng giết? Nàng làm sao có võ công, một tiểu thư chân yếu tay mềm sao có thể đối phó với một đám sát thủ.

Vì Phượng Mặc Khuynh có võ công cao cường hơn ám vệ mà hẳn đặt canh trong Vương Phi viện nên đương nhiên hẳn không biết sự hiện diện của hẳn ta. May ra chỉ có Phượng Mặc Yên có thể nhận ra sự xuất hiện của hẳn, nhưng Phượng Mặc Yên lại không có ở đây lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Gió đêm xào xạc mang theo hơi lạnh, Mộc Khả Hân đi bằng cửa sau trở về Vương Phủ, đẩy cửa bước vào phòng, nàng cảnh giác đề phòng lạnh giọng nói "Là ai?"

Phượng Mặc Khuynh võ công cao cường đương nhiên biết nàng đi lại từ trước, nhưng không muốn thấy vẻ mặt xa cách của nàng khi nhìn hẳn nên hẳn không lên tiếng mà chỉ lặng yên ngắm nàng. Thấy nàng nhận ra hẳn hơi kinh ngạc nhưng sau cũng lên tiếng "Khả Hân là ta"

Nàng nhàu mày, hẳn làm gì tại nơi này, không phải đêm khuya tối quá đi nhầm nơi đó chứ. Hẳn đứng dậy đi lại bên nàng, chậm giọng nói

"Nàng cần cẩn thận một chút"

Mộc Khả Hân hoài nghi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt, hẳn kêu nàng cẩn thận là có ý gì "Lí do?"

"Nàng ta bây giờ đang là khâm phạm triệu đình, nàng lại cứu nàng ta, Khả Hân nàng biết việc đó rất nguy hiểm không, nếu bị phát hiện không chỉ nàng mà Thừa Tướng Phủ cũng bị liên lụy" Phượng Mặc Khuynh gần giọng lên tiếng, hẳn không hiểu một nữ tử như nàng sao lại có can đảm cướp ngục.

Trong mắt hơi toát ra kinh ngạc sau đó cũng trở lại bình thường, không hổ danh chiến thần Tam Vương Gia, chỉ cần tra là truy ra được là nàng "Nếu như Tam Vương Gia người đã biết được ta làm vậy tại sao không đi thưa cho Hoàng Thượng, mà ở đây nhắc nhở ta, không phải ngươi muốn làm đồng phạm với ta đó chứ"

Thấy nàng vẫn dè dặt không sợ hãi trả lời, hẳn thờ dãi nói ra "Đúng, ta muốn làm đồng phạm với nàng"

Mộc Khả Hân hơi nhướn mày, hẳn không phải tránh nàng như tránh tà à, vậy mà giờ lại muốn làm đồng phạm với nàng. Mọi mong khê mở nàng cất giọng lạnh nhạt "Ta đúng là có phúc mới được Tam Vương Gia người làm đồng phạm"

Tâm như thất lại, hẳn không cần nàng luôn lạnh nhạt như vậy với hẳn, được không?

"Khả Hân, phải cẩn thận, ta sẽ không để bọn họ đụng đến nàng" Hẳn thâm tình nói, tuy hẳn biết đoạn tình cảm này không nên có nhưng hẳn đã lún quá sâu rồi, vùng vẫy thoát ra chỉ là vô ích, thôi thì cứ để hẳn yêu nàng, bảo vệ nàng đi.

Nhìn khuôn mặt từng dùng ánh mắt lạnh như băng xem nàng khi mới xuyên đến đây, Mộc Khả Hân nghi hoặc. Không trách nàng, tuy là sát thủ hàng đầu thế giới, giỏi về toàn vẹn, riêng duy nhất về chỉ số EQ là con số 0, nàng học kinh doanh, thương mại, ám sát, dùng súng, chế thuốc nổ, nhưng không ai dạy nàng về tình yêu, phải nói đúng hơn chính bản thân nàng cũng không hề tha thiết về nó.

"Ta đã biết, cảm ơn ngươi nhưng bây giờ mời..." chưa dứt câu nàng đột nhiên im lại, một cỗ sát khí từ trong màn đêm nổi lên, người đến cỡ mười mấy người, đều là sát thủ. Phượng Mặc Khuynh đương nhiên cũng cảm giác được không ổn, hẳn lạnh lùng nhắm mi, đi lên đứng trước mặt nàng, hai mắt như u ám lạnh lẽo nhìn về hướng cửa sổ.

Không ngoài dự đoán, một lúc sau cửa bị phá, một đám người hắc y nhân xông vô, tay cầm kiếm sát khí ngập trời. Bọn hẳn định đi lên đánh nàng nhưng sau khi nhìn rõ còn một người trong phòng thì ngưng lại, đồng tử mở to kinh ngạc. Chiến thần Tam Vương Gia, hẳn sao lại ở chung với Thất Vương Phi! Phượng Mặc Khuynh cất giọng không cảm xúc nhưng lại mang theo uy áp, tay cũng rút ra thanh kiếm sắt bén "Các ngươi do ai phái tới?"

Hắc y nhân biết bây giờ lui cũng không được nên liều mạng la lên “Lên cho ta “

Nếu giết được Tam Vương Gia vậy không phải bọn hắc lập công to. Ôm mộng hảo huyền bay lên, Phụng Mặc Khuynh nhếch miệng lạnh lùng cũng xông vào trận, hắc từng chiêu trí mạng, không cho người khác một phút lấy hơi đã ngã xuống dưới kiếm hắc. Không hổ một thế hệ chiến thần.

Bên này Mộc Khả Hân cũng vùng roi sắt, đây là vũ khí nàng âm thầm làm ra, nó được gọi là roi sắt vì được ghép từ những mảnh giống thanh kiếm đan xen nhau thành sợi dây dài, roi như con rắn dẻo dai cắt đứt động mạch của sát thủ, bọn hắc là sát thủ nàng cũng là sát thủ, tiếc rằng kĩ thuật bọn hắc còn lâu mới sánh bằng nàng.

Chỉ trong mắt phút hắc y nhân đã bị hai người diệt sạch, không giữ lại người sống vì biết chắc sẽ không hỏi được gì, chỉ thêm tốn thời gian. Nhưng dù sao không biết hôm nay là ai phải đến muốn lấy mạng nàng, Mộc Khả Hân cười lạnh tuy rằng hôm nay có sự trợ giúp của hắc, nhưng nếu là không nàng vẫn tin đối phó đám tặc riu này.

Phụng Mặc Khuynh tay cầm thanh trường kiếm còn nhỏ máu tươi, mắt lạnh mang theo sát khí là ai muốn giết nàng, hắc phải điều tra vụ này, hắc sẽ không để người nào đụng vào nàng dù là một sợi tóc.

“Khả Hân những người này ta sẽ điều tra” Phụng Mặc Khuynh lạnh giọng nói ra, không mang theo một tia cảm tình, hắc không phải ngồi không, đụng đến nàng hắc sẽ cho bọn họ biết kết cục.

Đồng thời hắc cũng rất ngạc nhiên, nàng khi nào biết võ công, tuy không có nội lực, nhưng chiêu thức thì rành rọt nhanh nhẹn, hơn nữa lại luôn là chiêu trí mạng. Nàng còn giấu bao nhiêu tài hoa trong người nữa, tại sao bây giờ nàng lại không che giấu nữa, tại sao từ khi gã cho Yên nàng lại bộc lộ tài hoa, vậy không phải nói nàng ái mộ hắc khi trước đều là giả sao.

Nghĩ đến đây tâm chợt co rút, hắc thà rằng bây giờ nàng đối lạnh lùng còn hơn là nàng khi trước yêu hắc là giả. Vì như vậy hắc có thể một lần được đến nàng yêu, không phải nói yêu sẽ ra hận sao? Nàng lúc trước yêu hắc, hắc lại không để tâm, giờ nàng lạnh nhạt vì hận hắc, vậy hắc muốn một lần nữa hâm ấm trái tim nàng.

Mộc Khả Hân mắt lạnh nhìn thi thể sát thủ dưới đất, là ai muốn giết nàng, từ khi đến thế giới này nàng vốn không gây thù ai đến nỗi muốn nàng phải chết.

“Không nhọc người quan tâm “ Cắt đi roi sắt, nàng không cảm xúc nhẹ nhàng nói, như kiểu mọi chuyện với nàng đều không liên quan. Từ nhỏ được đào tạo kĩ lưỡng, bao nhiêu năm lăn lộn trên hắc đạo, thương trường, người muốn giết nàng đến bây giờ không thiếu, đến nỗi nàng không nhớ đã trải qua bao nhiêu vụ ám sát.

Phụng Mặc Khuynh kinh ngạc, nàng là nữ tử, sao gặp trường hợp như vậy phải hoảng sợ kinh ngạc chứ, sao có thể bình tĩnh không quan tâm. Thế nhưng điều hắc để ý nhất là kêu mọi chuyện không liên quan đến hắc, trong mắt mát mẻ càng sâu.

“Khả Hân, ta không ngại, ta..” Hắc trầm thấp nói với nàng, đột nhiên ngừng lại, đôi mắt nhìn về phía cửa sổ.

“Là Phụng Mặc Yên “ Mộc Khả Hân điềm tĩnh mở miệng, cũng phải thôi, xảy ra vụ việc lớn như vậy trong phủ của hắc, nếu hắc mà không biết được vậy thì hắc chắc ngu như heo rồi.

Phụng Mặc Khuynh trầm mặt, hắc đã quên nàng giờ là Vương Phi của Yên, trong lòng nổi lên khó chịu, nhưng hắc biết hắc không thể ở lại vì như vậy sẽ hại nàng. “Khả Hân, ta đi đây “

Ngừng một chút hắc lại mở miệng “Nếu người không muốn ở đây, hãy nói ta, ta sẽ đưa người đi“.

Sau đó sử dụng khinh công bay chớp nháy không thấy bóng người đâu. Nàng cảm thán khinh công quả là cao siêu, nhưng câu nói của hắc là gì đây? Mang nàng đi? Nàng nói hắc hôm nay không phải chạm mạch đi.

Sau khi Phụng Mặc Khuynh rời đi chưa đầy 5 giây, Phụng Mặc Yên đã đập gió đi vào, hắc nhìn thi thể dưới đất sắc mặt tái nhợt vội chạy đến bên nắm lấy tay nàng kiểm tra lên xuống “Nàng không bị thương chứ? “

Khi hắc nhận được tin báo có người đột nhập chỗ của Vương Phi, hắc vội vàng chạy như bay đến đó, hắc không cần nàng bị thương, nhưng không ngờ hắc lại nhìn thấy thi thể của thích khách, cũng may nàng vẫn không sao. Nhưng những người này là do nàng giết? Nàng làm sao có võ công, một tiêu thư chân yếu tay mềm sao có thể đối phó với một đám sát thủ.

Vì Phụng Mặc Khuynh có võ công cao cường hơn ám vệ mà hắc đặt canh trong Vương Phi viện nên đương nhiên hắc không biết sự hiện diện của hắc ta. May ra chỉ có Phụng Mặc Yên có thể nhận ra sự xuất hiện của hắc, nhưng Phụng Mặc Yên lại không có ở đây lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Khổng Tiểu Túc kinh ngạc tái mặt, sao Cung chủ Đọa Hoa cung lại có quan hệ với Mộc Khả Hân. Một ngốc nữ như nàng sao lại quen được tên ác ma đó.

Phượng Mặc Khuynh đi đến thêm bước nữa làm hắn hoảng sợ té ngã xuống đất, người run lên cầm cập "Đừng. đừng đến đây, ta không biết, ta.. không có hại Mộc Khả Hân "

Hắn nhìn Khổng Tiểu Túc hoảng sợ liên tục quơ tay chối, khí lạnh càng toả ra nhiều hơn " Ngươi chắc chắn chưa hề hại nàng, còn nữa tên nàng không giành cho thứ cận bã ngươi gọi "

Hắn mặt không còn hột máu, hắn nên làm sao đây? Với sức mạnh của Đọa Hoa Cung đủ khả năng điều tra ra là do hắn sai người giết Mộc Khả Hân, bây giờ hắn chối thì có khi chết không toàn thây " Không không ta không gọi tên, là... là ta cho người ám sát Thất Vương Phi, nhưng không thành, nàng vẫn còn sống... không có bị thương... cung chủ ngài tha cho ta đi... tha cho ta "

Khổng Tiểu Túc liên tục cầu xin, Phượng Mặc Khuynh vẫn lạnh nhạt nhìn hắn " Cũng may cho ngươi là nàng không sao, không thì ngươi đã chết từ lâu rồi "

Nói rồi hắn biến mất khỏi màn đêm, nếu không phải hắn ta còn giá trị để hắn lợi dụng hắn đã sớm giết rồi. Khổng Tiểu Túc có vẻ đạo đây ta đã bao dung ngươi quá nhiều rồi.

Sau khi nhận ra người đã rời đi, hắn vội vã ngồi dậy trên ghế, toàn thân đã rã hết mồ hôi lạnh. Hắn nghĩ rằng tức giận, cứ đợi đấy khi nào hắn lên ngôi vui, Khổng Tiểu Túc hắn sẽ cho hắn ta thấy được sự lợi hại, đến lúc đó hắn sẽ diệt Đọa Hoa Cung cùng Mộc Gia, kể cả Mộc Khả Hân.

Sáng hôm sau, nàng thức dậy trong lòng Phượng Mặc Yên, nàng nhìn chằm chằm gương mặt hắn, phải công nhận một điều là tên nhóc này có vẻ ngoài rất hoàn hảo. Nếu Phượng Mặc Khuynh là lạnh lùng cương nghị như mùa đông thì hắn chính là ánh nắng mặt trời chói chang.

Nhưng sao nàng lại nghĩ tới tên khối băng kia, còn có sao nàng lại nhìn một người nam nhân chằm chằm như vậy, tìm đập thích thích. Mộc Khả Hân vội ngồi dậy thì tiếng nói từ người trên giường vọng lên " Không nhìn ta nữa sao? Nếu nàng muốn ta sẽ nằm suốt đến tối cho nàng nhìn ta hoài luôn "

Phượng Mặc Yên vô si nói, hắn đã dậy từ lâu nhưng không muốn đánh thức nàng, khi thấy nàng nhìn hắn thì tâm trạng rất vui. Hân Nhi có vẻ cũng không hẳn là ghét hắn.

" Ngươi đừng có tự luyện, ta không có nhìn ngươi " Nàng cố gắng giữ vẻ bình tĩnh để không bị hắn phát hiện nàng bối rối. Sống 2 kiếp lần đầu tiên nàng rơi vào tình huống như vậy, nàng không biết nên làm sao nên vội vã rời giường.

Bên ngoài giọng của quản gia truyền vào " Vương Gia, Hoàng Thượng triệu kiến ngài cùng Vương Phi vào cung "

Phượng Mặc Yên cũng ngồi dậy trả lời " Ta đã biết "

Mộc Khả Hân cụp mi, không lẽ Thạc Vi nói ra tất cả cho Nam Hoàng nghe, nàng không nghĩ hắn là người như vậy. Phượng Mặc Yên thấy nàng không động dậy tưởng rằng nàng sợ liên an ủi "Đừng lo phụ hoàng chỉ muốn ban thưởng cho nàng thôi "

Nàng ừ nhẹ sau đó sửa soạn đồ đạc. Dù sao cũng đã làm cùng lắm thì chết thêm một lần nữa, không thì may mắn chạy thoát được.

Bước vô cổng hoàng cung, quan lại đại thần đi qua lại, Mộc Khả Hân nhìn thấy Khổng Tiểu Túc luôn nhìn nàng, vẻ mặt mang theo đủ cảm xúc, lo sợ, tò mò cùng hận thù. Nàng có chọc đến hắn sao.

Phượng Mặc Yên cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn nên cũng quay lại nhìn. " Không đại nhân có vẻ không hài lòng đến Vương Phi của bản vương "

Đừng nghĩ hắn không biết điều hắn ta đã làm, nếu không phải có người nhanh chân hơn xử lý hắn ta thì hắn ta đã chết tươi dưới kiếm của hắn. Nhưng, Phượng Mặc Yên trầm mặc, cung chủ Đọa Hoa cung sao lại liên quan đến Hân Nhi, hắn đã sai người điều tra nhưng chưa có kết quả.

" Không có, Thất Vương Gia hiểu lầm hạ quan rồi, hạ quan chỉ cảm thấy hôm nay Thất Vương Phi rất đẹp " Khổng Tiểu Túc nịnh nọt nói, Mộc Khả Hân cái gai trong mắt hắn, hắn không trừ không được.

Phượng Mặc Yên ôm eo nàng, chán ghét nheo mắt nhìn hắn " Vậy sao, tiếc rằng nàng như nào thì chỉ có ta được nhìn thôi, ngươi có quyền nhìn sao? "

Mộc Khả Hân ngược lên nhìn hắn, tuy biết hắn chỉ diễn tròn trước mặt Khổng Tiểu Túc nhưng nàng không nhịn được tìm đập.

"Hạ quan biết sai" Khổng Tiểu Túc cuối đầu nghiêng rằng, một Tiêu Dao Vương cũng đối đầu với hắn, có ngày ta sẽ cho các ngươi quỳ xuống chân ta.

Phượng Mặc Yên dẫn nàng vô Thượng thư phòng của Phượng Đồ Viễn. Bước vô trong là thấy một nam nhân uy nghiêm ngồi trong bàn đang xem tấu chương, tuy đã gặp hắn một lần nhưng đây là lần đầu tiên Mộc Khả Hân nhìn gần mặt hắn. Đúng là bậc đế vương, khí chất trong hắn không thể nào đánh giá thấp. " Tham Kiến Phụ Hoàng "

Thấy hai người vô Phượng Đồ Viễn đặt bút xuống, hắn nhìn Mộc Khả Hân sau đó mở miệng " Yên Nhi cùng Hân Nhi đến rồi sao, ngồi đi "

Phượng Mặc Yên diu nàng xuống ghé ngồi, Phượng Đồ Viễn từ tốn mở miệng " Hôm nay trăm muốn ban thưởng cho Hân Nhi vì đêm qua đã hộ giá"

" Đa tạ Hoàng Thượng" Mộc Khả Hân không từ chối, dù sao là tiền, ai mà không thích, với nàng nhận là đúng sao phải từ chối. Nhưng thật may mắn vì tên kia không khai ra nàng, kể ra hân giữ đúng lời hứa.

Phượng Đồ Viễn hơi bất ngờ khi nàng không từ chối nhưng rất nhanh trở về như cũ " Hân nha đầu, người biết võ sao?"

Đúng như nàng nghĩ Đế vương luôn đa nghi, hân đang nghi ngờ nàng " Hồi trước ta có tập "

Không để tâm đến cách xưng hô không hợp lễ nghi của nàng, Phượng Đồ Viễn cười nhẹ, hân nghe nói nàng thay đổi sau khi lấy Yên Nhi, coi ra không phải giả.

" Được rồi, ta cần bàn chuyện cùng Yên Nhi, Tiểu Đức Tử dẫn Hân nha đầu đi tham quan trong cung đi " Hân ra lệnh ra cho công công bên cạnh đưa nàng đi.

Mộc Khả Hân đứng dậy, người ta bàn chuyện chính sự, nàng ngồi đây cũng không giải quyết được gì. Phượng Mặc Yên cầm tay nàng cười nói " Đợi ta "

" ù" Nàng quần bách nói sau đó đi theo Tiểu Đức Tử ra ngoài, đi chưa được 1 đoạn, đã thấy từ xa bóng đỏ như lửa. Mộc Khả Hân ngửa đầu than trời, lại gặp tên đó.

Thạc Vi thấy nàng từ xa nên đi lại, hân biết nàng sẽ đến cung nên đã đợi sẵn tại đây. Hân rất nhớ nàng

~~~~~

Ta đã trở lại rồi đây, các nàng có nhớ ta không???? ♡◻️♡◻️

Tiện thể cmt cho ta biết ai là nam chính các nàng thích nhất nha moa moa ♡◻️

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

" Hân Hân, nàng cũng ở đây sao, thật sự trùng hợp, chúng ta rất có duyên " Thạc Vi cười tà mị nhìn nàng, đúng là rất có duyên, nên hân sẽ làm nàng trở thành của hân, là người có quyền lực nhất.

Mộc Khả Hân âm thầm thờ dài, duyên duyên con mắt hân " Ô, ta thật nên biết ơn khi được làm người có duyên với Sứ giả Tây Quốc"

Tiểu Đức Tử lên nhìn qua lại giữa cả hai người, sao hân cứ cảm giác giữa Tiêu Dao Vương Phi và Sứ Thần Tây Quốc có gì đó không bình thường, nhưng thân phận không cho phép hân tò mò nhiều.

Thạc Vi nghe nàng nói xong thì cười rộ " Vinh hạnh của Thạc Vi mới đúng"

Nàng âm thầm khinh bỉ, tên hai mặt nếu không phải hôm qua bị hân phát hiện, nàng đã không nhiều lời như vậy, đúng là sơ suất của nàng.

Hân vẫn giữ nụ cười tà mị, đôi mắt đào hoa khẽ chớp " Không làm phiền nếu nàng dẫn ta đi dạo quanh một vòng Nam Quốc"

" Không phải hôm...ta không có nghĩa vụ dẫn người đi" Chút nữa thôi nàng đã khai ra vụ hôm qua rồi, tên áo đỏ chết tiệt cứ khoái gây sự với nàng.

Nhìn nàng tức tối hân cười càng đậm, đôi mắt tràn ngập vui vẻ chứng tỏ tâm tình hân rất tốt " Vậy sao? Nhưng ta nhớ hình như hôm qua "

Hân nói nửa câu xong nhìn nàng cười, đôi mắt hơi liếc qua Tiểu Đức Tử bên cạnh đang cuối đầu, ý nghĩ hân ta là người của Nam Hoàng, nếu nàng không muốn bị bại lộ thì nên đi cùng hân.

Mộc Khả Hân tức giận trừng mắt, sau cũng quay sang nói với Tiểu Đức Tử " Đức Công Công quay về trước đi, ta muốn dẫn Sứ Thần đi tham quan một chút"

" Vâng thưa Vương Phi" Tuy bối rối không biết nên làm thế nào, Hoàng Thượng kêu hân dẫn Thất Vương Phi đi dạo quanh hoàng cung, nhưng rốt cuộc nàng lại dẫn Sứ Thần Tây Quốc đi tham quan. Dù thế nào phận làm nô tài không cho phép hân hỏi nhiều.

Thấy hân đi xa nàng mới tức tối quay sang Thạc Vi " Người định thất hứa? Rõ ràng hôm qua chúng ta đã giao kèo"

Tên hồ ly chết tiệt, hẳn lại định gài bẫy nàng. Thạc Vi đi lên kéo tay nàng, nhảy lên trên mái ngói "Hôm qua là hôm qua, hôm nay là chuyện của hôm nay"

Mộc Khả Hân thờ dài đi theo hắn, dù sao cũng đang rảnh, nàng đi theo cũng coi như đi giải trí đi. Bước vào tửu lâu, hắn chọn cái bàn trong góc khuất, nhưng lại thấy được toàn cảnh.

"Hân Hân, ta nghe nói đây là tửu lâu nổi tiếng tại Nam Quốc, nàng thử xem" Hắn gấp đồ ăn vào chén nàng cười vừa nói.

"Cảm ơn" Nàng bỏ vô miệng, đúng là đồ ăn trên đây không chê vào đâu được, mai một nàng phải xây dựng quán của nàng lên như vậy.

Lạc vào vòng suy nghĩ đoạn đối thoại vang lên kéo sự chú ý của nàng.

"Nghe nói Tây Hoàng lại nạp thêm phi tử, đợt này chính là công chúa Nam Quốc, chính là hoà thân" Người buôn chuyện thứ nhất lên tiếng.

"Lại nạp phi tử? Thật tội cho Cửu công chúa, là một tài nữ a" Người buôn chuyện thứ hai cảm thán.

Mộc Khả Hân im lặng lắng nghe câu chuyện, Từ Đế đúng là chuyện kể hoài không chán, nhưng tại sao lại cảm thương cho vị công chúa đó, không phải được gả cho Hoàng đế là mơ ước của các nữ tử thời nay sao? "Tây Hoàng là người thế nào?"

Thạc Vi thấy nàng nhắc đến Tây Hoàng thì vẻ mặt hào hứng rạng rỡ "Hân a, là người tuấn mĩ tiêu sái, là vị minh quân của Tây Quốc"

Nàng bật cười, hẳn đang bênh hắn ta à, rốt cuộc có phải là Thạc Vi yêu Tây Hoàng luôn rồi đó chứ "Nhưng nghe người nói không giống như ta vừa nghe nói, theo bọn họ nói có vẻ như Tây Hoàng là một người ham mê tửu sắc hoặc có mệnh khắc thù, nên bọn họ mới thương cảm cho vị Cửu Công Chúa sắp bị hoà thân"

Hắn nghe nàng nói vậy thì mặt quần bách, đúng là hình tượng ham mê tửu sắc nhưng mệnh khắc thù đúng là chỉ có nàng nghĩ ra được, hắn ho khan "Hân Hân, bọn họ người Nam Quốc, đương nhiên không biết hết chuyện ở Tây Quốc, nàng phải tin ta nga"

Mộc Khả Hân nhún vai, dù sao cũng không liên quan đến nàng, nhưng một hoàng đế ham mê tửu sắc mà đất nước lại không loạn lạc thì đúng là giỏi thật.

Thạc Vi cũng im lặng dùng món, mắt đào hoa quần bách không ngờ Tây Hoàng trong mắt Nam Quốc lại xấu xa đến vậy.

Trong Lạc Thanh Cung, tiếng đồ vỡ cùng tiếng khóc than vang lên, cung nữ rồi rít vịn một nữ tử lại.

"Tại sao lại là ta, ta không muốn, ta không muốn gả cho tên hoàng đế háo sắc đó, tại sao phụ hoàng lại chọn ta đi" Phượng Ngừ Lan khóc thét, nàng không đi hoà thân, nàng không muốn gả cho Tây Hoàng, nghe nói hắn ta ham mê tửu sắc, hậu cung ba ngàn giai nhân, nghe nói hắn thích hành hạ phi tử, ai cũng đều không sống quá 3 năm, tại sao nàng phải là người được chọn, nàng không cam lòng.

Hoàng Quý Phi Không Lạc Như đi đến chỗ nàng dơ một tát "Ngu ngốc, chỉ biết lo lắng cho bản thân, người hãy chuẩn bị đi hoà thân, cố gắng lấy lòng Tây Hoàng mà không chế Tây Quốc"

Nàng không có nhi tử, chỉ có một nữ nhi, nhưng nàng vẫn không thể để cho Phượng Mặc Khuynh lên ngôi đế. Nàng phải nắm quyền, nàng phải là Hoàng Hậu, không phải là Lệ Lăng Di.

Phượng Ngừ Lan cắn chặt môi đến chảy máu, nàng quyết tâm phải mạnh, nàng phải đứng đầu Tây Quốc hậu cung, cho dù là Tây Hoàng nàng cũng muốn nắm trong lòng bàn tay. Đôi mắt Phượng Ngừ Lan hiện lên vẻ cay độc không hợp với độ tuổi.

Sau khi dùng bữa xong nàng cùng hắn đi dọc hoa viên, Thạc Vi định đi dạo phố nhưng Mộc Khả Hân từ chối nên hắn đành dẫn nàng đi về cung.

"Rốt cuộc nàng nghĩ sao về Tây Hoàng?" Thạc Vi suốt dọc đường luôn hỏi nàng về cảm nghĩ đến Tây Hoàng làm nàng đau đầu đến phát nổ. Rốt cuộc người thích thì người đi mà tìm hắn, người hỏi ta hoài làm gì, ta còn chưa biết mặt hắn đâu.

Nàng đi nhanh về phía trước thì đụng mặt 2 người, một người trong y phục long lay, khuôn mặt xinh đẹp nhưng ánh mắt nhiều âm mưu làm nàng khó chịu, còn nữ tử bên cạnh khoảng 16,17 tuổi, khuôn mặt tuyệt sắc nhưng đôi mắt hơi phiếm hồng như vừa mới khóc xong.

Không Lạc Như thấy nàng không chào thì liếc qua thị nữ.

"Nhìn thấy Hoàng Quý Phi không hành lễ" Thị nữ hung ác la lên.

Mộc Khả Hân cười nhẹ, Thạc Vi đi đến trước cười "Thì ra là Hoàng Quý Phi, có lẽ Thạc Vi ta đây phải hành lễ với người nhỉ"

Không Lạc Như nhìn nam nhân trước mặt, hồng y như lửa, khí chất tà mị nhưng khuôn mặt lại bình thường, đây chẳng phải là Sứ thần Tây Quốc. "Thị nữ của ta không có ý đó, ý nàng muốn nói là nữ nhân sau lưng ngài"

Phượng Ngừ Lan thấy Mộc Khả Hân khuynh quốc khuynh thành thì cắn môi ghen tị, hết một Không Vân Khuê rồi lại đến nàng ta, sao các nàng lại may mắn đến vậy, gả cho hai vị hoàng huynh nổi tiếng. Nàng không can tâm nàng phải cho bọn họ thấy được, ai mới là người mạnh.

~~~~~

Có nàng nào thích Thạc Vi không nào???

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Mộc Khả Hân nhếch môi tiến lên phía trước, nhìn cách ăn mặc cùng tuổi tác của nàng chắc là phi tần nào đó, cao ngạo như vậy thì chức vị cũng không nhỏ, nữ tử bên cạnh có thể là công chúa, nhưng đôi mắt tràn ngập thù hận ghen tị làm mất đi nét đẹp vốn có của nàng.

"Ta có thể hành lễ, nhưng sau đó ngươi sẽ không thấy được những người khác hành lễ nữa" Nàng bình tĩnh chậm rãi cất tiếng, Không Lạc Như khó hiểu nhìn lại nàng, Mộc Khả Hân lại nói tiếp "Vì ngươi đã chết rồi"

"Hỗn xược, người đầu bắt nàng lại cho bổn cung" Nhận được ánh mắt của nàng Không Lạc Như run lên, nàng vội vàng kêu người, thị vệ đi đến định giữ nàng thì một bóng hồng y che lại.

Đôi mắt đào hoa khẽ nheo "Ai dám đụng vô nàng?"

"Sứ Thần, chuyện này không liên quan đến ngươi, mời ngươi đứng sang một bên" Không Lạc Như kiêu ngạo mở miệng, một sứ giả nho nhỏ cũng dám cãi lại lời nàng, đúng là gan trời.

Thạc Vi đôi mắt hơi hiện lên lửa giận, không liên quan đến hắn, nghe thật chướng tai, vốn chuyện của nàng chính là chuyện của hắn, nàng cũng sẽ là của hắn. "Vậy sao, nhưng tiếc rằng ta vẫn muốn xen vào, nàng là người đang dẫn bản sứ thần đi tham quan Nam Quốc Hoàng Cung, vậy mà ngươi lại ngăn cản, không phải nói chính ngươi mới là người gây ra mâu thuẫn giữa hai quốc gia sao? Ngươi khinh rẻ Tây Quốc chúng ta"

Không Lạc Như hoảng sợ, hắn gán nàng tội chia rẽ hai nước, khinh rẻ Tây Quốc, làm sao nàng gánh nổi, cho dù tru di cả nhà cũng không đền hết tội, thêm nữa Lan Nhi sắp đi hoà thân sang Tây Quốc, nàng không thể để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Không Lạc Như cười trừ "Sứ thần nói quá rồi, bổn cung khi nào muốn chia cắt hai quốc gia chứ"

Nàng quay lại nhìn các thị vệ quát lên "Còn không mau lui ra "

Thạc Vi hài lòng nhếch môi, Mộc Khả Hân cũng nhìn thẳng nàng, nữ nhân này không đơn giản, tâm kế nàng rất thâm sâu.

"Hân Nhi, con không trách bổn cung đúng không?" Không Lạc Như vờ từ ái nhìn nàng, Phụng Mặc Yên đem tâm hồn bỏ đi làm nàng trở thành trò cười thiên hạ, nhưng không hiểu sau lại thay đổi, sủng nàng như mạng. Còn có Hoàng Huynh sai người ám sát nàng cũng thất bại thảm.

"Đừng gọi ta là Hân Nhi, thật không thoải mái" Nàng nhún mi trả lời, Thạc Vi bên cạnh đột nhiên nở nụ cười, nàng không cho nàng ta gọi là Hân Nhi, nhưng lại cho hắn gọi nàng là Hân Hân, vậy chứng tỏ hắn chiếm vai trò quan trọng trong nàng không.

Không Lạc Như đơ người, trong lòng tức giận, giới cho một Mộc Khả Hân, ý vào mình được sủng ái nên lên mặt với nàng.

"Khả Hân, nàng cũng đến đây sao?" Tiếng nói vọng từ đằng sau, Phụng Mặc Khuynh bước đến bên cạnh nàng, hơi liếc qua Thạc Vi sau đó nhìn về trước.

"Ra là Hoàng Quý Phi, không biết ngươi cùng Thất muội đang xảy ra chuyện gì sao?" Hắn lên tiếng băng lãnh, đôi mắt lạnh lùng cùng khí chất quanh năm trên chiến trường làm Không Lạc Như sợ hãi.

Phụng Ngừ Lan thấy hắn liền vui vẻ lên tiếng "Tam Hoàng Huynh"

Phụng Mặc Khuynh nhìn qua nàng "Lan Nhi, dạo này khoẻ chứ?"

"Vâng khoẻ" Phụng Ngừ Lan đáp lại, Tam Hoàng Huynh là một trong những người nàng ngưỡng mộ nhất, huống chi hắn còn là Hoàng phu tương lai của biểu tỷ Không Văn Khuê.

Thạc Vi lúc này mới chú ý đến Phụng Ngừ Lan, thì ra đây là công chúa được hoà thân, đúng là gương mặt rất xinh đẹp, tiếc rằng không bằng Hân Hân của hắn, nhất là đôi mắt, thật đa sầu. Vẫn là Hân Hân tốt nhất. Hắn nhìn qua nàng đúng lúc nàng cũng đang nhìn lại hắn ý nói "Kia có phải là Cửu công chúa sẽ gả đi Tây Quốc"

Hắn đá lông nheo chứng tỏ nàng đoán đúng, Phụng Mặc Khuynh nhìn hai người liếc mắt đưa tình lửa giận bốc lên, trái tim như bị bóp nghẹn.

"Bổn Vương đi trước" Hắn lạnh nhạt nói với Không Lạc Như sau đó cầm tay Mộc Khả Hân bỏ đi, hắn có quyền nên trước mặt nàng không cần hành lễ,

cũng có quyền xưng bồng vương không cần cầu nệ.

Mộc Khả Hân thấy hân kéo đi cũng thuận theo, nàng cũng muốn thoát khỏi chỗ này. Thạc Vi nheo mắt, hân muốn cắt cái tay đó của Phụng Mặc Khuynh, nếu không phải bây giờ hân phải đi xử lí chút việc, thì hân sẽ không để yên đâu. Thạc Vi lách người cũng biến mất.

Không Lạc Như tức đến nóng máu, con hận càng cao, nàng phải cho bọn hân thấy ai mới là kẻ mạnh, phải cho nhi tử của Lệ Lăng Di biết, nàng không phải kẻ yếu.

Phụng Ngừ Lan nhìn theo hướng Phụng Mặc Khuynh cùng Mộc Khả Hân rời đi, nàng có lẽ nên nói với Khuê tỷ tỷ, rõ ràng Mộc Khả Hân là người có phu quân rồi còn bám theo Tam Hoàng Huỳnh, sao Thất Hoàng Huỳnh không lưu nàng đi.

Phụng Mặc Khuynh kéo nàng đến góc khuất thì bỏ tay ra, xoay người nhìn thẳng nàng "Khả Hân, nàng có còn tình cảm cho ta không?"

Nàng nghe hân hỏi vậy thì hơi ngại nhiên sau đó bật cười "Phụng Mặc Khuynh, người không thể hỏi câu nào đáng hoàng hơn được sao, đương nhiên là không rồi, một chút cũng không"

Từng lời nói của nàng như mũi kim đâm vào tim hân, càng lúc càng sâu, đến mức hân muốn chết dần chết mòn, hân khổ sở mở miệng "Tại sao nhanh như vậy? Tại sao lại hết tình cảm nhanh như vậy? Nàng rốt cuộc yêu ai? Yên sao?"

Hay là tên Thạc Vi đó!

"Người làm sao vậy? Khi không lại nói mấy chuyện kì lạ như vậy" Mộc Khả Hân nhắng mi thanh tú, hân hôm nay lên cơn sao? Nàng là người hân ghét nha, cực ghét luôn "Không phải người ghét ta sao? Không muốn gặp ưm..."

Chưa nói xong hân đã che lại môi nàng, hân không muốn nghe thêm nữa. Mộc Khả Hân gãy dựa thoát nhưng cho dù nàng mạnh đến đâu cũng không bằng sức lực của Phụng Mặc Khuynh.

Hân vịn tay nàng lại, đôi môi trần trọc trên môi nàng, mút nút. Mộc Khả Hân khó chịu định vùng vẫy thì thấy vị mặn chát rơi trên khoé môi, hân... hân thể nhưng lại khóc. Nàng mở to mắt kinh ngạc, chiến thần kiêu ngạo của Nam Quốc lại rơi nước mắt. Nàng không biết cảm xúc trong lòng này là gì, như bị gì đó tắt nghẹn.

Nàng không dựa nữa, cũng từ từ đáp trả lại hân. Phụng Mặc Khuynh thấy nàng đáp lại thì mừng như điên, hôn càng thêm sâu, chiếc lưỡi cuồng lấy lưỡi nàng, Mộc Khả Hân vòng hai tay ôm cổ hân, chiếc lưỡi trêu đùa lại hân.

Kết thúc nụ hôn, Phụng Mặc Khuynh nâng mặt nàng lên lúc này đã đỏ hồng vì thiếu dưỡng khí, đôi mắt có sương mù đọng lại, hân thở dốc cười "Khả Hân, nàng vẫn còn yêu ta đúng không?"

Mộc Khả Hân nhận ra vừa mới làm gì, mặt đỏ lên, đẩy hân ra chạy đi, nàng rốt cuộc bị sao, khi không lại hôn lại hân. Nàng đưa tay lên ngực, chỗ này giống như đập rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Bên trong thượng thư phòng, không khí yên tĩnh nghiêm ngặt đến lạ thường. Xung quanh chỉ vang lên tiếng sổ sách chạm vào nhau, Phụng Đồ Viễn đặt bút xuống nhìn thẳng vào mặt nam tử trước mặt "Người sẽ không quên trách được giao chứ?"

Đôi mắt hân thoáng hiện vẻ cả kinh xong lại bình tĩnh trở lại "Nhi thần sẽ không quên"

Phụng Đồ Viễn hài lòng gật đầu "Vốn trẫm muốn giao việc này cho Khuynh Nhi, nhưng không ngờ nó lại xin lấy Không Vân Khuê, nên việc này đành nhờ người Yên Nhi"

Phụng Mặc Yên trầm mặt, nhìn hân bây giờ còn đâu dáng vẻ là lời Tiêu Dao Vương thường ngày "Nhi thần tuân chỉ"

Hân cười nhẹ phát tay cho Phụng Mặc Yên lui xuống, nhìn theo hướng tà áo lục bào khuất sau cánh cửa ánh mắt hân dần trầm xuống. Kế hoạch bị thay đổi thành Yên Nhi cũng không phải hoàn toàn sai, không phải người máu lạnh nhất chính là người không quan tâm sự đời sao.

Bước đi ra khỏi thượng thư phòng, Phụng Mặc Yên vẫn giữ bộ mặt nặng nề. Hân đã cố quên việc đó nhưng rốt cuộc vẫn phải làm sao? Số mệnh có thể thay đổi được không? Nhìn nữ tử từ xa bước đến, đôi mắt hân trở nên thâm lương vô hạn.

Kéo nàng vào lòng, hân siết chặt như muốn hợp nàng và hân là một, Mộc Khả Hân khó hiểu lên tiếng "Này, người làm sao?"

Phượng Mặc Yên thờ dài, đầu tựa lên vai nàng khẽ nói " Gọi ta Yên, Mộc Khả Hân ta yêu nàng"

Nàng đứng im không nói, trái tim vẫn đập không yên trong lồng ngực, hẳn đây là đang tỏ tình.

Từ sau ngày từ hoàng cung về, Mộc Khả Hân đều né hẳn, không phải vì nàng sợ mà nàng không biết sao đối diện với hắn cùng cảm xúc của nàng. Tại sao mỗi khi nghĩ đến Phượng Mặc Yên nàng lại thấy hưng phấn, không gặp hắn thì buồn rầu, đến vô tình chạm mặt tìm lại như đi tàu siêu tốc.

Nàng đi bộ dọc theo hồ nước, gió về đêm thổi xào xạc, vài chiếc lá rơi trên mặt hồ tăng thêm phong cảnh hữu tình. Mộc Khả Hân cời gậy đưa chân xuống hồ nước trong vạt ánh lên vàng trắng khuyết.

Không gian bình yên bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân nho nhỏ, nàng liếc phía thấp giọng " Là ai?"

Nam nhân đi từ phía sau ôm nàng, Mộc Khả Hân không ra tay vì không cảm nhận được sát khí, hơn thế mùi hương đã cho nàng biết người đến là ai " Tại sao lại tránh ta? Hân Nhi đừng tránh ta được không? Thật sự khó chịu lắm"

Nàng cúi thấp đầu, không nghe thấy nàng trả lời, hắn cười khỏ, hắn trông chờ điều gì đây, dù sao nhiệm vụ cũng phải làm, là do hắn cố chấp quá thôi. Phượng Mặc Yên từ từ thả lỏng tay, Mộc Khả Hân đột nhiên giữ chặt tay hắn" Ta cũng rất khó chịu"

Nàng nói tiếp " Không gặp lại bút rứt, khi gặp lại không biết phải nói gì, tại ngươi khiến ta như vậy"

Phượng Mặc Yên bất ngờ vì những lời của nàng, đến khi tiêu hoá được làm hắn quá đổi vui mừng. Nàng cũng thích hắn, không phải hắn một mình đơn phương. " Hân Nhi, ngươi thích ta thật ư?"

" Đúng, ta thích ngươi" Tuy nàng hơi chậm hiểu trong việc tình cảm nhưng không có nghĩa nàng không nhận ra cảm xúc của bản thân, Phượng Mặc Yên làm cho nàng những gì sao nàng lại không biết, không rung động chính là giả. Nàng chính là thích Phượng Mặc Yên.

Hắn vui mừng đến tưởng mình nghe lầm " Hân Nhi, ngươi nói lại đi"

Mộc Khả Hân thờ mạnh lấy chân ra khỏi hồ, bước lên đình rồi đi, hắn vội ôm chặt nàng "Xin lỗi Hân Nhi, do ta vui quá thôi, ta không ngờ ngươi lại thích lại ta"

Nàng cũng mỉm cười nhẹ làm bật lên dung nhan càng khuynh quốc " Nghe rõ đây, nếu làm người yêu ta, thì không được quan hệ không rõ ràng cùng nữ nhân khác, không được làm tổn thương ta, nếu không ta sẽ bỏ ngươi"

Hắn gật đầu, tuy khó hiểu với những từ ngữ nàng sử dụng nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều, hắn chỉ biết nàng cũng thích hắn.

Nhưng khi hắn nghĩ đến nhiệm vụ lại hốt hoảng hiện lên, Hân Nhi nếu có ngày ta phản bội nàng, xin nàng hãy bỏ ta đi, hãy quên ta. Xin lỗi vì ta đã ích kỷ, hèn mọn một chút hạnh phúc con con từ nàng, dù chỉ trong thời gian ngắn.

Phượng Mặc Yên không muốn nàng thấy trong mắt chứa bi thương, liền cúi xuống hôn lấy môi nàng. Hắn nức hai phiến môi mật ngọt, lần này không đợi bị tiến công nàng đã xông lên trước, chiếc lưỡi dính hương mỡ vô khoảng miệng hắn, càng quen bên trong làm cả người hắn nóng lên.

Phượng Mặc Yên bế nàng đặt lên thành hồ, hai tay Mộc Khả Hân ôm lấy cổ hắn làm sâu thêm nụ hôn. Nghĩ đến gì đây đột nhiên nàng dứt khỏi nụ hôn sâu, đôi mắt hắn nóng rực nhìn nàng.

Mộc Khả Hân nghiêng đầu xuống cổ hắn, há miệng nhỏ cắn lên, hắn vẫn im lặng ôm nàng, thân hình hơi rung lên. Rồi khỏi cổ, nàng hài lòng nhìn giống hôn đỏ thắm trên cân cô trắng ngần " Dầu chủ quyền của ta, ngươi là của ta"

Hắn hạnh phúc ôn nhu ôm nàng vào lòng, cho hắn hưởng một chút hạnh phúc bây giờ đi.

Trong căn phòng chữ Thiên rộng lớn, ngồi một nam nhân tuấn mĩ trong trang phục sắc đỏ. Dung mạo hắn ngồi dưới ánh trăng cũng không bị lu mờ, đi cùng dung nhan yêu mị chính là cặp mắt khát máu. Hắn nhìn hắc y nhân dưới đất " Ngày mai ta sẽ về nước, ta để lại ngươi ở lại bảo vệ nàng, nên nhớ không được cho nàng chịu tổn thương, nếu không trăm sẽ không tha cho ngươi"

Hắn nhấn mạnh từ trăm, hẳn chính là đang lấy tư cách một vị hoàng đế để ra lệnh. Hân Hân, ta giao một trong tứ đại hộ pháp của ta cho nàng, hãy sống tốt, đợi ta qua rước nàng về nước.

Ám cui đầu tuân lệnh, hẳn chính là Ám Hộ Pháp của Diêm La Điện nổi tiếng tà giáo trong giang hồ, đi đồng với Tứ đại hộ pháp khác là Hắc, Chi và Quang. Chủ nhân kêu hắn bảo vệ tức có nghĩ là nữ tử đó có vai trò rất quan trọng đối với hắn. Có thể đó là Mẫu nghi tương lai của Tây Quốc hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Sáng ban mai hắt lên ô cửa sổ của căn phòng, bên ngoài là tiếng chim hót trong vắt, nữ nhân đang còn say giấc, cạnh giường đứng một nam nhân tuấn mã, hần cười nhẹ ôn nhu nhìn nàng.

"Ngươi tính nhìn ta bao lâu" Mộc Khả Hân lười biếng lên tiếng, nàng như con mèo lười mở mắt xem lại hần.

Phượng Mặc Yên đưa ta xoa tóc nàng "Ta muốn nhìn nàng cả đời"

Nàng chu môi, nịnh hót nhưng trong lòng vẫn thấy ngọt lịm thì ra đây là lí do nhiều người thích được yêu như vậy, cảm giác đúng là kì diệu, nó không giống như lúc đạt được thành tựu lớn hay hoàn thành nhiệm vụ khó, mà nó là gì không tả được.

Hần bế bổng nàng lên, Mộc Khả Hân cả kinh "Ngươi làm gì?"

"Đương nhiên sửa soạn cho nàng, hôm nay chúng ta đi đưa tên sứ giả về nước" Hần cười tươi rạng rỡ nói. Hần muốn nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất.

Trên bờ cảng một đôi nam nữ đang đứng đó, nam nhân tươi cười như ánh mặt trời, nữ nhân mỹ lệ trong bộ váy xanh ngọc, Mộc Khả Hân thờ dài, hần đột nhiên lên ý tưởng mặc đồ chung màu với nàng, còn kêu là gì để người khác biết chúng ta là phu thê, hần còn tưởng là giới trẻ thời hiện đại hay diện đồ couple.

Phía sau hai người là đoàn hộ vệ để đảm bảo an toàn, dù sao trong tối cũng có rất nhiều ám vệ mai phục để giữ an toàn cho Hoàng tộc.

Phượng Mặc Yên nhìn sang hướng trái kêu lên "Hoàng Huynh, người tới rồi"

Hần quay qua nữ tử bên cạnh, nàng trong bộ váy hồng nhạt đính hạt tinh tế, dung nhan thanh tú xinh đẹp, trên mặt luôn mang theo nét cười hiền lành "Không tiêu thư hảo"

"Thất Vương Gia hảo, Khả Hân muội dạo này tốt chứ?" Không Vân Khuê hiền hoà hỏi thăm, nhưng sự chán ghét cùng ghen tị trong mắt không qua khỏi ba người ở đây. Phượng Mặc Yên xẹt ngang tia khinh thường, Nam Quốc đệ nhất tài nữ cũng chỉ thế, không bằng Hân Nhi. Phượng Mặc Khuynh chán ghét không thôi, sao khi xưa hần lại chọn nàng làm Vương Phi, nữ nhân lòng dạ ác độc.

Mộc Khả Hân cười lạnh "Ta không có tỷ tỷ, phiền người gọi ta một tiếng Thất Vương Phi, nếu không người khác sẽ nghĩ Không Tiểu Thư không có lễ nghi"

Không Vân Khuê sắc mặt trắng bệch, nụ cười tức giận trở nên vụn vặt, bàn tay trong áo nắm chặt, gọi Mộc Khả Hân người dám đụng đến ta, ta là Tam Vương Phi tương lai, là Hoàng Hậu tương lai của Nam Quốc, sau này người phải quỳ dưới chân ta "Vân Khuê không suy nghĩ rõ ràng, xin Vương Phi thứ tội"

Nàng cũng không bắt bẻ nàng ta, vì vốn nàng ta không xứng nói chuyện với nàng. Phượng Mặc Khuynh say đắm nhìn nàng, trong mắt có sùng nịnh, hàn băng ngàn năm như được tan chảy. Phượng Mặc Yên tức giận nắm tay nàng đưa mắt cho hần đánh giấu chủ quyền.

"Hoàng Thượng giá lâm, Sứ Giả Tây Quốc đến" Tiếng la vang lên, toàn thể đều quay đầu đến bực cao. Bên trên Phượng Đồ Viên khoác trên người long bào rực rỡ, khí chất uy nghiêm của bậc Đế Vương, đứng bên dưới một chút là nam nhân hồng y, tuy không diện hoàng bào nhưng không hiểu thế nào hần lại không hề bị khí chất Nam Hoàng lấn át.

"Hôm nay Sứ giả Tây Quốc sẽ về nước, trăm mong hai nước sẽ luôn như vậy yên bình, đồng thời tháng sau Cửu công chúa Nam Quốc của trăm cũng sẽ đi gả cho Tây Hoàng" Phượng Đồ Viên uy nghiêm mở miệng.

Bên dưới quần thần đồng loạt quỳ xuống hô vạn tuế, Mộc Khả Hân cụp mắt, hôn nhân chính trị không biết người mình sẽ lấy mặt mũi thế nào, đúng là dù thế nào sinh trong hoàng gia cũng không là việc tốt. Thạc Vi ôm quyền nhưng không hề cúi lưng nói "Đa tạ Nam Hoàng đã đưa tiễn, Thạc Vi sẽ truyền lợi lại cho Hoàng Đế nước ta"

"Yên, rốt cuộc Tây Quốc Hoàng Đế là người thế nào mới có thể có thuộc hạ như Thạc Vi" Hần chắc không phải người bình thường.

Phượng Mặc Yên nghe nàng gọi tên bản thân liền vui hần, nhưng lại hiểu ra nàng muốn tìm hiểu nam nhân khác, trong mắt hiện lên không vui, hần rì rì mở miệng "Tây Quốc hoàng đế Mạc Ly Hiến, là một tên ham mê tửu sắc, không hề lo cho việc nước, hần chính là phế hoàng, lần này Cửu Hoàng Muội gả cho hần đúng là chịu thiệt rồi"

Nói vậy nhưng trong mắt hần lại không một tia khinh bỉ ngược lại còn e dè, nếu Mạc Ly Hiến phế vật đến thế thì Tây Quốc đã loạn lạc từ lâu, bởi vốn dĩ theo hần biết Nhiếp Chính Vương Bạc Khinh Nhiễm đang là mối đe dọa lớn cho hần, đảng này lại dân giàu nước mạnh, là hần thật sự vậy hay che giấu quá sâu.

Mộc Khả Hân cũng toát ra nghi ngờ, vậy ra Yên nói cùng tên sứ giả nói lại khác nhau hoàn toàn, Tây Hoàng đúng là có vấn đề, nhưng dù sao nàng cũng chỉ tò mò, vốn là không liên quan đến nàng, nên cũng sẽ không tìm hiểu sâu hơn.

Đến giờ Thạc Vi bước lên chiếc thuyền to lớn, vừa nhìn chính là không hề rề, hần liếc sang Mộc Khả Hân bên dưới mấp máy miệng sau cười khê.

Phượng Mặc Yên cùng Phượng Mặc Khuynh khó chịu che trước mặt nàng, nếu không phải nơi đây không tiện phỏng chừng bọn hắn đã xông lên đánh nhau rồi. Mộc Khả Hân cúi mắt, khẩu hình miệng của hắn là "chờ ta".

Trên đường đi về nàng kêu Phượng Mặc Yên về trước còn mình đi đến quán ăn vừa mua, lúc đầu hắn đòi đi theo nếu không phải nàng kiên quyết dứt đội hắn sẽ không về.

Bước vào cửa tiệm đã được trang hoàng theo phong cách mới, lấy hơi hương Phượng tây cổ đại, Tiêu Thành vừa thấy nàng liền vui mừng bước ra "Tiểu thư, người đã đến rồi"

"Nàng đâu?" Mộc Khả Hân gật đầu chào hỏi, song hỏi.

Tiêu Thành đương nhiên biết nàng là ai, nửa đêm đợi trước, khi hắn đang ngủ đột nhiên có một nữ tử xông vào, nàng nói nàng là người của Mộc tiểu thư, còn đưa lệnh bài của tiểu thư cho hắn xem "Nàng đang sau bếp"

"Như Oanh tham kiến chủ nhân" Bóng xanh xẹt qua quỳ xuống đất, nàng cung kính nói. Chủ nhân là người cứu mạng nàng, còn cho tiền nàng giúp gia đình có một ngôi nhà nhỏ đủ tiện nghi. Ôn này nàng sẽ mãi không quên.

Mộc Khả Hân gật nhẹ đầu "Đứng lên đi, không cần gọi ta chủ nhân, cứ gọi tiểu thư hoặc Mộc Khả Hân là được"

"Tuân lệnh" Như Oanh mỉm cười, còn đầu bóng dáng sát thủ lạnh lùng như trong hoàng cung, nàng bây giờ chỉ giống thiếu nữ 17 tuổi hồn nhiên trẻ con.

"Ba ngày sau bắt đầu khai trương, tờ giấy hôm trước ta nói liền phát khắp thành đi, còn có 3 người vô đầu tiên sẽ được giảm nửa giá, đây là thực đơn" Nàng đưa nguyên xấp thực đơn cùng công thức cho Tiêu Thành, bên trong toàn những món lạ mà hắn chưa từng thấy, rốt cuộc làm sao nàng biết được những món này.

Nàng chia cửa tiệm làm hai phần, dưới lầu là phục vụ các món ăn cả Châu Âu lẫn Châu Á. Bên trên chính là phục vụ thức ăn tự chọn hay còn gọi là buffet.

Mộc Khả Hân nhìn Như Oanh "Tạm thời người cứ phụ giúp Tiêu thúc, có gì thêm ta sẽ giao"

Như Oanh gật đầu đồng ý, Mộc Khả Hân hài lòng đi ra khỏi tiệm. Nàng đến cổ đại cũng lâu rồi, không biết hiện giờ Sát thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30

Trên đường phố xá tấp nập sầm uất, Mộc Khả Hân đi dọc theo phố xa hoa, hai bên đường là dòng người buôn bán tấp nập, cho dù thông minh đến mấy nàng cũng không bao giờ nghĩ sẽ xuyên không đến thời này, có gì đó rất viễn tưởng như trong mơ, cũng rất thật.

Đột nhiên đoàn người toát loạn chạy, chiếc xe ngựa lao trong đường phố đông người, phu xe liên tục hô tránh đường. Mộc Khả Hân chìm trong suy nghĩ không còn để ý tiếng động bên ngoài. Tiếng ngựa rít lên, hai chân đưa lên trời, phu xe tức giận la to "Không muốn sống sao, còn không biết tránh đường, người biết xe đang trở ai không hả?"

Mộc Khả Hân bình tĩnh liếc lên trên, chiếc xe xa hoa chứng tỏ người bên trong không phải Hoàng tộc thì là quan lại. Phu xe đơ người nhìn khuôn mặt nữ tử trước mắt, mỹ...mỹ quá, từ xưa đến giờ hắn chưa thấy ai đẹp như vậy.

"Sao lại ngừng lại?" Trong xe ngựa truyền ra giọng nam khó chịu.

Phu xe vội mở rèm nói gì đó bên trong cho nam nhân kia. Một nam tử trung niên lo lắng nhắc nhở nàng "Cô nương, ta thấy cô nên rời đi mau đi, bên trong xe này là Tử thiếu gia Tử Du, hắn chính là háo sắc, ý mình là họ hàng với Không Hoàng Quý Phi và Không tiểu thư sắp là Tam Vương Phi tương lai, nên ngang ngược lộng hành, không biết bao nhiêu thiếu nữ đã bị hắn bắt đi"

Nàng nhũn nhũn, Tử Du không phải chính là ca ca của Tử Nhiêu, quả thật là hai huynh muội tính tình cũng vút bỏ.

Rèm xe đột ngột vén lên, một nam tử mặt mày trắng nõn bệch bạch như ham đùa quá độ, thân hình quá khổ bước ra, hắn nhìn Mộc Khả Hân ánh mắt thèm thuồng "Mỹ nhân, đứng là mỹ nhân, hãy đi theo bốn công tử, ta sẽ cho người vinh hoa phú quý"

"Ta không cần những thứ đó" Ở nhà nàng còn một Phượng Thất Vương Gia, nàng cần vàng bạc làm gì. Xoay đầu bước đi, Tử Du vội sai người bao vây xung quanh nàng.

"Mỹ nhân, nói nhẹ nhàng không chịu nghe, ta sẽ cho người biết kết cục của cái Tử Du ta" Hắn nham nhở cười to, lâu lắm rồi hắn mới gặp được một nữ tử xinh đẹp đến vậy.

Mộc Khả Hân nhếch môi, đám này cũng đòi làm đối thủ của nàng, bọn gia nhân cũng không thua kém, đều dùng ánh mắt háo sắc để nhìn nàng, đột nhiên xông lên. Chưa kịp ra tay đã thẳng tắp ngã xuống đất, trên cổ là vết cứa nhỏ nhưng đều dính vào động mạch. Mộc Khả Hân cũng bất ngờ không kém, là ai ra tay nhanh như vậy, nàng rõ ràng chưa có đụng bọn họ.

Từ Du tái mặt la lớn " Là ai? Ai dám gây sự với bản thiếu gia, ta sẽ giết ngươi "

" Ngươi muốn giết bản vương?" Giọng nam trầm thấp từ đám người đi ra, hấn diện trong người trang phục hấn bào, tóc đen được cột cao ở đằng sau, vài ba cọng tóc xoã trước trán, khí thế để vương lạnh lùng đủ khiến mọi người kính sợ, Từ Du hoảng loạn nhìn nam nhân đang đi đến.

" Tam.Tam Vương Gia" Hấn lấp bắp sợ hãi, tại sao chiến thần tu la lại ở đây.

Phượng Mặc Khuynh đi đến bên cạnh nàng, ôn nhu chào hỏi song lại lạnh băng nhìn Từ Du "Lâu nay dung túng ngươi cưỡng ép con nữ tử nhà lành, ý mình là họ hàng của Không Tiểu Túc cùng Hoàng quý phi liền không coi ai ra gì, hôm nay còn mạo phạm hoàng tộc, ngươi đã biết tội"

" Không có, ta không có, tiểu nhân không biết người đó là Vương Gia, tiểu nhân không hề có ý mạo phạm Hoàng tộc" Từ Du hồi hã chối, mạo phạm hoàng tộc, cho dù là ai cũng không cứu được, cho hấn 9 cái mạng cũng không dám.

Phượng Mặc Khuynh chỉ vào người nàng " Ngươi ham mê sắc đẹp muốn bắt nàng, nàng là..." Ngừng một chút hấn nói tiếp " Nàng là đệ muội của ta Nam Quốc Thất Vương Phi "

Đệ muội? Nghe chăm chọc làm sao, nếu khi xưa ta phát hiện ra được tình cảm của mình, nàng đã không là Vương Phi của Yên, ta có thể danh chính ngôn thuận ôm nàng, dịu tay nàng và bảo vệ nàng.

Từ Du mở to mắt kinh ngạc, Thất Vương Phi là nàng? Là nữ nhân được Thất Vương Gia sủng ái nhất, hấn ta không tiếc hy sinh bỏ hậu viện chỉ sủng một mình nàng. Thời đột này xong rồi, Từ Du hoảng sợ bỏ lại chân nàng " Thất Vương Phi, tiểu nhân không biết là ngài, tiểu nhân có mắt như mù, ngài tha cho tiểu nhân, tha cho tiểu nhân "

Phượng Mặc Khuynh khó chịu cầm tay nàng cách xa, hấn ta không xứng đụng vào Khả Hân, thật do bản, đáng ra hấn nên loại bỏ sớm hơn. Mộc Khả Hân cười khê " Được ta tha ngươi tội chết, có điều, tội sống không tha được"

Hấn mừng rỡ dập đầu, chỉ cần không chết là được, nàng tiếp tục " Ta chưa nói xong, ngươi đã đứng ngay con phố, đứng im không được phản kháng cho bọn họ ném đồ vào ngươi, đồng thời thả những nữ tử ngươi đã bắt ra, chu cấp đảng hoàng cho họ, và từ nay không được bắt ai nữa"

Quỳ sụp xuống đất, hấn hôm nay không may rồi, hấn không cam lòng, có ngày ta sẽ khiến ngươi phục vụ ta, ngươi cứ đợi đấy.

"Làm theo lời nàng nếu không ta sẽ giết ngươi" Phượng Mặc Khuynh lạnh lùng đe dọa, sao hấn không đọc được thù hấn ghê tởm trong mắt hấn ta, hấn sẽ không cho hấn ta đụng đến một cọng tóc của Khả Hân, Từ Du ngày của ngươi cũng sắp đến rồi.

Dân chúng xung quanh kích động tung hô, bọn họ không cần sợ tên ác bá này nữa rồi, Thất Vương Phi đúng là tốt bụng, lại còn xinh đẹp.

Đi đến chỗ vắng nàng quay sang bên hấn "Cảm ơn ngươi"

Nàng vẫn còn ngại ngùng, không hiểu sao đứng cạnh hấn tim nàng lại đập nhanh như vậy, rõ ràng người nàng thích là Phượng Mặc Yên, cơ sao nam nhân trước mặt cũng làm nàng rung động.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Phượng Mặc Khuynh ôn nhu nhìn nàng, lạnh lẽo vốn có trong hấn như thay bằng cái ấm áp của mùa xuân “Không cần cảm ơn ta, Khả Hân, ngươi biết tâm ý ta”

Mộc Khả Hân né ánh mắt của hấn, trong lòng nhắc nhở vạn lần phải bình tĩnh, người nàng thích là Yên, nàng đang là Vương Phi của Yên, nàng không thể vậy được “ Ta không hiểu ngươi nói gì, ta cáo lui trước “

Hấn yên lặng nhìn bóng dáng đang chạy, đưa tay lên nắm giữ bóng hình nàng, giống như nàng đang chạy xa khỏi hấn, tim sao đau quá vậy? Tất cả là do hấn, trách ai được. Là hấn từ bỏ nàng, là hấn không yêu nàng, không nhận ra tình cảm của nàng. Đến lúc giờ nàng đã là của Yên, hấn có lẽ chỉ nên đứng ngoài nhìn thôi. Khả Hân, nàng phải thật hạnh phúc.

Ngừng lại thờ dốc, Mộc Khả Hân nhìn phía sau không thấy hấn đuổi theo mới thờ phào. Thật may quá, sống gần 30 năm nàng chưa gặp quá tình như vậy.

Rảo bước về Vương Phủ, đưa mắt nhìn đã thấy Phụng Mặc Yên đứng hậm hực đợi nàng, Mộc Khả Hân cười khê bước đến “ Sao vậy?”

“ Nàng lại bỏ ta “ Hân tức giận trừng mắt.

Bật cười sang sảng, hân có phải Vương gia một nước không vậy, sao có thể trẻ con đến thế. Phụng Mặc Yên ngậy người nhìn nàng, hân có thể giữ nư cười đó bao lâu?

Cúi đầu hôn lên môi nàng, Mộc Khả Hân kinh ngạc, cũng đáp lại hân. Phụng Mặc Yên bế nàng lên đi vào phòng. Nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường. “ Hân Nhi, giao cho ta được chứ?”

Nàng không ngốc đến nỗi không biết ý hân là gì, nàng không phải nữ tử cổ đại, không có tư tưởng cổ hủ, huống chi hân còn là phu quân của nàng, vốn không cần hỏi nàng vì hân còn là một vương gia cao quý. Mộc Khả Hân gặt nhẹ đầu đồng ý.

Phụng Mặc Yên vui mừng tiếp tục nư hôn, nhưng không giống vừa rồi nhẹ nhàng, đợt này nóng bỏng hơn, chiếc lưới quấn quít với nàng nhiệt tình hút, liếm. Thân thể hân nóng lên, phần dưới cũng căng ra. Hân đưa tay vô vạt áo nắm hai quả gò bông đầy đặn của nàng, Mộc Khả Hân không kiềm được phát ra tiếng rên khê.

Nàng đỏ mặt ngượng ngùng, sao có thể tạo ra âm thanh như vậy. Hân cười khê, đưa tay vào đùi vuốt xuống giữa hai chân cô. Hân một ngón tay vào, Mộc Khả Hân đỏ mặt ưỡn người “ Ừm... Yên ta khó chịu... dừng”

Hân yêu thương hôn lên mắt nàng, y phục cũng cởi sạch, hai thân thể quấn quít vào nhau, nữ nhân rên rỉ, nam nhân thở dốc. Cảnh xuân đến tận đêm khuya.

Ánh nắng chiếu lên chiếc giường, bên trên nằm một nữ tử tuyền mĩ, cả người vai trần trắng bóc lộ ra ngoài, chi chít dấu hôn được in trên đó. Nàng mở mắt, kinh ngạc nhìn chiếc giường trống không, Mộc Khả Hân bật dậy nhìn chung quanh canh phòng hieu quanh, Yên đâu? Vì sao sau đêm đặc biệt như vậy hân lại đi đâu mất.

Mộc Khả Hân đi ra khỏi giường, với tay lấy đại chiếc váy đỏ mặc vào, hân đi đâu? Sao lại bỏ đi? Phụng Mặc Yên dùng để ta bắt được người, dám bỏ ta. Tuy tức giận nhưng nghĩ đến tối qua nàng vẫn ngọt ngào mỉm cười.

Mở cửa bước ra ngoài, nàng nhú mày nhìn một đoàn binh lính đứng ngoài cửa “ Đây là gì?”

Tên cầm đầu ra lệnh bắt nàng, hai binh lính xông lên, Mộc Khả Hân muốn đánh trả lại phát hiện bản thân không có tí sức mạnh nào, chân tay bủn rủn yếu đuối. Hai tên lính vịn tay nàng đè xuống, đầu gối nàng đập mạnh xuống đất, ăn đau nhằn mĩ, nàng tức giận ngực phập phồng, nàng chưa từng quỳ trước một ai, bọn hân chán sống “ Các người là ai? Cả gan đến bắt ta”

“ Phạm nhân to gan, người nghĩ người còn là Thất Vương Phi cao quý, là viên ngọc của Mộc Du “ Tên quan cầm đầu hung tợn tron mắt.

Mộc Khả Hân nhăn chặt mày, như vậy là sao? Tại sao lại như vậy, hân dám kêu rõ tên phụ thân, không lẽ đã xảy ra chuyện gì! Phụng Mặc Yên đâu, hân đâu?

Ngước đầu nhìn nam nhân lục y từ trong đám người đi ra, trong đôi mắt hân hiện đau thương sau biến mất chỉ còn mảnh lạnh nhạt “ Mộc Khả Hân, nữ nhi của Mộc Du, phản tặc của triều đình, cấu kết với Tây Quốc mưu đồ tạo phản, áp giải đến thiên lao, đợi ngày... xử trảm”

Nàng không nghe nhầm chứ, phản tặc triều đình? Cấu kết Tây Quốc. Những điều này từ miệng hân nói ra? Nam nhân luôn miệng yêu thương nàng giờ lại nói áp giải nàng vào thiên lao, còn muốn giết nàng. Ngực sao đau quá, đau đến không chịu được.

Binh lính lời nàng đứng dậy, Mộc Khả Hân mở miệng lạnh lùng “ Tất cả là sao? Là mưu kế của người”

Phụng Mặc Yên rùng mình, tay trong vạt áo nắm chặt đến bật máu, bề ngoài lại bình tĩnh lạnh nhạt “ Không mưu kế của ta, chỉ có phản tặc là người”

Nàng cười lạnh “ Người lợi dụng ta, người có từng yêu ta?”

Hân không do dự trả lời “ Không hề”

Hân sợ một khi do dự hân sẽ không kiềm chế được nói yêu nàng, yêu nàng tận cùng, Hân Nhi hãy tha lỗi cho ta, đừng lo ta sẽ giải cứu nàng sớm, tin ta.

Đau khổ vẫn xé, nước mắt tương trùng vỡ oà chảy xuống, nhưng tôn nghiêm không cho nàng rơi lệ “ Coi như ta mù, Phụng Mặc Yên, từ giờ Mộc Khả Hân ta sẽ không bao giờ bỏ thí một ánh nhìn cho người nữa.”

Nói xong nàng xoay người đi, khỏi tầm mắt hân nhìn thấy, một giọt nước mắt không kiềm được rơi xuống. Phụng Mặc Yên hốt hoảng trong lòng, hân nắm tay chặt, bàn tay đã rướm đầy máu, nhưng đau lại trong lòng. Không bao giờ nhìn hân nữa, Hân Nhi sao nàng lại có thể làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Phổ hồn loạn tránh đường sang hai bên, nam nhân cười hắc hắc như bay về hướng, trên gương mặt tuần nữ mang theo tia lo lắng cùng tức giận. Hôm qua sau khi nàng bỏ về, nghe tin truyền báo lại nàng đã động phòng cùng Yên, hân lòng đau như cắt, mượn rượu say tí bít, hân không muốn chấp nhận sự thật. Nhưng tại sao sáng hôm sau lại nghe tin Thừa Tướng bị tông vào ngục lao, cả Thất vương phi cũng bị lây vào vì tội tạo phản, cầu kết với Tây Quốc. Hơn thế làm hân không ngờ đến là người tìm ra chứng cứ và bắt tội lại là Thất Vương Gia Phụng Mặc Yên. Yên người đang tính làm gì.

Chạy vào trong cung, hân gặp Phụng Mặc Yên đang nói chuyện cùng các đại thần. Tức giận đi đến đám vào khuôn mặt tuần tú, hân cầm cổ áo la to "Sao người làm vậy với nàng, tại sao?"

Phụng Mặc Yên hồ hững trả lời "Tại sao? Tam ca, Mộc Du đang mưu đồ tạo phản, Mộc Khả Hân cũng cầu kết với Tây Quốc, nàng ta thân thiết với Thạc Vi đâu phải người không biết. Huống chi nàng là Vương phi của ta không phải của người"

Hân gạt tay ra khỏi áo. Phụng Mặc Khuynh trong mắt hừng lửa giận, rút kiếm chìa vào mặt hân. Các đại thần xung quanh sợ hãi không dám cử động, Tam Vương Gia cùng Thất Vương Gia luôn luôn hoà thuận, không tranh giành ngôi vị, hơn thế quan hệ còn rất tốt. Sao bây giờ lại trong tình thế như vậy, hình như có liên quan đến Thất Vương Phi.

"Phụng Mặc Yên, nàng yêu người" Hân cất giọng không độ âm.

Phụng Mặc Yên trong mắt hơi lộ vẻ dằn vặt sau lại trở về như cũ, hân phải làm xong, không thể bỏ cuộc, hân đã đợi rất lâu rồi "Thế thì sao?"

"Người." Phụng Mặc Khuynh vung kiếm xẹt ngang má hân, trên khuôn mặt hoàn mỹ xuất hiện vết máu, hân vẫn đứng im không nhúc nhích. Phụng Mặc Khuynh nói nhỏ vừa đủ cho hai người nghe "Người là người từ bỏ nàng, đừng trách ta không nể tình huynh đệ"

"Các người đang làm gì?" Giọng nói uy nghiêm vang lên, Phụng Đồ Viễn khoác trên người lông bào bước tới, ánh mắt nhìn Phụng Mặc Khuynh tỏ vẻ không hài lòng. Quần thần xung quanh vội vàng hành lễ. "Khuynh Nhi, người vì một nữ nhân mà náo loạn ra hệ thống gì nữa"

Hân đã nghi ngờ từ này của hân động tâm với Mộc Khả Hân, nhưng không ngờ đã đến mức này, hân không thể để chuyện không hay xảy ra.

Phụng Mặc Khuynh lạnh như băng nhìn hân, chui kiếm nắm chặt "Phụ Hoàng, Mộc Thừa Tướng vốn không tạo phản, trung thành của hân không phải người không biết"

"Phụng Mặc Khuynh người dám nói vậy trước mặt trẫm" Phụng Đồ Viễn tức giận trừng mắt, nhĩ tử luôn lạnh lùng này lại dám phản lại hân. "Người đâu, đưa Tam Vương Gia về phủ, không có lệnh trẫm không được bước ra ngoài"

Thị vệ hai bên bối rối, chiến thần Tam Vương Gia cho hân trăm cái mạng cũng không dám đụng. Nhưng cớ lệnh Hoàng đế cũng không có kết quả tốt. Bọn họ phải làm sao, Phụng Mặc Khuynh lạnh lùng nhìn hân "Không cần, nhĩ thần tự đi"

Phụng Mặc Yên nhìn phương hướng hân bỏ đi trầm mặt, có vẻ để hân trong phủ là tốt nhất, Tam ca không biết về việc này, hân tham gia vô chỉ làm mọi việc thêm rắc rối.

Ban đêm vắng lặng, ngục lao ẩm ướt bụi bặm. Tiếng côn trùng hồi hã bên ngoài cùng xạo xạo lá rơi. Mộc Khả Hân ngồi trên bụi rơm mạ cứng ngắt. Bụi đất cùng vết máu còn dính trên khuôn mặt khuynh thành. Hai tuần bọn hân nhốt nàng tại đây, không ngày nào không đánh đập tra hỏi giao ra vật đó, nhưng rốt cuộc nàng không biết vật đó là vật gì. Bọn hân muốn lấy thứ gì.

Cay đắng thay Phụng Mặc Yên chưa từng đến xem nàng lấy một lần, Mộc Khả Hân nhếch miệng, đủ tuyệt tình, đáng lí ra ta không nên tin người.

Cánh cửa lao mở ra, tên lính đi vào xách tay nàng, Mộc Khả Hân dùng sức đẩy ra, chất độc trong cơ thể nàng vẫn còn, nên nàng không thể dùng sức mạnh được, nàng đi thẳng về phía phòng lạnh giọng với tên quan ngồi trên "Lại tra hỏi sao? Dù người có giết ta, cũng không tìm được gì đâu"

"Mạnh miệng, nhưng đợt này ta muốn xem Mộc Du có khai ra không" Tiếng cười vang lên, trong tối Phụng Đồ Viễn trong bộ lông bào bước ra, ánh mắt hân lạnh lùng nhìn nàng, sau đó liếc sang bên phải, Mộc Khả Hân theo ánh mắt hân nhìn qua trên thanh gỗ là Mộc Du cùng Liễu Lâm Y bị cột trên đó. Trên thân hình cũng loan lỗ vết máu, tức giận cùng thất vọng hướng về phía Phụng Đồ Viễn.

"Hoàng Thượng, thần không nói sai, thần không hề biết vật đó là gì" Mộc Du kiên trì khẳng định, từ ngày đó hân chỉ biết mình giữ thứ làm thay đổi tứ quốc nhưng không hề biết đó là gì. Hân bao năm trung thành, chỉ không ngờ Hoàng Thượng lại gán ghép hân tội tạo phản.

Phụng Đồ Viễn không trả lời, chỉ liếc sang thị vệ phía sau Mộc Khả Hân, nhận được lệnh, hân lấy chiếc roi quật sau lưng nàng. Do nhiều ngày bị chịu hình, thêm nhịn đói, nàng không đủ sức chống đỡ, thân hình khụy nằm xuống đất.

Liễu Lâm Y khóc to "Hân Nhi, Hân Nhi, Hoàng thượng tha cho nàng, tha cho nữ nhĩ thần. Thần không nói sai, thật sự chúng thần không hề biết vật đó"

Mộc Khả Hân nghiêng răng, Phụng Đồ Viễn, người nhớ lấy, ta từng cứu người một mạng, có ngày ta sẽ đòi lại. Hân phát tay áo bỏ đi "Nhốt vào ngục, ta cho các người thời gian suy nghĩ, không ta sẽ giết nàng"

Trong Thất Vương Phủ, Phụng Mặc Yên đặt lên lên ngực, sao hắn luôn cảm thấy không yên, Hân Nhi chắc sẽ không sao, phụ hoàng đã hứa với hắn không làm hại nàng. Nhưng tại sao ngực lại luôn nhói đau như thế. Hắn đưa chiếc lá lên miệng thổi, một hắc y nhân từ ngoài bên vào quỳ dưới chân, Phụng Mặc Yên ra lệnh "Dò la tin tức về nàng"

"Tuân lệnh" Hắc y nhân biến mất trong màn đêm. Hắn nhắm mắt dưỡng thần, Hân Nhi nàng không được có việc gì.

Cũng tại trong phủ Tam Vương Phủ, một nam nhân mặc hắc bào ngồi cạnh cửa sổ, đôi mắt hé lộ lạnh băng cùng tức giận. Phụ Hoàng lại dùng cực hình với nàng, một nữ tử sao có thể chịu nổi, không được hắn phải cứu nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trong ngực tối, Mộc Khả Hân nhắm mắt nằm trên sàn lạnh giá, thân thể này quá yếu, sức mạnh của nàng bị chất độc kiềm chế, cho dù cái nhấc tay cũng thấy nặng nề huống chi đánh đấm. Phụng Mặc Yên người phản bội ta.

Một bóng đen thoát ần thoát hiện nhảy vào, hắn hốt hoảng đi lại đỡ nàng dậy "Mộc tiểu thư, người không sao chứ"

Mộc Khả Hân suy yếu nhìn người trước mắt, sau khi nàng vô ngục hắn đã xuất hiện, hắn tự giới thiệu là Âm, không nói cho nàng từ đâu đến hay thân phận ra sao, hắn luôn mang thuốc đến cho nàng, cùng trị thương "Đã tìm ra được thuốc giải?"

Âm nhắm mi "Đã tìm được nhưng chỉ khôi phục được một nửa, thuốc giải thật sự chỉ nằm trong tay hai người, một là Thất Vương Gia Phụng Mặc Yên, hai là gia chủ thần y thế gia Hạ Tuyết Thần"

Hắn không đủ mạnh để đối phó với Phụng Mặc Yên cũng như Hạ Tuyết Thần, càng không đủ thời gian để thông tri cho chủ nhân. Nên chỉ có thể tìm loại thuốc trị được một nửa. Có lẽ Phụng Mặc Yên lo nàng chạy trốn đi, nên mới hạ loại thuốc mạnh đến vậy.

Nàng cầm viên thuốc đưa vào miệng, chống tay ngồi thẳng dậy "Ta cần ra khỏi đây"

"Ta đã sắp xếp tất cả, có thể đi trong đêm nay được, Thừa tướng bọn họ cũng sẽ được người cứu ra" Hắn gật đầu, hắn cũng thông tri cho người giúp cứu Mộc Du, với độ mạnh của Diêm La Điện, cứu người ra khỏi Hoàng Cung không phải việc khó.

Mộc Khả Hân đứng dậy dưới sự dìu dắt của hắn, Âm ôm eo nàng bay khỏi ngục "Đắc tội"

Đi ra ngoài cửa cung, đã có xe ngựa chờ sẵn, nàng ngồi trên xe ngựa, đầu dựa vào thành xe nhắm mắt, nàng thật sự mệt mỏi, trên người chỉ chút vết thương, vết máu dính đầy trên quần áo, sắc mặt tái nhợt, Âm không khỏi thương cảm, nếu để chủ nhân biết được nàng thế này, cho hắn 10 cái mạng cũng đền không nổi.

Mộc Khả Hân mở miệng "Sao người lại giúp ta?"

"Không phải ta đã nói rồi sao? Là do có người nhờ bảo ta "Hắn không cảm xúc trả lời.

Nàng cũng không hỏi tiếp, nàng biết khi đó hắn cũng sẽ nói mai mốt người sẽ biết, hỏi chỉ tốn công. Sau khi thoát khỏi đây nàng sẽ đi đâu? Trú tạm nơi nào đó một thời gian sau đó quay về Ngọc Lư, cũng chính là cửa tiệm nàng mua lại.

Trong Hoàng Cung, Phụng Đồ Viễn tức giận đập vỡ đồ vật, hắn chỉ vào nam nhân trước mặt trong mắt hắn ra lửa "Mau đi bắt bọn họ lại cho trẫm, còn phản kháng giết không tha"

Phụng Mặc Yên cup mắt, hai tay nắm chặt, rõ ràng hắn đã cho nàng uống thuốc thực cốt đan, không thể cử động mạnh được, làm sao có thể cứu người ra ngoài, là ai đã giúp nàng, thế lực không thể xem thường. Hắn hành lễ sau đó lui ra ngoài, đưa người đuổi theo.

Xe ngựa chạy trên vách đá gồ ghề, trong xe, Âm nhắm mi "Có người đuổi theo, là người của Phụng Mặc Yên"

Mộc Khả Hân lòng khê động, Phụng Mặc Yên người định đuổi cùng giết tận ta sao? Nàng cười nhẹ cũng như thờ dài. Mở mắt nhìn hắn "Người cho ta xuống đây, hãy chạy đi, tìm được người cứu hãy quay lại, hắn không dám làm gì ta"

Hắn quật cường không đồng ý "Không được, ta không bỏ người được"

Nàng lắc đầu "Người không đầu lại Phụng Mặc Yên, hắn cũng sẽ không buông tha cho ta, nếu cả hai đều bị bắt, thì ai sẽ đi báo tin"

Âm cắn chặt răng. Chủ nhân giao cho hắn bảo vệ Mộc tiểu thư không tổn thương cọng lông tóc nào, vậy mà hắn lại để nàng vào nguy hiểm. Hắn sao

xúng lăm Âm Hộ Pháp Diêm La Điện.

Thấy hấn do dự nàng lại nói tiếp " Nếu như không ngừng lại xe ta sẽ nhảy xuống"

Thấy nàng kiên quyết hấn chỉ còn cách dừng xe ngựa, Mộc Khả Hân cười nhẹ đi xuống, nàng quay đầu nhìn lại hấn " Đi mau, sau đó chạy lại đón ta"

Âm gập mạnh đầu chắc chắn, hấn cần thông báo cho chủ nhân cử người cứu nàng. Cần nhanh một chút, hấn cần nhanh hơn. Bỏ xe ngựa, một người một ngựa chạy như bay về hướng Tây Quốc. Mộc Khả Hân nhìn theo hướng hấn đi, sau lại quay lại nhìn nam nhân đang cửa hắc mã chạy đến.

Phượng Mặc Yên kinh ngạc nhìn đầy vết thương trên người nàng, những cái này là gì, sao sắc mặt nàng lại tái nhợt như vậy, không lẽ Phụ Hoàng dụng hình với nàng, không phải hấn hứa không dụng đến nàng sao! " Vết thương này từ đâu ra?"

" Không phải do người ban sao? Phượng Mặc Yên" Nàng lạnh lùng lên tiếng, tình đầu của nàng không ngờ đau như vậy.

Hấn hoảng hốt, do hấn gây ra? Đôi mắt nàng nhìn hấn thật lạnh nhạt, hấn sợ hãi, trong lòng đau như cắt, sao có thể, Phụ Hoàng lại dụng hình với nàng, Phượng Mặc Yên hùng lửa giận, hấn ôn nhu nói " Về với ta, ta sẽ không cho ai dụng đến nàng nữa, được không?"

Mộc Khả Hân cười lạnh " Người nghĩ quay về được sao? Bao nhiêu vết thương người gây ra, người nghĩ người đền được bao nhiêu?"

Nàng vạch tay áo lên, vết thương đỏ thẫm còn rướm máu, hấn kinh ngạc nhìn các vết sẹo to nhỏ trên làn da trắng nõn. Lòng như bị cửa đi từng mảnh, người nữ nhân hấn yêu lại bị hấn tự tay đẩy vào nguy hiểm.

Hấn đau lòng đi đến gần nàng, Mộc Khả Hân lùi về phía sau la to " Đứng đó, không được đến đây không ta sẽ nhảy xuống"

Hấn nhìn vực thẳm phía sau nàng vội vàng đứng lại, hấn hoảng hốt khuyên nhủ " Đừng, lại đây với ta được không, ta sẽ đền tất cả cho nàng, Hân Nhi, ta cho nàng hết "

" Ta không cần" Nàng hơi nâng giọng, các vết thương lại đau rất, đôi mắt cũng hơi cay, nước mắt không biết từ khi nào đã rơi xuống. Nàng lập lại ngàn lần không khóc, nhưng cơ thể đã không chịu sự điều khiển của nàng, tổn thương quá sâu làm nước mắt không kiềm chế được.

Đội binh phía sau cũng đang chạy đến, Phượng Mặc Yên nhắm mi " Là người của phụ hoàng, Hân Nhi, quay về đi, bọn họ sẽ không tha cho người"

Mộc Khả Hân nhìn binh lính sau làn khói, lại nhìn nam nhân tuấn mĩ đang dùng ánh mắt chờ mong với nàng. Quay lại được sao? Vết thương có thể khỏi, sẹo khó lành. Huống hồ chưa chắc gì Phượng Đồ Viễn sẽ tha cho nàng. Mộc Khả Hân nàng không muốn sống một cuộc đời sống chui sống nhủi.

Nhìn vách đá dưới chân, vực thẳm sâu không đáy, nàng cười thoải mái " Phượng Mặc Yên, kiếp này vô duyên, không hẹn người kiếp sau"

Nói xong nàng thả người rơi tự do, đôi mắt cũng nhoè đi vì mất máu cùng kiệt sức, nàng không cảm thấy gì chỉ như rơi vào khoảng không vô tận, chỉ biết nàng nghe hai tiếng gọi tê tâm liệt phế.

Phượng Mặc Yên như điên chạy đến chỗ vách đá, hấn như điên gọi tên nàng, cả người chuẩn bị rơi xuống lại bị thuộc hạ liều mạng giữ lại " Thả ta ra, Hân Nhi Hân Nhi, đừng bỏ ta, đừng, ta sai rồi, Hân Nhi ta sai rồi"

Phượng Mặc Khuynh cũng hoảng loạn chạy lại, thanh kiếm chưa khô máu bị hấn quăng đi chỗ khác, hấn vô hồn nhìn xuống vách đá la to " Không"

Hấn đến muộn rồi, nàng không đợi được hấn đến, hấn vốn định cướp ngục không ngờ có người đã ra tay trước, cho người điều tra mới biết được manh mối. Khi thấy binh lính phụ hoàng hấn liền diệt sạch. Cũng không ngờ lại không kịp cứu nàng.

Phượng Mặc Khuynh quỳ rạp xuống, nước mắt ướt trên khuôn mặt tuấn mĩ. Đôi mắt như đóng băng vạn năm. Khả Hân đến cuối cùng nàng vẫn bỏ ta.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

Phượng Mặc Khuynh gượng đứng dậy, hấn đi đến chỗ Phượng Mặc Yên nắm mạnh vào mặt hấn, gào to " Là người hại nàng, người mê quyền lực vậy sao? Người sẵn sàng đánh đổi cả nàng"

Phượng Mặc Yên ngã nhào xuống đất, khoe miệng vương tơ máu, hấn như người mất hồn thờ thần nhìn xuống vực sâu. Là hấn hại nàng, chỉ vì sự cố chấp quyền lực, chỉ muốn giành cái đó, hấn lại đưa nàng vào chỗ chết. Là hấn nhu nhược, nếu hấn từ bỏ tham vọng để chọn nàng chắc có lẽ không xảy ra chuyện như vậy. Hân Nhi nàng về đi, về bên ta, không có nàng ta không còn tất cả.

Phượng Mặc Khuynh thấy hấn vậy, ngựa đầu lên trời la to. Hấn quay sang hạ lệnh, trong đôi mắt hấn lên tơ máu " Cho người xuống vực tìm cho bản

vuong, chết phải thấy xác"

Hắn đau đớn nhắm mắt, giọt nước đọng lại trên khoé mi. Binh lính tuân lệnh, bọn hắn cũng biết từ đây rơi xuống chỉ có nước tan xương nát thịt, nhưng Vương Gia lại đang lừa dối bản thân.

Tây Quốc Hoàng Cung

Một nam nhân hồng y đang ngồi trên long toạ, hắn trên tay đang đưa chiếc vòng cổ, dung nhan mỹ hoặc đến cả nữ nhân cũng ghen tị. Trong đôi mắt đào hoa tràn đầy mong đợi cùng nhung nhớ, Hân Hân dạo này nàng như thế nào? Có nhớ ta không?

Bên ngoài một bóng đen vội vã chạy vào quỳ xuống mặt đất. Nam nhân hồng y nhăn mi, không vui nói "Sao ngươi lại ở đây, không phải trầm cho ngươi đi bảo vệ nàng sao?"

"Chủ Nhân, cầu người mau đi cứu Mộc tiểu thư" Âm thờ dốc vội vàng nói.

Hắn cả kinh bật dậy "Nàng làm sao?"

Ấm kể lại toàn bộ câu chuyện, khuôn mặt tuấn mỹ càng trắng bệch, Hân Hân của hắn lại chịu cực nhọc như vậy, chưa nói hết câu đã thấy bóng hồng biến mất, chỉ vọng lại tiếng nói "Cho Diêm La Điện đưa nàng về dù bất cứ giá nào"

Nếu Hân Hân có mệnh hệ gì cho dù là khôi phục hắn cũng muốn Nam Quốc đền tội.

Nhị Quốc liên tục náo loạn, Thất Vương Gia vì muốn tìm kiếm Vương Phi mà ngày đêm đều điều động binh sĩ. Nghe đồn Tam Vương Gia quá thương cảm cho Hoàng đệ nên cũng đã góp lực tìm Thất Vương Phi. Tây Quốc không hiểu sao lại liên tục khiêu chiến với Nam Quốc, đồng thời hoà hôn cùng Nam Quốc Cửu Công Chúa Phượng Ngừ Lan cũng bị Tây Hoàng Mạc Ly Hiến chính tay phá bỏ. Từ đó Nam Hoàng tức giận khi bị coi thường, sai lệnh cho Chiến Thần Tam Vương Gia Phượng Mặc Khuyết ra chiến trận, vì thế hôn lễ với Tiểu thư Không gia Không Vân Khuê đành bị lùi lại.

Cùng thời điểm đó, Bắc Quốc Tứ Hoàng Tử đăng cơ thành Bắc Hoàng, chấn chỉnh Bắc Quốc ngày càng phát triển hùng mạnh. Đông Quốc vẫn giữ yên hiện trạng không gây tranh.

Trong quân doanh, binh lính canh gác khắp bốn nơi, tất cả đều toát lên vẻ trang trọng nghiêm túc. Trên chiếc giường trong doanh trại nằm một nữ nhân đang ngủ say, nàng mặt mũi dơ bẩn, trên đầu quấn băng màu trắng, quần áo rách rưới, có chỗ còn vương vết máu, làn da trắng nhợt thiếu sức sống.

Hai binh lính bước vào nhìn nữ tử, nam tử có nét mặt thanh tú thờ dãi nói "Lưu Biên, người có biết đem nữ nhân vô trong doanh trại là sẽ bị chém đầu không, người thật không biết nghĩ"

Nam nhân tên Lưu Biên bắt đầu đi gỡ đầu, ánh mắt thương cảm nhìn nữ tử đang nhắm mắt "Chúng ta không thể bỏ nàng ở đó được, nơi đó không ai qua lại, nàng đã suy yếu như vậy, nhất định sẽ chết"

Hắn cùng Trịnh Liệt đang đi tuần thì gặp nàng bên nằm bên cạnh bờ sông, quần áo dính đầy máu tươi, sắc mặt tái xanh. Cứu nàng một là thương hại, hai chính là nhớ đến muội muội của hắn, có lẽ nếu còn sống muội muội hắn cũng sắp xỉ tuổi nàng đi.

Đôi tay hơi nhúc nhích, lông mi nữ tử động đậy, nàng suy yếu mở mắt, đôi mắt không thích ứng kịp đành nhắm lại. Hai nam nhân kinh ngạc nhìn nàng, nữ tử này có đôi mắt thật đẹp, nó giống như chứa đựng ngàn ngôi sao bên trong.

Nữ tử chống tay lên giường ngồi dậy, đây là đâu? Sao nàng lại ở đây? Không phải nàng bị thương nặng ư, không lẽ nơi này là bệnh viện. Nhìn cảnh vật xung quanh trang trí sơ sài, dụng cụ lại xài đồ cổ xưa. Bọn họ đưa nàng đến bệnh viện cũ kĩ, chán sống rồi à? Đưa mắt lên nhìn hai nam nhân đứng cạnh giường "Hai người là ai?"

Lưu Biên bình tĩnh, hắn hỏi hả giải thích "Ta là Lưu Biên, đây là Trịnh Liệt, chúng ta là binh lính trong quân trại, cô nương bị ngã ngay tại dòng sông, chúng ta tuần tra thì bắt gặp"

Nữ nhân cau mày, binh lính? Còn sử dụng những từ cổ trang này, còn nữa hắn vừa gọi nàng là gì? Cô nương, cách gọi gì đây. Nàng nhúc nhích thân mình định đứng dậy thì cơn đau lại truyền đến.

"Cô nương đừng động đậy mạnh, vết thương trên người người còn chưa lành" Trịnh Liệt vội đỡ tay cản lại.

Nàng đưa hai tay lên trước mặt, đây là sao? Nàng nhớ rõ nàng bị trúng đạn, không phải những vết thương thế này, hơn thế đôi tay nàng không phải của nàng. "Đưa ta cái gương"

Không hiểu tại sao nàng cầm cái gương nhưng Lưu Biên cũng đưa đến. Nhìn vào trong chiếc gương đồng mờ mờ, nàng cả kinh, tuy đôi mắt này dính đầy bụi bẩn nhưng cũng đủ để nàng nhận ra đây không phải khuôn mặt nàng. Không lẽ nàng đây là xuyên không giống trong truyện. Vì sao đầu đau dữ dội, sao sau khi nàng biết tin xuyên không lại ngoài ngạc nhiên lúc đầu cũng không có cảm xúc bất ngờ. Giống như đã thật quen thuộc.

"Người nói tìm được ta ở bờ sông sao?" Nàng nhìn hai nam tử trước mặt hỏi.

"Đúng vậy" Lưu Biên cùng Trịnh Liệt đồng thanh trả lời, tuy chỉ là một nữ tử bé nhỏ yếu đuối nhưng không hiểu sao khí chất của nàng làm bọn hắn kính sợ.

Nàng gật đầu nghiêng ngả, nếu đã xuyên không vậy thì cứ trị thương trước rồi tính sau, không biết thân thể này bị gì mà lại ra nông nổi này. "Đa tạ hai huynh đài cứu giúp, ta tên Mộc Khả Hân, không biết có tiện nếu ta ở đây mấy ngày không?"

Trịnh Liệt gãi đầu khó xử, Lưu Biên giành trước trả lời " Cô nương cứ nghỉ ngơi ở đây đi, tuy rằng nơi chiến trường không đủ tiện nghi, mong cô nương thông cảm, chỉ có điều cô nương có thể ủy khuất giả trang nam được chứ? Vì quy định quân doanh không được đưa nữ nhân vào, nếu bị phát hiện thì..."

Hắn ngập ngừng bối rối. Mộc Khả Hân cười nhẹ, nàng đương nhiên biết quy định quân doanh thời xưa nghiêm khắc nếu bị phát hiện chỉ có nước chết, nàng cũng không muốn khó xử bọn họ, huống hồ nàng cũng định giả trang nam, như vậy dễ dàng hơn. " Không thành vấn đề"

Lưu Biên cùng Trịnh Liệt cười, nói nàng giữ sức khỏe này nọ, đưa bộ nam trang cho nàng sau đó đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Mộc Khả Hân mặc nam trang ngồi trên giường, tay cầm cuốn binh pháp. Đã hai tuần nàng sống tại doanh trại, tuy phải giả trang nam nhân nhưng không đến nỗi bất tiện, ngược lại còn rất thoải mái. Đại lục nàng đang sống có Từ Quốc, nàng đang trong doanh trại của Tây Quốc. Thân thể nàng đang dùng được Trịnh Liệt cùng Lưu Biên tìm thấy ở bờ sông trong lúc tuần tra. Theo nàng biết được thì đó là con sông dài thông với Từ Quốc, đi ngang qua vực thẳm. Chắc có lẽ nguyên chủ nhảy vực vô tình rơi trúng dòng sông đi.

Trên thân thể không tìm thấy bất cứ thứ gì chứng minh thân phận, ngoại trừ chiếc vòng cổ điêu khắc tinh tế bằng đá cẩm thạch, có hình bán cầu, bên trên có khắc một chữ Uyên. Có lẽ là tên của nguyên chủ thân xác này.

Cánh cửa trại mở ra, Lưu Biên hối hả chạy vào, hắn chống tay lên đầu gối thở, vội nói "Tiểu Uyên, hôm nay Nhiếp Chính Vương Gia sẽ đến đây, không trốn được hân"

Mộc Khả Hân mày liễu khẽ nhú, cất giọng điềm tĩnh "Đừng vội, chúng ta ra diện kiến hân"

Lưu Biên trở mặt, nàng muốn làm binh lính đi ra mặt Nhiếp Chính Vương Gia. Không phải nàng chán sống rồi chứ, ai trong Tây Quốc chẳng biết hân là một người tàn nhẫn khát máu, đến cả Hoàng Thượng cũng nhượng bộ hân hai phần, vậy mà nàng muốn qua mặt hân.

Mộc Khả Hân không giải đáp nghi ngờ của hân, chỉ cười khẽ đứng lên phui nếp nhăn trong quần áo rồi đi ra ngoài. Đến khi hoàn hồn bên trong làm gì có bóng dáng của nàng, Lưu Biên tái mặt vội chạy ra. Hân há hốc nhìn Mộc Khả Hân đưa tay chấm nước mắt, binh lính xung quanh đi đến an ủi, Trịnh Liệt dùng ánh mắt bối rối nghi ngờ nhìn hân.

"Lưu Biên, không ngờ người tốt đến vậy, nhưng có gì người cũng phải nói huynh đệ biết chứ, nếu không Tiểu Uyên phải làm sao đây" Một binh lính cao to tiếu lên tiếng.

Mộc Khả Hân ngừng đầu, trầm giọng nói "Đừng trách Biên ca, là do ta sức khỏe không tốt còn muốn bảo vệ đất nước thôi, nếu không phải hôm nay Nhiếp Chính Vương Gia sẽ tới chắc có lẽ ta còn chìm trong tự ti mà không dám bước ra ngoài"

Đám binh lính chắc lưỡi thương cảm. Mộc Khả Hân liếc sang Lưu Biên nhếch môi, đóng kịch thì nàng không thua kém đâu. Giả thành thiếu niên yếu đuối nhưng lại có niềm yêu nước mãnh liệt, vở kịch này nàng coi rồi.

"Đừng lo, tiểu huynh đệ, có gì cứ nói bọn ta, không phải sợ" Du Thiệu Niên vỗ ngực đảm bảo, chỉ còn có lòng yêu nước hân sẽ giúp, huống hồ nhìn hân ta nhỏ yếu như vậy ở trong doanh trại chắc sẽ bị ăn hiếp.

Mộc Khả Hân hào hứng, hai mắt biết ơn nhìn nam tử trước mắt "Vâng cảm ơn các huynh"

Binh lính gật đầu, không sai tiểu huynh này tuy rằng vẻ ngoài yếu đuối, trong như thư sinh nhưng lại mang lòng yêu nước. Là quân lính lòng yêu nước là quan trọng nhất "Được rồi đi thôi, Nhiếp Chính Vương Gia chuẩn bị đến rồi, sống hay chết là do các người"

Mộc Khả Hân đi theo bọn họ đến doanh sảnh chính. Trịnh Liệt đi kề bên nàng nói nhỏ, vẻ mặt vừa lo lắng bối rối vừa tức giận "Tiểu Uyên, người điên rồi sao? Sao lại đi ra đây, không phải là Lưu Biên bảo người trốn khỏi doanh trại sao "

Nàng nhún vai, lạnh nhạt lên tiếng "Ta không thích như vậy"

Nếu trốn khỏi đây nàng sẽ đi đâu? Huống hồ thân phận của nguyên chủ chưa làm rõ, ai biết được nàng có phải có kẻ thù đầy rẫy ở ngoài, ra đó không phải tự chui đầu vào rọ. Hơn nữa không hiểu vì lý do gì mà nàng không thể phát huy hết tất cả sức mạnh, kỹ năng đánh đấm nhào lộn chỉ xài được nửa phần, eo le hơn cả là đi một chút là cơ thể đã mệt mỏi.

Binh lính chia thành hai hàng đứng đối diện nhau, từng tốp binh phục được diện gọn gàng, đứng bên trái Mộc Khả Hân là Trịnh Liệt, đối diện là Lưu Biên. Trong số bọn họ có người lo lắng bồn chồn, có người chờ mong nôn nóng. Theo như Trịnh Liệt nói cho nàng biết thì Nhiếp Chính Vương Gia Bạc Khinh Nhiễm là một người tàn bạo khát máu, kĩ năng chinh chiến xa trường không kém Chiến Thần Nam Quốc Phượng Mặc Khuynh. Nam Quốc Tam Vương Gia Phượng Mặc Khuynh cũng là một kì tài.

15 tuổi chinh chiến xa trường, lập vô số chiến công. Mộc Khả Hân không thể không bội phục hắn, nàng tuổi ấy chính là đang học tập sát thủ cùng thương trường, tuy nói khó khăn nhưng không nguy hiểm như trên chiến trường.

Trong lúc nàng chìm trong suy nghĩ, trong làn khói một đoàn người cỡi ngựa đi đến. Dẫn đầu là nam nhân trong bộ chiến bào màu bạc, hắn ghim đầu ngựa dừng lại. Quân lính xung quanh vội quỳ xuống hành lễ "Nhiếp Chính Vương Gia"

Nàng khó chịu cúi đầu, hành lễ hành lễ, nàng không thích nghi thức này, nàng không muốn quỳ trước hắn, cho dù là Nhiếp Chính Vương hay Hoàng Thượng. Bạc Khinh Nhiễm nhìn xung quanh, đôi mắt diu hâu hơi ngừng ngay nàng sau đó liếc đi, từ bao giờ quân doanh lại thu binh lính nhỏ bé yếu đuối như vậy, hắn cất giọng trầm uy nghiêm "Đứng dậy đi"

Trịnh Liệt bên cạnh huýt tay nàng, ngưỡng mộ nói "Thấy Nhiếp Chính Vương đại nhân chưa, soái quá đúng không? Hắn là nam thần trong mộng của nhiều thiếu nữ đấy, nhưng chẳng ai dám gần cho hắn cả. Tu là khát máu chỉ sợ các nàng sẽ bị giết trong đêm tân hôn thôi"

Mộc Khả Hân cười khê, đưa mắt nhìn hắn. Nam nhân trong bộ chiến bào uy nghiêm, tóc được buộc đuôi ngựa phía sau, vài sợi râu xuống hai bên thái dương, lông mày đậm uy nghiêm, đôi mắt sâu thẳm bí ẩn được hàng mi dày bao bọc. Chiếc mũi cao thẳng, hắn không thua gì minh tinh điện ảnh, hơn thế còn thêm khí chất lạnh lùng tàn nhẫn.

Bạc Khinh Nhiễm thấy nàng nhìn chằm chằm hắn đánh giá, có người dám dùng ánh mắt đó nhìn hắn? Nam tử trước mắt thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt thư sinh lại mang vẻ nị hoặc khó hiểu, mày liễu mắt đen. Sao hắn ta lại không đi làm nữ nhân, bon chen lên chiến trường, đứng là kẻ vô dụng, hắn chán ghét đưa tay chỉ vào nàng "Là ai đưa hắn vào binh lính Tây Quốc"

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Lưu Biên cùng Trịnh Liệt sốt sắng nhìn nàng, tiêu rồi, Nhiếp Chính Vương để ý đến nàng, làm sao đây, nếu không khéo chọc giận ôn thần này không phải chịu chết à. Mộc Khả Hân cúi thấp đầu, sợ sệt bước ra ngoài, ngẩng cao đầu nhìn thẳng hắn "Nhiếp...Nhiếp Chính Vương Gia hảo, ta là Tiểu Uyên, ta...ta muốn nhập vào binh đội, ta biết tuy ta nhìn không khỏe mạnh, nhưng ta có khả năng, xin ngài đừng đuổi ta đi"

Bạc Khinh Nhiễm mắt lạnh đánh giá thiếu niên trước mắt, tuy thân hình gầy gò như nữ nhân nhưng đôi mắt đen tuyền lại mang theo kiên định, quyết tuyệt. Hắn khép mồm môi mòng "Tây Quốc binh lính không thu phế vật, ngươi biết chứ? "

Mộc Khả Hân tự tin trả lời "Tuy ta không phải tài giỏi, nhưng cam đoan không là phế vật, Nhiếp Chính Vương có thể tin tưởng Tiểu Uyên"

Hắn bước đến trước mắt nàng, Mộc Khả Hân chỉ cao đến hơn ngực hắn, Bạc Khinh Nhiễm cúp mi mắt xem biểu cảm của nàng, nguy hiểm nheo mắt "Từ xưa đến giờ Bôn Vương chưa từng tin ai, chứng minh cho ta xem"

Nàng ngược đầu nhìn thẳng vào đôi mắt xám mang màu nguy hiểm, không chút sợ hãi "Tuân lệnh"

Hắn nhếch môi, áo choàng đồ bay trong gió cát, đôi mắt xám ánh lên vẻ khát máu, cả người toát lên vẻ nguy hiểm làm các binh lính xung quanh không rét mà run. "Hảo, mau đem hắn đến đấu trường lang"

Mộc Khả Hân chỉ hơi động mi, nghe tên là biết không phải thứ tốt, tên Nhiếp Chính Vương này đúng là không phải biến thái tầm thường. Lưu Biên vội trợn mắt sợ hãi quỳ xuống "Vương Gia, không thể đâu, vô đó Tiểu Uyên sẽ chết "

"Đừng vậy Vương Gia, Tiểu Uyên còn nhỏ, có gì chỉ nên đuổi hắn đi thôi " Trịnh Liệt cũng can rằng quỳ xuống cầu xin, Đấu trường lang là gì? Chính là một mình không vũ khí đấu với 3 con sói hung hăng. Nam tử bình thường còn muốn chết đi sống lại, huống hồ Tiểu Uyên còn là nữ tử liễu yếu đào tơ.

Hắn phát áo bào bỏ đi "Bôn Vương không cần phế vật"

Mộc Khả Hân hơi lạnh giọng nói " 2 huynh đứng lên, ta lo được không cần lo lắng "

Lưu Biên nhăn mày " Tiểu Uyên, đây không phải trò chơi mau xin lỗi Nhiếp Chính Vương rồi rời khỏi đây đi, không nguoi sẽ mất mạng"

Mộc Khả Hân chỉ cho hắn ánh mắt yên tâm, sau cũng đuổi theo Bạc Khinh Nhiễm. Binh lính xung quanh bàn tán cất bước theo sau. Trịnh Liệt, Lưu Biên lo lắng nhìn nhau đi.

Trên sàng đầu rộng lớn, thiếu niên nhỏ bé đứng tại đó, gương mặt mĩ lệ ôn nhu, ánh mắt lạnh nhạt uy lực chăm chăm vào 3 con sói hung dữ trước mắt. Bên trên Bạc Khinh Nhiễm lạnh băng xem cảnh tượng trước mắt. Trịnh Liệt, Luru Biên liên tục không yên. Phải làm sao đây nếu công khai thân phận Tiểu Uyên cũng không tốt, nhưng nếu không nói nàng sẽ mất mạng, mà nói thì nàng cũng mất mạng, phải làm sao cho tốt đây.

Một con sói hung ác nhào lên nhưng thấy được miếng mồi ngon, nàng nhanh nhẹn tránh khỏi móng vuốt nó, nhưng tốc độ bị cái gì đó ngăn cản, chiếc móng sắt nhọn xẹt qua rách tay nàng. Mộc Khả Hân liếc mắt sang vết thương, mắt lạnh nhìn nó. Trịnh Luru hai người đồng loạt che mắt, các binh sĩ còn lại cũng lo lắng nhìn nàng. Chỉ riêng Bạc Khinh Nhiễm là không biểu hiện một tí tia cảm xúc nào, giống như điều xảy ra bên dưới cùng hắn không quan hệ.

Một nam nhân trẻ tuổi bên cạnh cung kính mở miệng "Tiểu tử này coi như xong rồi, hẳn làm sao có thể đấu cùng 3 đôi lang này được"

Người vừa mở miệng là Dự Chiêu Dư, tướng quân dưới trướng Nhiếp Chính Vương. Hắn hào hứng nhìn thiếu niên bên dưới đang đối đầu với sói. Vô tâm ngắm của Nhiếp Chính Vương Gia coi như hắn xui xẻo. Bạc Khinh Nhiễm đưa tay lên chống đầu nhếch nhẹ môi "Hoàng Thượng làm Bôn Vương đau đầu mấy ngày nay, phải tìm cái giải trí"

Đang yên lành đột nhiên phát động chiến tranh với Nam Quốc, theo như điều tra thì lại do một nữ nhân, hơn thế còn là Vương Phi quá cố của Tiêu Dao Vương Nam Quốc. Mạc Ly Hiên gặp nàng ta lúc nào. Đôi mắt xám khói neo lại, Mạc Ly Hiên có vẻ còn nhiều thứ bôn vương chưa hiểu về người.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Dưới sàng đầu khắc nghiệt, phía trên binh sĩ căng thẳng. Ba sói chờ chực khe hở, mùi máu tươi càng làm chúng điên cuồng, đôi mắt vẫn tia đỏ khát máu. Một con lại nhảy vào người nàng, đột nhiên nàng không né, ngược lại còn bay chạy đối diện với nó, móng tay duốt nhọn kéo một đường dài trên bụng sói. Cũng may móng tay nàng để dài, đây là một thói quen khi còn làm sát thủ, một vũ khí vô hình.

Dự Chiêu Dư há hốc, không phải chứ, thiếu niên ốm yếu đó vừa dùng tay không giết sói. Bạc Khinh Nhiễm trong đôi mắt xám hiện tia kinh ngạc.

Hai sói còn lại thấy bạn bè chết điên cuồng nhào đến nàng. Mộc Khả Hân hết sức lực né tránh, móng vuốt cùng ranh năng đôi khi đánh làm người nàng đầy máu tươi, khuy một chân xuống đất thờ đốc. Nàng vốn là Boss của Sát, nếu bị hai chỉ sói này giết tại đây, không phải thành trò cười sao, nếu đối thủ của nàng biết được chẳng biết nàng ta sẽ mang nàng thành trò khôi hài gì.

Đột nhiên đầu nàng hiện ra tia sáng. Đối thủ nàng, Lạc Thiên Nhan. Mộc Khả Hân nhếch nhẹ môi, bộp nùm đất cát to từ dưới đất, dùng lực mạnh ném vào hai chỉ sói. Cát bụi văng vào mắt làm nó đau đớn khép lại, nàng nhân cơ hội chạy qua hai con vạch một đường ngay bụng. Sức lực cuối cùng xài hết, Mộc Khả Hân mất lực ngã xuống, một tay chống đất.

Không ngờ có ngày nàng lại dùng chiêu bí ối của Đệ nhất đặc công Lạc Thiên Nhan. Nhớ khi đó nàng ta mất vũ khí, còn nàng thì cầm súng. Lạc Thiên Nhan lại lấy cát chọi vào nàng sau đó chạy trốn. Lạc Thiên Nhan không có ta bên đó, nhiệm vụ giết ta của người coi như không hoàn thành rồi.

Bạc Khinh Nhiễm tán thưởng, không ngờ một thiếu niên lại giết được ba sói hung dữ. Nhân tài đúng là không nhìn bề ngoài. Trịnh Liệt, Luru Biên hồi hả chạy xuống đỡ nàng, ánh mắt đầy hâm mộ "Tiểu Uyên, không ngờ người lại mạnh như vậy"

Nữ tử chân yếu tay mềm lại giết được ba con sói hung dữ, không nể phục mới là lạ. Mộc Khả Hân quay đầu lại nhìn Bạc Khinh Nhiễm "Vương Gia, ta đã thành công"

Hắn cười nhẹ, liếc qua những con sói nằm dưới đất thả một câu rồi bỏ đi "Tốt, vậy người có thể ở lại"

Nàng nhìn theo bóng lưng hắn, mắt đen lại ngã xuống. Trịnh Liệt hốt hoảng đỡ nàng "Tiểu Uyên người tỉnh, tỉnh a"

Hắn bế nàng về trại, các binh sĩ còn lại cũng lần lượt bỏ đi.

Trong Hoàng Cung Tây Quốc

Căn phòng tràn ngập khí lạnh lẽo, nam nhân hồng y ngồi trên long bàn. Ánh mắt đờ đẫn nhìn sợi dây chuyền trên tay, mặt dây chuyền làm bằng đá cẩm thạch có hình bán cầu, phía trên khắc một chữ Ương. Hân Hân đã 1 tháng rồi, rốt cuộc nàng đã ở đâu. Ta sắp chống cự không được rồi, ta nhớ nàng đến phát ngất.

Nếu lúc đó ta đưa nàng theo, có lẽ nàng sẽ không chịu uất ức, là do ta quá tự phụ, lại hại mất nàng.

Bên ngoài vọng lên tiếng ái nam ái nữ của thái giám "Hoàng Thượng, Nhiếp Chính Vương cầu kiến"

Mạc Ly Hiên cắt vào sợi dây chuyền, chuyển lại trạng thái ngả ngón thường ngày, đau thương trong mắt được che giấu kĩ lưỡng "Cho vào"

Cánh cửa đẩy ra, nam nhân tuấn lãng bước vào, vẻ đẹp của hắn không uy mị như Mạc Ly Hiền, nó mang theo sắc thái uy nghiêm cùng nguy hiểm. Lúc này hắn đã thay ra chiến bào, diện trong người hắc bào. Hắn ôm quyền hành lễ "Bạc Khinh Nhiễm bái kiến Hoàng Thượng"

Hai nam nhân hai thái cực khác nhau, một người hồng y như lửa, một người hắc y sâu thẳm. Kẻ chính lạng người nửa cân. "Nhiếp Chính Vương đa lễ, không biết có chuyện gì người đến gặp trẫm"

Hắn ngay thẳng đứng dậy, nhìn thẳng vào nam nhân hồng y trước mặt "Thần chỉ muốn khuyên ngài dừng vì một nữ nhân mà ảnh hưởng đến chính sự"

Mạc Ly Hiền nheo mắt đào hoa, bên trong ẩn chứa cơn giận. Bạc Khinh Nhiễm, người càng ngày càng khinh thường trẫm rồi "Chuyện đó tự khắc trẫm sẽ biết, Nhiếp Chính Vương cũng không nên lúc nào cũng theo dõi chuyện của trẫm"

Bạc Khinh Nhiễm trong đôi mắt xẹt tia nguy hiểm, như hắn đoán Mạc Ly Hiền bên ngoài háo sắc vô dụng, nhưng thực hư thế nào còn chưa rõ được. Nữ nhân làm cho hắn ta thành ra như vậy, hắn cũng muốn gặp một lần, tiếc rằng nàng ta chết rồi. Nàng đúng là một kì nữ, cướp được tâm của Tây Quốc Hoàng Đế, còn làm cho Tiêu Dao Vương Nam Quốc đau khổ vì nàng, hơn thế Chiến Thần Tam Vương Gia Nam Quốc cũng điên cuồng bởi nàng. Tướng phủ Đại tiểu thư Mộc Khả Hân.

"Thần tuân chỉ" Hắn cup mi che dấu suy nghĩ trong đôi ngân đồng. Mạc Ly Hiền phát tay cho hắn lui ra ngoài.

Sau khi Bạc Khinh Nhiễm rời đi, hắc y nhân từ bên ngoài cửa sổ bay vào quỳ trước mặt hắn "Chủ nhân"

"Đã tìm ra tung tích của nàng?" Mạc Ly Hiền vội vã hỏi, ánh mắt mang theo chờ mong nhìn hắc y nhân trước mặt.

Hắc bối rồi, cúi thấp "Chủ nhân tha tội, thuộc hạ đã cố hết sức"

Mạc Ly Hiền ngã người ra sau ghế, đôi mắt đào hoa nhắm lại. Rốt cuộc nàng đang ở đâu? Giọng hắn cất lên "Tiếp tục tìm kiếm cho Trẫm"

"Tuân lệnh" Hắc cung kính hành lễ rồi biến mất. Từ xưa đến giờ hắn chưa bao giờ thấy chủ nhân trở nên như vậy, hơn thế còn vì một nữ nhân. Không đúng hơn là nữ nhân của người khác, của Tiêu Dao Vương Nam Quốc.

Trong Tiêu Dao Vương phủ trong phòng, mùi rượu tràn ngập. Nam nhân lục bào nằm vắt vẻo trong căn phòng, miệng liên tục thì thào "Hân Nhi, Hân Nhi, ta sai rồi. Xin nàng về với ta đừng bỏ ta"

Hắn khóc như một đứa trẻ, nữ nhân hắn yêu cũng không bảo vệ được còn năng lực gì nữa. Nếu có ai nhìn vào cũng không nhận ra nam nhân này chính là Tiêu Dao Vương phong lưu rực rỡ như ánh mặt trời Phụng Mạc Yên. Hắn bây giờ đầu tóc rũ rượi, đôi mắt đỏ ngầu, xung quanh là bình rượu lăn lóc. "Hân Nhi, còn chút thời, ta sẽ trả thù được cho nàng"

Đã 1 tháng nàng xa hắn, ngày nào không phải là địa ngục. Hắn nhớ nàng da diết, ban ngày xử lí công vụ ban đêm lại mượn rượu, mong rằng nhờ đó trong mơ có thể gặp lại nàng, nghe giọng nói của nàng. Hắn biết Tam ca vì nàng mà tình chiến xa trường, có lẽ hắn muốn vì thế để xoa dịu nỗi đau đi.

Dù thế nào hắn cũng không tin là nàng đã chết, cho dù nhiều người kêu hắn chấp nhận sự thật. Khi nào chưa tìm thấy xác, điều đó có nghĩa nàng vẫn còn sống. Có lẽ đây là niềm hi vọng còn con còn sót lại của hắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Mộc Khả Hân bê bát máu nằm trên giường, quần áo vài chỗ rách tả tơi. Trong quân trại đều là nam nhân, không thể tìm được ai lau sạch thân cùng thay quần áo cho nàng. Nên Trịnh Liệt, Lưu Biên hai người chỉ đành lau sơ qua mặt nàng và cầm máu lại thôi.

Giương mặt trắng bệch, môi tái vì mất máu. Đôi mắt rung rung báo hiệu chủ nhân nó sắp tỉnh. Nàng mở nhẹ đôi mắt, tay chống lên đầu, nàng xem nữa thì tiêu rồi. Tay không đỡ đầu 3 chỉ sỏi, với thân thể yếu đuối này. Nhìn xung quanh phòng không một bóng người, cử động thân thể đi tắm rửa. Cũng may Trịnh Liệt cùng Lưu Biên biết thân phận thật của nàng nên đã nhường căn trại này cho nàng.

Nghỉ ngơi sau 3 ngày, nàng mới bắt đầu hội nhập trong doanh trại. Trịnh Liệt hai người sợ nàng thân nữ tử vất vả nên hầu như công việc lúc nào cũng giành làm. Dụ Thiệu Niên cũng giúp đỡ không ít, tuy sống cùng một đám nam tử nhưng nàng cũng không thấy khó khăn, lúc trước thực tập sát thủ nàng cũng phải ăn ở cùng nam tử hằng ngày.

"Hôm nay Dự Tướng Quân sẽ duyệt binh, huynh đệ cố gắng lên" Dụ Thiệu Niên cất cao giọng, ánh mắt tự tin vỗ ngực.

Binh sĩ xung quanh nghe thấy tên Dự Tướng Quân lập tức như lên tinh thần tập luyện. Không trách được, Dự Chiêu Dư là trợ thủ đắc lực của Bạc Khinh Nhiễm, ở chung lâu ngày độ biến thái hung tợn của hắn ta đương nhiên không thua kém hắn.

Một lúc sau Dự Chiêu Dư uy mãnh bước đến, đường nét khuôn mặt uy dũng, thân hình vạm vỡ, nước da màu đồng lâu năm trên chiến trường mang theo khí khái nam tử hán " Tây Quốc binh sĩ, như Nhiếp Chính Vương Gia đã nói trước đó, quân trại không thu nhận phế vật. Các người muốn vượt qua chiến trường, muốn đối đầu với kẻ thù, trước tiên phải vượt qua bản thân các người"

Binh sĩ hào hứng hô to. Mộc Khả Hân huyết tay Lưu Biên " Duyệt binh như thế nào?"

" Duyệt binh có nghĩa các binh sĩ được chọn sẽ giao đấu với nhau, ai thắng sẽ tiếp tục tập luyện lên mức cao hơn, người thua phải càng khắc nghiệt hơn nữa, nếu thua nhiều lần tất nhiên là cuốn gói đi về" Hân chắc lưỡi giải thích.

Mộc Khả Hân gật nhẹ đầu, ánh mắt nhìn lên võ đài hai binh sĩ đang chuẩn bị đánh nhau. Dự Chiêu Dư ngồi trên ghế cao, ánh mắt đôi khi liếc qua người nàng, thiếu niên giết sói nàng vẫn gây cho hân ấn tượng mạnh. Nhiếp Chính Vương kêu hân để ý đến "hân" chắc chắn có dụng ý.

Không bao lâu sao cũng đến lượt tên nàng được đọc, Lưu Biên lo lắng nói " Người vết thương chưa lành hân hay nói Tướng Quân đổi ngày lại"

" Không sao, ta vẫn khỏe" Mộc Khả Hân bỏ lại một câu rồi ngang nhiên bước lên võ đài.

Đối thủ của nàng là nam nhân thân cao mét tám, thân hình to lớn vạm vỡ, hân khinh thường nhìn thiếu niên yếu đuối như thư sinh trước mắt, tuy đã giết 3 con sói thì sao? Cũng phải thua trước Mãn Hi hân thôi. " Ta khuyên người nên đầu hàng đi, giữ lại bộ mặt xinh đẹp kia"

" Ta nên nói câu đó nhỉ?" Nàng cười lạnh.

Mãn Hi tức giận trừng mắt, nhào vô nàng. Mộc Khả Hân bình tĩnh đứng yên, Dự Chiêu Dư hứng thú nhìn chăm chăm trận đấu, Lưu Biên cùng Trịnh Liệt lo lắng không rời mắt. Hân đưa nắm đấm thẳng mặt nàng, Mộc Khả Hân tao nhã né tránh, cầm tay hân vật ra sau, hai chân kẹp cổ hân ngã thẳng xuống đất. Mãn Hi đau đớn không đứng lên được.

Bên dưới toàn thể há hốc, xong rồi sao? Đây là chiêu võ gì? Có thể bằng một thiếu niên gầy yếu đánh ngã nam tử cao to. Dự Chiêu Dư cũng kinh ngạc không kém, điều này sao có thể. Mộc Khả Hân phất tay đứng lên, cả doanh trại vang lên tiếng vỗ tay. Đột nhiên trước mặt xuất hiện một thân hình trong bộ hắc trường bào.

Nhận ra người đến, binh sĩ đồng loạt quỳ xuống hành lễ, Dự Chiêu Dư cũng đứng lên khom người. Nhiếp Chính Vương sao lại đến đây.

Bạc Khinh Nhiễm khoát tay sau lưng, mở giọng trầm lắng " Đi theo bốn vương"

Hân chưa đợi nàng đồng ý đã xách cổ áo nàng bay mất. Dự Chiêu Dư nhún vai, hân vẫn chưa thể hiểu được suy nghĩ của Nhiếp Chính Vương. Trịnh Liệt, Lưu Biên lo lắng nhìn theo hướng nàng bị kéo đi. Dự Chiêu Dư hân giọng " Được rồi, mau bắt đầu người tiếp theo"

Bạc Khinh Nhiễm thả nàng chỗ đất trống không người, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói không mang tia tình cảm " Làm hộ vệ của Bốn Vương, không thì chết"

Thiếu niên trước mặt ẩn chứa nhiều điều bí ẩn, hân đã cho điều tra cũng không ra manh mối nào của "hân" ta. Tốt nhất nên giữ bên mình, hân muốn xem hân ta thật sự chỉ là binh sĩ bình thường hay là gián điệp cài vào trong doanh trại. Tay không giết sói trong khi đó trong người không một tí nội lực, một thân một mình đánh bại nam nhân cao khỏe chỉ trong chớp mắt. Rốt cuộc "hân" là ai cử đến. Trong đôi mắt xám hiện tia nguy hiểm.

Mộc Khả Hân chửi thầm, người nói vậy ta còn từ chối được sao? Nếu ta nói không chắc có lẽ người sẽ giết ta tại đây. " Tuân lệnh"

"Từ mai hãy đến trại của ta" Bạc Khinh Nhiễm hài lòng, bỏ lại một câu lại thoát biến mất. Nàng tức giận hừng lửa giận, người kéo ta ra xa ít nhất cũng nên đem về nơi cũ. Lại bắt ta đi bộ về.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Mộc Khả Hân lần theo đường mòn đi về doanh trại, Bạc Khinh Nhiễm không hổ là ác ma, từ khí chất đến ngoại hình đều không phải bình thường có thể có được.

Lưu Biên cùng Trịnh Liệt hồi hả chạy ra "Không sao chứ? Nhiếp Chính Vương có làm gì người không?"

" Cũng không có gì, chỉ là sau này phải làm phục vụ cho hân thôi" Nàng nhún nhẹ vai, sát thủ như nàng không biết làm được mấy công việc bưng bê trà nước không? Xuyên không cũng không yên.

Hai người há hốc, phục vụ cho Nhiếp Chính Vương, không phải là đi tìm chết sao, Mộc Khả Hân đưa tay ngăn lại lời bọn họ " Ngừng, ta biết hai người

định nói gì, ta không sao, ta có thể làm được. Giờ ta thật mệt, ta muốn ngủ "

Cơ thể này đúng là yếu thật, chỉ cử động chút xíu thôi cũng mệt như ra. Lưu Biên, Trịnh Liệt đồng loạt thở dài đi ra ngoài. Mộc Khả Hân đúng là cường nữ tử, năng không giống các nữ nhân khác yếu đuối, yếu đuối chỉ biết cảm kì thi họa, sau đó chờ một nhà gia thế tốt mà gả đi.

Sáng hôm sau, ngoài trời mưa rào ướt cả mảnh đất, bùn đất dính lên các cửa trại. Mộc Khả Hân xếp mềm gối bên trong. Nàng mặc bộ nam trang nâu nhạt, tóc búi cao, trên khuôn mặt không tí vết che phủ bởi một tầng băng lãnh.

Bước đến cửa trại nhìn ra ngoài, binh lính bất chấp mưa vẫn đi tuần bình thường, vì rèn luyện thể lực cùng sự kiên trì nên Bạc Khinh Nhiễm đã đưa ra quy định biến thái như vậy, trong trại không hề có cây dù nào. Nàng lấy chiếc áo choàng to trùm đầu, chạy đi đến trại của hân.

Chức vị cao đương nhiên trại của hân không giống với binh lính bình thường, nó cao to hơn gấp mấy lần, trang hoàng cũng kĩ lưỡng hơn. Đi vào bên trong, hai bên là đèn cù được thấp sáng, trước mặt một nam nhân tuấn mĩ trong bộ bạch y ngồi phê duyệt binh thư. Khuôn mặt như pho tượng hi lạp được điêu khắc tinh tế với đôi mắt màu xám tro. Nàng hơi cúi người " Bái kiến Nhiếp Chính Vương "

Bạc Khinh Nhiễm ngừng bút, liếc mắt lên nhìn thiếu niên gầy gò trước mắt, đầu tóc hơi rối, ống quần dính bùn cùng nước mưa, trên tay cầm chiếc áo choàng ướt nhẹp, hân ta dùng thứ này đội mưa thay cho dù? " Đến đây, mài mực cho bản vương "

Nàng bỏ chiếc áo choàng xuống đất đi lại, Bạc Khinh Nhiễm nhìn hành động của nàng mà nhún nhệ mày, lần đầu tiên có người dám làm vậy trước mặt hân, ném đồ xuống đất, hơn thế còn không chút sợ hãi đến cạnh hân, rốt cuộc "hân" là người thế nào?

Trong doanh trại yên ắng chỉ nghe tiếng mài mực cùng tiếng lật sổ sách. Bạc Khinh Nhiễm đưa tay vịnh đầu, mắt nghiêm túc hướng về phía bản đồ trên bàn. Mộc Khả Hân cũng không nén nổi cũng nhìn qua nó, này giờ hân ta cứ nhìn về vậy khá lâu rồi.

Đột nhiên hân mở miệng " Nếu là ngươi, ngươi làm sao có thể phá vỡ trận tuyến này với khoảng cách như vậy? "

Đã là binh mật thì không cho ai biết, sao hân có thể phạm lỗi lớn như vậy, Bạc Khinh Nhiễm nhìn chằm chằm nàng, không hiểu sao hân lại muốn nghe ý kiến của tên lính này.

" Tại sao lại hỏi ta, Vương Gia ta không có quyền tham gia vào việc này? " Nàng hơi ngừng, lại tiếp tục mài mực.

Hân trầm giọng " Ngươi không có quyền đặt ý kiến cho ta, ta hỏi ngươi chỉ có thể trả lời "

Nàng bĩu môi, ngươi chính là lợi dụng chức quyền "Ta sẽ sử dụng bom hay còn gọi là thuốc nổ"

Hân kinh ngạc, là gì? Hân chưa bao giờ nghe đến cái tên lạ như vậy. Thấy nàng không nói tiếp, Bạc Khinh Nhiễm nôn nóng cầm tay nàng gỡ ra khỏi khay mực, tay hân rất to, cộng thêm quanh năm cầm thương đao thêm phần chai sạn. Hân ngạc nhiên, tại sao đôi tay một nam nhân lại mịn màng đến như vậy.

Mộc Khả Hân bị hân làm bất ngờ, nàng muốn kéo tay khỏi nhưng lực không đủ mạnh, nàng lạnh giọng " Vương Gia, có gì từ từ nói, mau buông tay "

Bạc Khinh Nhiễm hoàn hồn, nhưng đôi tay vẫn không chịu buông ra nàng " Đó là thứ gì? "

Nàng tức giận, nhưng cũng biết đây không phải là thời điểm nên cứng rắn " Là một chất được đựng trong khung, sau khi ném đi, dưới sự tác động lực sẽ tạo nên sức ép lớn, từ đó phát nổ, xung quang sẽ cực nóng "

Trong đôi mắt xám hiện lên kinh ngạc cùng tò mò, vì sao "hân" biết được những cái này " Ngươi có thể làm ra nó? "

" Cũng không chắc, ta cần phải có đủ nguyên liệu " Nguyên liệu ở đây chắc cũng không đầy đủ, nên mức tàn phá của nó chắc cũng chỉ ở mức độ vừa phải thôi, nhưng cũng đủ để phá hủy một đội quân.

Hân nhanh chóng đưa ra tờ giấy, lạnh giọng đe dọa " Hãy ghi ra những nguyên liệu cần thiết, bản vương sẽ sai người đi tìm, bằng mọi giá hãy làm bằng được, không bản vương không ngại mà giết ngươi "

Nàng ghi theo nguyên liệu lên trên, nhìn lên nam nhân trước mặt " Nếu vậy ta được thưởng chứ? "

" Ngươi muốn gì? " Hân hứng thú nhìn thiếu niên gầy gò, lại còn mặc cả với hân, gan của "hân" đủ to rồi, đúng là chán sống. Nhìn thiếu niên trong mắt tràn đầy tự tin, Bạc Khinh Nhiễm không tiếc đưa ra câu hỏi.

Nàng cười nhẹ trả lời " Ta muốn ngân lượng "

" Được " Hân trầm giọng, nếu nghe kĩ có thể thấy bên trong pha lẫn sự vui vẻ, hân cứ tưởng "hân" ta sẽ như các binh lính khác xin nâng chức hay ra chiến trường, đằng này lại xin ngân lượng, nếu hân nhớ không lầm thì được nghe bởi binh lính trong doanh "hân" nói muốn được ra chiến trận, muốn tòng quân nhưng do sức khoẻ yếu nên đành theo sau. Có vẻ không phải thật nhì.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Bạc Kinh Nhiễm khoanh tay nhìn lên hướng cửa sổ, Dự Chiêu Dư từ ngoài trường bước vô, khó hiểu hiện rõ trên khuôn mặt thanh tú "Nhiếp Chính Vương, không thể tin tưởng hần ta, lai lịch không rõ ràng, hơn thế chỉ là tiểu binh nho nhỏ"

Hần mắt lạnh nhìn Dự Chiêu Dư thao thao bất tuyệt "Chiêu Dư, người đang nghi ngờ cách nhìn người của bốn vương?"

Dự Chiêu Dư nuốt nước miếng, này giờ có câu nào hần nói sai chọc đến vị Vương Gia này rồi à? Hần cúi đầu "Thần không có ý đó"

"Đồ đã chuẩn bị sẵn cả rồi chứ?" Hần hỏi, những thứ tên Tiểu Uyên kia ghi ra kì lạ, nhưng cũng không khó tìm, các thứ như vậy có thể làm ra được gì đó sao.

Dự Chiêu Dư gật đầu, kéo cái gương đi vào, hần mở hộp ra, bên trong đủ loại dụng cụ, hần không hiểu tên đó muốn những thứ vô nghĩa này để làm gì? Không phải hần chán sống, muốn chơi khăm Nhiếp Chính Vương trước khi chết đó chứ. Đúng thật một tên ẻo là khó hiểu, đến cả cái tên nghe cũng ẻo là, Tiểu Uyên? Ai đòi đặt tên nghe nữ nhân như vậy.

Bạc Kinh Nhiễm liếc nhìn các nguyên liệu trong gương, chất giọng khàn đục ra lệnh "Đi kêu Tiểu Uyên lại đây"

"Khỏi cần, ta đến rồi!" Giọng thanh thoát vang lên, nàng vén cửa trại bước vào, từ sau hôm đó ngày nào nàng cũng phải qua trại của hần, không mài mực thì rót trà, quạt mát. Từ bao giờ đại danh Mộc Khả Hần lại phải làm những việc này.

Nếu nàng biết đối thủ nặng kì của nàng Lạc Thiên Nhan ở một thế giới khác cũng không khá giả hơn bao nhiêu thì có lẽ sẽ không còn than vãn nữa. Một người là đệ nhất sát thủ của bóng đêm, người còn lại là siêu cấp đặc công của công lí, vậy mà khi xuyên không lại đi làm binh lính quèn cùng ám vệ. Trùng hợp quá là đáng ngờ.

Hần đưa mắt về phía nàng, khoe miệng hơi nhếch thành một đường cong nhỏ, tuy bề ngoài vẫn thuận theo hần sai bảo, những ánh mắt lạnh lùng chứa vạn lưỡi dao về phía hần. "Đến thì tốt, mau đến xem có phải những thứ ngươi cần"

Nàng quỳ trước chiếc gương, tay lục lọi kiểm tra "Đủ cả rồi, ta có thể bắt tay vào làm, Nhiếp Chính Vương, ngài có thể cho ta một căn trại, trong hai ngày không cho ai vô"

Trong hai ngày? Nghĩa là sẽ không được thấy mặt "hần" trong vòng 2 ngày, không hiểu sao hần lại không thoải mái, chắc là do thiếu người phục vụ thôi, đúng, Bạc Kinh Nhiễm hần làm sao có thể là đoạn tụ chi phích "Được"

Dự Chiêu Dư há hốc, Nhiếp Chính Vương thế mà lại đồng ý cho "hần" lộng hành, quả thật càng ngày càng chịu không nổi.

Hai ngày, bên trong trại Mộc Khả Hần liên tục vang ra tiếng nổ kì quái, khi nhỏ khi to, bất cứ ai cũng không được bước vô, đó là lệnh. Bạc Kinh Nhiễm bình tĩnh ngồi bên ngoài uống trà, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy trong đôi mắt nhuộm nỗi lo âu, sao đã 2 ngày rồi cũng chưa thấy "hần" đi ra.

Cánh cửa đột ngột mở ra, hần cả kinh bật dậy, Mộc Khả Hần người dính đen bước ra ngoài, chỉ có đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Bạc Kinh Nhiễm "Ta đã hoàn thành xong, đồ vật trong đó, chỉ cần ném vào bên kẻ địch là có thể sử dụng"

Nói hết câu nàng ngã xuống, cơ thể này quá sức rồi, Lưu Biên định lên đỡ một luồng gió nhanh hơn đã vượt lên ôm lấy nàng. Bạc Kinh Nhiễm nhắm mi chỉ bỏ lại một câu rồi đưa nàng bay đi "Truyền thái y"

Trịnh Liệt cắn móng tay run lên "Làm sao bây giờ, lẽ đâu Nhiếp Chính Vương biết Tiểu Uyên là nữ, đó là tội chết đó"

"Đi thôi" Lưu Biên cũng lo lắng không kém, hần vội chạy theo. Dự Chiêu Dư há hốc, không phải hần nhìn nhầm chứ, Nhiếp Chính Vương ôm người dính đầy dơ bẩn Tiểu Uyên vào người, đã thế còn kêu truyền thái y.

Bạc Kinh Nhiễm đặt nàng xuống giường, giờ tay muốn cời y phục thì bị nàng bắt lại, Mộc Khả Hần yếu ớt lên tiếng "Đừng, ta tự làm"

"Bốn Vương vốn không định thay y phục cho ngươi" Hần giấu đầu lộ đuôi, từ nhỏ kiêu ngạo Bạc Kinh Nhiễm làm sao có thể đi thay y phục cho kẻ khác, với lại còn là quân lính của mình, hần chính là điên rồi.

Mộc Khả Hần cười nhẹ thiếp đi. Thái y từ cửa bước vào quỳ trước mặt hần, đôi tay run cầm cập, Nhiếp Chính Vương đứng thôi hần cũng thấy sợ rồi, nếu làm sai gì có lẽ mạng già này cũng không giữ được.

Bạc Kinh Nhiễm lạnh giọng ra lệnh "Mau khám cho "hần"

Thái y vâng một tiếng, đi lên vội bắt mạch, hần nhăn mày, khó hiểu hiện trên mặt. Bạc Kinh Nhiễm đứng một bên hơi hoảng hốt "Có chuyện gì?"

Thái y đứng dậy cung kính trả lời "Thưa Nhiếp Chính Vương, vị binh lính này không có gì đáng ngại, chỉ nghỉ ngơi dưỡng sức là có thể phục hồi như cũ,

có điều.."

"Thế nào?" Hần thấp giọng quát, sát khí toả ra làm lão thái y vội vã quỳ xuống "Nhiếp Chính Vương tha tội, có điều trong cơ thể của tiểu huynh đệ này có tồn tại một loại độc tên Nhuyễn cốt đan, nó không gây ra gì độc hại, chỉ là sẽ làm người dùng yếu hơn người bình thường, tay chân cũng bớt linh hoạt, trở nên mệt mỏi. Nhưng có vẻ nó đã được giải một nửa"

"Giải một nửa?" Hần khó hiểu hỏi lại.

Thái y tiếp tục giải thích "Đúng vậy, muốn giải hết cần có đúng thuốc giải, chỉ có điều thuốc giải thật sự chỉ nằm trên tay Gia Chủ Thần Y Hạ Tuyết Thần cùng Nam Quốc Tiêu Dao Vương Phượng Mặc Yên"

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Nhìn chằm chằm Mặc Khả Hân đang ngủ say trên giường, là ai lại hạ nhuyễn cốt tán cho "hần", nếu muốn giết chết chỉ cần cho lượng độc mạnh, với cả nhìn "hần" thư sinh yếu đuối như vậy vốn không cần phí mà sử dụng nhuyễn cốt tán, nó giống như muốn giam cầm "hần" ta vậy. Rốt cuộc đó là ai?

Thái y muốn nói gì lại ngập ngừng, bên ngoài vang lên tiếng động lớn, Bạc Khinh Nhiễm chạy ra bỏ lại một câu "Kê thuốc cho "hần"

"Vương... Vương ày.." Hần giờ tay, lại đập hai tay xuống, vẻ mặt khó xử, nói hay là không nói? Nghề thái y không phải dễ dàng.

Bạc Khinh Nhiễm thấy quan cảnh trước mắt kinh ngạc gầm lên "Có chuyện gì?"

Hai binh lính người ngòm đen thui, vấy bẩn máu được chuyển đi vào, Dự Chiêu Dự nghiêm mặt đến trước hần "Bọn họ không tin năng lực của Tiểu Uyên tiểu đệ, nên tự ý ném cái quả đó đi, không ngờ lại gây ra hậu quả lớn như vậy"

Nói đến đây mặt hần không giấu được vẻ kinh ngạc cùng ngưỡng mộ, khi đó tiếng nổ lớn vang lên, đất cát văng tứ tung, khi đứng gần có cảm giác vô cùng khó thở. Bạc Khinh Nhiễm như tu la lên tiếng "Đuổi khỏi doanh trại"

Hần cho người tụ tập bàn kế hoạch tấn chiến, vì muốn đánh nhanh rút nhanh nên nó được thực hiện ngay sau đó. Bạc Khinh Nhiễm bận rộn đến mức không dùng bữa. Thái y kê đơn cho nàng xong cũng đi ra ngoài. Đột nhiên có cánh tay kéo hần vào chỗ tối, Trịnh Liệt thả lỏng tay "Lưu Thái y, y thuật của ngươi chắc nhận ra nàng là nữ rồi, ngươi có thể giữ bí mật được không?"

Lưu Diệu trợn mắt nhìn hai nam nhân trước mặt "Hai tiểu tử nhà ngươi đã biết nàng là nữ tử còn không khai báo cho Nhiếp Chính Vương "

"Gia gia, đừng như vậy, coi như tôn tử đây cầu xin người đi, người thấy nàng nữ nhân yếu đuối, hơn thế còn không có nhà, nếu đuổi đi sẽ chết đó "Lưu Biên cầm tay hần, vẻ mặt cầu xin, mong là gia gia có thể cảm động.

Hần giật tay, giọng nghiêm túc "Không thể, đây là tội chết "

"Vậy ngươi tính để nàng chết à? Lương y như từ mẫu của ngươi như vậy sao? Sao lại cứu nàng khi biết nàng sẽ chết "Lưu Biên gầm lên.

Lưu Diệu thờ dãi, tay đặt lên vai hần vỗ về "Thôi được rồi, ta sẽ giữ bí mật lần này, nhưng nếu nàng bị phát hiện, ngươi phải hứa không được xen vào "

Lưu Biên, Trịnh Liệt gật đầu, vui mừng ôm hần. Hần cứ sợ Gia Gia sẽ khai ra Tiểu Uyên là nữ nhân, như vậy không phải nàng sẽ bị Nhiếp Chính Vương giết sao. Thật may Gia Gia chưa nói gì, nếu không có lẽ nàng không còn nằm trong đó. Nhưng hần đã sai, không phải không nói, mà là do Lưu Diệu chưa có cơ hội nói thì Bạc Khinh Nhiễm đã chạy đi mất.

Bên trong Hoàng Cung Nam Quốc, Phượng Đồ Viễn đập đồ, dưới sàng đầy miếng bình cùng mảnh vụn. Phượng Mặc Khuynh lạnh lùng nhìn hần trong con lửa giận. Tây Quốc sử dụng thứ gì đó, có thể hủy diệt cả nơi đóng binh quan trọng, làm quân lính tổn thất vô số. Hần đã sai Mị đi thăm dò tin tức.

Phượng Đồ Viễn gầm to "Làm sao có thể như vậy, chúng ta xem chút nữa đã chiếm được thành trì, sao có thể mất"

Phượng Mặc Khuynh lạnh nhạt trả lời, như tất cả mọi chuyện không liên quan đến hần "Là do ngoài ý muốn, phụ hoàng ngươi nghĩ ngợi là vừa, đừng xen vào nữa"

Bây giờ ai chẳng biết quyền lực thật sự trong Nam Quốc đều do hần cùng Yên nắm giữ, vốn dĩ Nam Hoàng chỉ là không quyền thế gì nữa. Từ lúc mất nàng hần như mất hồn, cả ngày trên chiến trường, đồng thời thu thập binh quyền. Yên trong kinh thành cũng không khả quan hơn, hần nuôi giữ thế lực càng mạnh, đã nắm giữ hết quan lại trong triều, tính tình cũng càng ngày càng bạo liệt.

Phụ Hoàng vốn dĩ chỉ đam mê quyền lực, hần chưa bao giờ xem bọn họ là nhi tử. Chỉ là quân cờ trong cuộc chiến đế vương. Từ nhỏ bọn hần luôn dựa

đắm vào nhau, tìm cách thoát khỏi nguy hiểm trong hậu cung, phấn đấu trở nên cường đại. Đôi lúc hắn ta còn muốn giết hắn và Yên chỉ lo sợ bọn họ sẽ chiếm đoạt ngôi vị. Quả đúng là để vương vô tình.

"Ngươi, ngươi muốn tạo phản" Phụng Đồ Viễn tức giận chỉ thẳng vào mặt hắn, từ lúc con nha đầu kia chết, hai nhĩ tử đều quay lưng với hắn, giờ cho một Mộc Khả Hân.

Phụng Mặc Khuynh không trả lời câu hỏi hắn, chỉ lạnh băng nói "Đánh nhau chỉ hao tổn binh lực, Ngũ Lan sẽ vẫn đi hoà thân bên Tây Quốc, Tây Hoàng không đồng ý hôn sự, nên nàng sẽ được gả cho Nhiếp Chính Vương Tây Quốc"

Cửa cung bị mở mạnh, Không Lạc Như chạy vào hốt hoảng la lên "Không thể gả Lan Nhi cho hắn, ai chẳng biết hắn ta tàn bạo cỡ nào, ngươi không thể dồn Lan Nhi vào chỗ chết. Hoàng thượng ngươi phải cứu Lan Nhi"

Nàng nhào đến bên Phụng Đồ Viễn khóc hoa lệ đái vũ. Lan Nhi chỉ có thể gả cho Tây Hoàng, không thể gả cho Nhiếp Chính Vương được.

Phụng Mặc Khuynh mắt lạnh nhìn nữ nhân ăn mặc cao sang trước mắt, bao lần gây sự với Khả Hân, đừng tưởng rằng hắn không biết, hắn cho nàng ném mùi khó sở "Một công chúa phải biết hi sinh vì đất nước, chuyện này vốn không cần Hoàng quý phi xen vào. Tự thân bản vương mới có thể quyết định"

Hắn ngang nhiên nói trước mặt Phụng Đồ Viễn, ý nói cho dù nàng có cầu xin Hoàng thượng thì quyết định vẫn nằm chỗ hắn. Không Lạc Như nhìn bóng lưng hắn, càng khóc dữ dội. Phụng Đồ Viễn chỉ biết bất lực, vật ấy hắn nhất định phải tìm ra.

Phụng Mặc Khuynh đi ra khỏi cung đã gặp Phụng Mặc Yên. Hắn không còn là thiếu niên cười tươi như ánh mặt trời lúc trước, bây giờ hắn trầm ổn, không còn lục y nổi bật thay vào đó là màu xanh đen âm u. Hắn mở miệng "Đã về rồi?"

Phụng Mặc Khuynh gật nhẹ đầu, giọng trầm nhạt lên tiếng "Đệ không oán ngôi của hắn?"

Phụng Mặc Yên cười khổ, tóc mái bị gió thổi bay tăng thêm nỗi thê lương "Ta giành ngôi vị, lúc đầu là muốn trả thù những thứ hắn đã gây nên cho ta, ta muốn cho hắn thấy ta không hề yếu đuối, không những thế ta còn muốn thống trị tứ quốc, ta muốn chứng tỏ cho những người đã khinh thường ta phải mở to mắt chứng kiến. Nhưng từ khi gặp nàng ta lại thay đổi suy nghĩ, ta muốn làm điều đó chỉ để nàng có thể có được tất cả, hoàng hậu, quốc gia, an toàn, được cung chiều bảo vệ. Nhưng ta lại vô tình đẩy nàng vào nguy hiểm"

Hắn thờ dài, đôi mắt nhuộm màu đau thương cùng nhớ nhung "Đến khi ta mất nàng, ta mới nhận ra không có nàng cho dù có ngôi vị cũng chỉ là một chiến ghê lạnh giá. Nếu ta đoạt được tất cả, đồng nghĩa với việc ta sẽ cô độc suốt đời. Mất nàng ta mất hết"

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Phụng Mặc Khuynh lặng im, hắn sẽ không nói hắn yêu nàng ít hơn Yên, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận Yên chịu nhiều đau và đau khổ. Từ nhỏ hắn thiếu đi tình thương, Lương phi mất sớm, tuy rằng Mẫu hậu luôn cố gắng chăm lo, yêu thương nhưng không thể bảo vệ hắn hoàn toàn được, đôi lúc hắn bắt gặp Yên bị mọi người xa lánh hắt hủi vì không được Phụ Hoàng sủng ái. Cũng chứng kiến từng người bắt nạt hắn trả giá dần.

Phụng Mặc Yên quay sang hắn cáo lui "Ta đi trước, bên Không Tiểu Túc vẫn còn việc chưa xử lý xong đâu, hoàng huynh cáo từ "

Hắn gật đầu cũng quay đi ra khỏi Hoàng cung, Mộc Khả Hân, có hai người đang đau khổ vì nàng, nàng có biết không.

Trở lại trong doanh trại Tây Quốc, lúc này nàng đã tỉnh hẳn, đang nằm trên chiếc giường cao sang, tay cầm một quyển binh pháp. Không hổ là trại của Nhiếp Chính Vương quyền cao chức trọng, đối đãi khác hoàn toàn với binh lính bình thường.

Cửa trại được mở ra, một nam nhân tuấn mã bước vào trong, khuôn mặt nhuộm vẻ mệt mỏi, hắn thấy nàng bộ dạng hưởng thụ, nhũn mỳ "Ngươi muốn chết sớm đến vậy sao? Còn ngang nhiên nằm trên giường bản vương, trộm sách bản vương?"

Nàng thả cuốn sách trên tay từ tốn đáp "Nhiếp Chính Vương đại nhân, ta không có ý nằm trên giường ngươi, do chính ngươi bế ta lên đây. Sách đặt đó không phải để đọc à "

"Ngươi đang đùa với bản vương?" Hắn cầm tờ giấy kẻ sát cổ nàng, nội lực thâm hậu của hắn chỉ cần lướt nhẹ, tờ giấy sẽ không thua kém bất kì đao kiếm nào, cắt qua động mạch nàng.

Mộc Khả Hân không chút sợ hãi đứng dậy, tính tình thật nóng nảy, nàng vừa bình phục hắn liền đá nàng đi, nàng bỏ 2 ngày không ngủ để làm bom cho hắn, dùng xong cứ thế đá nàng. Bạc Khinh Nhiễm ngươi có ngày "Thuộc hạ cáo từ "

Hắn nhếch mày "Ta cho ngươi cáo từ?"

Nàng khó hiểu nhìn hắn, không cáo từ thì đứng đây cho người chửi vào mặt ta. Hắn thấy nàng nghi vấn liền cất lời "Đám bóp cho ta"

"Người.." Nàng tức giận, khí lạnh toả ra. Hắn không nói thêm, im lặng nằm úp xuống giường. Mộc Khả Hân hít sâu ổn định hơn thở, nếu là ngày xưa nàng đã trực tiếp giết hắn, tiếc rằng thời gian cùng địa điểm không cho phép. Đi đến mép giường, đưa hai tay bóp vai, đâm lưng.

Hắn cơ bắp chắc khoẻ, cho dù nàng đã cố làm mạnh tay nhưng khí lực chỉ đủ gãi ngứa cho hắn. Bạc Kinh Nhiễm nhắm mắt dưỡng thần nhưng trong lòng lại như tơ vò. Tay "hắn" như không xương di chuyển trên lưng hắn, đôi tay không rắn chắc, chai sạn mà mềm mại. Bạc Kinh Nhiễm nhủ mày, hắn không đoạn tụ, tại sao thân người lại nóng như vậy.

Hắn nóng nẩy vục thân người, kéo tay nàng xuống nằm dưới thân thể cường tráng, đột nhiên cúi đầu hôn lên môi nàng. Mộc Khả Hân tròn mắt, hắn lên cơn động kinh?

Bạc Kinh Nhiễm rời khỏi môi nàng, khuôn mặt cũng nhuộm màu đen thui, hắn sao lại hôn nam nhân? Mộc Khả Hân quanh năm lạnh băng nữ thần cũng không tránh khỏi nói vấp "Bạc Kinh... Nhiếp Chính Vương người... người hôn ta? Ta là nam nhân"

Tuy không phải nam nhân chính hiệu, nhưng quan trọng nàng đang đóng giả nam nhân, tuy rằng đúng có hơi ảo là nhưng vẫn là một thân nam tử hán. Không lẽ Nhiếp Chính Vương lừng danh này lại đoạn tụ?

Hắn ngượng quá hoá giận gầm to " Chuyện này người mà lan ra ngoài ta sẽ giết người"

Nàng nuốt nước miếng, thì ra đây là lí do hắn về ngoài tuần lễ, tư thế hiên ngang, nhà cao cửa rộng vậy mà vẫn không thể không thấp. Mộc Khả Hân âm thầm chặc lưỡi, đúng là nghiệt. " Người yên tâm, thuộc hạ sẽ không nói ai về việc này đâu"

Ý hắn là không nói ai về việc hắn hôn "hắn", để tránh bị đồn bậy bạ. Nếu Bạc Kinh Nhiễm biết nàng hiểu lầm không cho ai biết hắn thích nam tử, chắc chắn hắn sẽ rút kiếm giết nàng ngay tại chỗ.

Hắn đứng dậy kéo lại quần áo, Mộc Khả Hân cũng tìm cách cáo lui. Cùng lúc Dự Chiêu Dự đi vào, thấy nàng bước như bay đi ra, trên mặt còn hơi chút đỏ, cũng tò mò. Không trách được tuy hắn ta thích nam tử, nhưng nộ hôn là của nàng, nộ hôn đầu.

Bạc Kinh Nhiễm thấy hắn đứng nhìn chằm chằm hướng đi của nàng liền hằng giọng " Có chuyện gì sao?"

Dự Chiêu Dự hoàn hồn, cung kính nói " Hoàng thượng triệu người vào cung "

Bạc Kinh Nhiễm đắm chiêu, Mạc Ly Hiến triệu hắn vào cung, đột này là gì?

Hoàng cung Tây Quốc trang trí đồ sộ, với các hình thù điêu khắc tinh xảo, cung tỷ mỹ nữ không thiếu, ai chẳng biết Tây Hoàng là một hoàng thượng đam mê tử sắc, vô dụng không chịu nổi. Thái giám thất thanh la bằng giọng the thé " Nhiếp Chính Vương đến"

Bạc Kinh Nhiễm hiên ngang bước vào chính điện, hai bên quan văn võ đồng loạt cúi đầu tỏ rõ sợ hãi. Nhiếp Chính Vương dưới 1 người trên vạn người, tài lực vô kể. Hắn ôm quyền hành lễ "Kinh Nhiễm bái kiến Hoàng Thượng"

Nam nhân trên long toạ mang vẻ đẹp ma mị đến cả nữ nhân cũng ghen tị, mắt phượng dài ẩn chứa bi thương, môi mỏng, sống mũi cao. Hắn không khoác trên người long bào, lại diện một màu đỏ rực. Tây Hoàng chỉ trừ ngày đăng ngôi diện long bào, còn lại hắn chỉ mặc hồng y, cho dù là đang thượng triều. Ai cũng không thể nói gì được.

" Nhiếp Chính Vương đến rồi, bình thân" Mạc Ly Hiến nhắc tay. Bạc Kinh Nhiễm từ trước đến giờ luôn là nhân vật nguy hiểm, tranh đấu với hắn.

Đứng thẳng lên, hắn trầm giọng lên tiếng "Không biết Hoàng Thượng kêu thần đến đây là có gì sai bảo?"

Mạc Ly Hiến đưa tay vuốt tóc, khoé miệng nhếch lên nụ cười khê " Nam Quốc hôn hôn trăm từ hôn không phải người không biết, nhưng Nam Quốc lại thêm lần nữa tỏ ý muốn gả Cửu Công Chúa cho Tây Quốc, ý của Trẫm sẽ không đổi, vì thế trẫm muốn Cửu Công Chúa sẽ được gả cho Nhiếp Chính Vương"

Bên dưới một nam nhân trung niên liền thêm vào một câu " Cửu Công Chúa quốc sắc thiên hương. Tuy có chút không so được với Tiêu Dao Vương Phi Nam Quốc nhưng dù sao cũng là một đại mỹ nhân. Nhiếp Chính Vương Gia, Hoàng Thượng đối xử với ngài cũng quá tốt đi"

Người vừa lên tiếng là Thừa Tướng Lộ Dịch Hành, hắn là cánh tay đắc lực của Mạc Ly Hiến, cũng là phụ thân của tiền Hoàng Hậu - hay gọi là Mẫu Thân của Mạc Ly Hiến.

Mạc Ly Hiến đột nhiên gầm lên " Nàng không còn là Tiêu Dao Vương Phi"

Nàng vốn sẽ trở thành Hoàng Hậu của hắn, nếu không phải chuyện đó xảy ra, Mạc Ly Hiến ngửa đầu ra sau che dấu đau thương. Lộ Dịch Hành vội vã quỳ xuống " Thần hồ đồ, hoàng thượng thứ tội."

Bạc Kinh Nhiễm cụp mắt Mạc Ly Hiến phản ứng đối với Tiêu Dao Vương Phi đúng là không phải tầm thường. Nhưng lúc sau cũng không nghĩ vấn đề đó tiếp, hắn không nạp phi không phải không biết, hắn ta lại bắt hắn nạp Cửu công chúa Nam Quốc, đây không phải ép hắn. Nếu kháng lệnh không phải chính là phản đồ. Mạc Ly Hiến van cò này người đi rất khéo, tuyên bố trước toàn bá quan văn võ, đem chuyện đất nước hoà thân làm vật chắn.

Mạc Ly Hiền ổn định lại, ngược mắt thấy hắn không trả lời, mở miệng thêm vô, nở nụ cười yêu nghiệt" Trẫm biết ngươi không muốn nạp phi, nhưng quốc sự quan trọng, ngươi không thể không quan tâm. Đột ổn định hơn ngươi có thể giết nàng"

Hắn biết với tính cách của Bạc Kinh Nhiễm, cho dù Công chúa hay Quận chúa chỉ cần hắn muốn, sẽ chết không chớp mắt. Đưa Phương Ngữ Lan đột này cho hắn, một là đẩy phiền toái đi, hai là muối cho hắn lời cảnh báo, hắn sẽ không ngồi ngơ nữa. Bá quan đồng loạt há hốc, Hoàng thượng khuyến khích Nhiếp Chính Vương Gia sát thê, hôn sự chưa xong, Vương phi chưa vào cửa Hoàng Thượng nước bọt hắn lại công khai nói có thể giết.

Bạc Kinh Nhiễm cười nhẹ nhưng đủ làm mọi người xung quanh nổi da gà, hắn nhẹ giọng đáp ứng " Hảo"

Dù sao nạp phi cũng không phải chuyện gì xấu, ít nhất như vậy hắn sẽ không phải nghĩ đến tên binh lính yếu ớt đó hoài. Bạc Kinh Nhiễm cup mi, là thật sự do không có nữ nhân bên cạnh nên hắn mới có suy nghĩ đó sao?

Mạc Ly Hiền cười đến yêu mị " Tốt lắm, trẫm sẽ bàn với Nam Quốc về hôn lễ"

Đương nhiên không có nghĩa hắn sẽ tha cho Nam Quốc, tổn thương Hân Hân, hắn muốn bọn họ trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Mộc Khả Hân tập luyện võ thuật cùng các binh lính trong trại, tinh thần lại bay đi đâu mất. Từ hôm đó ra nàng chưa gặp lại hắn, đúng hơn nàng đang trốn hắn, Bạc Kinh Nhiễm cũng không rảnh quan tâm đến nàng, dù sao cũng chỉ là tiểu binh nhỏ nhoi. Mộc Khả Hân tự véo đùi, buồn cái gì, nàng là ai? Là sát thủ số 1 nước Z, là gia chủ Mộc gia với khối tài sản kết xù, làm sao có thể vì một nụ hôn cùng ba đôi ngày ở chung mà tương tư.

Dự Chiêu Dự thấy nàng không tập trung, trên mặt lúc trước luôn trung ra lãnh bạc giờ đây liên tục thay đổi. Hắn đi đến cạnh nàng la to " Tiểu Uyên, ngươi muốn bị đuổi ra khỏi quân trại lắm à?"

Mộc Khả Hân hoàn hồn, nàng ngược lên nhìn Dự Chiêu Dự, hắn đến này lúc nào, sao nàng không nhận ra, giác quan của nàng kém đến vậy rồi à. Dự Chiêu Dự buồn cười nhìn biểu cảm ngờ ngác của nàng, "hắn" ta cũng có ngày trưng ra cái loại mặt này. "Phạt ngươi gánh nước trong một tuần"

" Có cần lâu như vậy?" Nàng nhăn mày, khó chịu bắt đầu toả khí lạnh. Hắn nhướn mắt, khoanh tay ôm kiếm " Vậy đuổi khỏi doanh trại "

Nàng phì cười mồ hôi trên tay, lạnh lùng trở lại " Ta đi xách nước"

Lưu Biên Trịnh Liệt ôm đầu, Tiểu Uyên mấy ngày nay cứ tinh thần không ổn định, đầu óc trên mây, làm gì cũng không nên hồn.

Xách hai gánh nước đến bờ sông, nàng ngồi chồm hóm xuống nhìn vào dòng nước hiện lên khuôn mặt tuyệt sắc, rốt cuộc thân phận của nguyên thân là gì? Tại sao lại lạc đến bước đường này, có nhan sắc như vậy chắc cũng là một đại tiểu thư hay con nhà quan lại gì đó.

Từ sau một giọng nói trầm ấm vang lên " Bị Chiêu Dự phạt rồi sao?"

Nàng giật mình quay đầu lại, Bạc Kinh Nhiễm một thân bạch y, ngũ quan sắc bén, đôi mắt màu bạc xinh đẹp. Hắn đi đến cạnh nàng " Ngươi né bốn vương?"

Mộc Khả Hân bị nói chột dạ, mặt không đỏ, tiếp tục múc nước, lạnh nhạt trả lời " Thuộc hạ không có né ngài"

Bạc Kinh Nhiễm nắm tay nàng đưa lên, chậu nước ngã sang một bên rơi xuống hồ, Mộc Khả Hân ăn đau nhăn mi. Hắn trầm giọng tức giận "Không né ta chứ là gì?"

Bao ngày không được gặp "hắn", lòng cứ trống rỗng đến khó chịu, cứ như bên trong mất thứ gì quan trọng. Nàng bực tức " Nhiếp Chính Vương ngươi sao lại tìm ta bắt nạt, ngươi quyền cao chức trọng như vậy, cứ đi ưm."

Hắn cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng, tay giữ đầu nàng, tay kia ôm eo nhỏ. Hắn hôn điều luyện không mấy chốc Mộc Khả Hân liền bị cuốn vào đó. Nàng qua bờ hết thấy đáp lại nụ hôn như vũ bão của hắn. Bạc Kinh Nhiễm đưa lưỡi cuồng lấy chiếc lưỡi dính hương, mát, nức, tạo nên tiếng "chậc chậc"

Mộc Khả Hân đưa tay choàng qua cổ hắn, mái tóc bị nàng làm cho rối tăng thêm phần nam tính. Hắn rời môi nàng thở dốc " Đừng tránh bốn vương"

Hắn tuy có không chấp nhận với đoạn tụ nhưng so với việc mấy ngày nay thiếu "hắn" nó khó chịu hơn nhiều. Dù sao hắn không để ý thì tất cả không thành vấn đề, ai dám bình phẩm về hắn? Ai dám chửi bới hắn, nếu là vậy không phải sẽ chết không toàn thây.

Nàng thở hổn hển dựa được hắn ôm trong ngực, bình ổn lại nàng đưa tay đẩy hắn ra " Nhiếp Chính Vương, ta... ta, ta là nam nhân"

"Ta không quan tâm" Hần bình tĩnh nói.

Nàng rói, lần đầu trong chục năm sống nàng gặp vấn đề rắc rối trong chuyện tình cảm, phải làm sao? Hần là Nhiếp Chính Vương thế thiếp thành đàn, tuy bây giờ không có nhưng không có nghĩa là mai một sẽ không, nàng sẽ không chấp nhận chung nam nhân, nam nhân của nàng chỉ có thể của một mình nàng. Nàng lạnh giọng "Nhưng ta đề ý, ta là nam tử, ta vốn không thể"

Hần trầm mặt, lãnh đạm xoay người đi, chỉ bỏ lại một câu "Bốn vương đã rõ"

Mộc Khả Hân mất mác hiện trên đôi mắt buồn, nếu người là người bình thường, vậy thì tốt hơn rồi.

Hôm sau nàng vẫn theo thường lệ tập luyện, Trịnh Liệt hỏi há chạy đến bên nàng "Tiểu Uyên, người nghe tin gì chưa? Nhiếp Chính Vương Gia sẽ nạp Vương Phi đó"

Nàng khựng tay, mới hôm qua còn nói muốn quen nàng, hôm nay đã nạp phi đúng là không tin được chính là nam nhân. Nàng không muốn tiếp tục nghe, liền bỏ đi sang chỗ khác. Trịnh Liệt đuổi theo "Tiểu Uyên, người không tò mò tân nương là ai à?"

"Ta không muốn nghe" Nàng lạnh giọng, khí lạnh không kiềm chế được toả ra, Trịnh Liệt phát run không dám đi theo nữa, hần bữu môi nói nhỏ "Kì quái, chỉ muốn cho nàng biết tí tin tức thôi mà, dù sao tân nương cũng là nhân vật lớn, là Cửu công chúa từ Nam Quốc"

Mấy ngày sau trong doanh bàn liên tục về hôn sự của hần, nàng không muốn nghe đành đứng tập góc khuất, không tiếng ồn, đó cũng là lí do đến giờ nàng cũng chưa biết danh tính của tân nương.

Như thường lệ hình phạt chưa hết, nàng vẫn phải đi lấy nước, đến bờ sông nàng buông ra cái gánh, hôm nay là đại hôn của hần, lòng lại nặng trĩu thế này. Bỏ lại công việc, đi loang hoành trong khu rừng, nàng không biết đi bao xa. Hần vốn dĩ sẽ lấy một tiểu thư, vương công quý ngoại nào đó, cũng có thể là Tây Quốc công chúa. Làm sao có thể lấy người như nàng đơn thân thế cô tại thế giới này, hơn thế còn giả trang nam.

Đi một lúc có tiếng nói chuyện nàng ghé vào góc cây, bên ngoài là một nam một nữ đang đứng. Nam tử mặt gian manh, mắt hơi nhỏ, nói chung chỉ được phần ưa nhìn, nữ tử lại thanh tú xinh đẹp, nhưng trên khuôn mặt nhuộm vẻ tham lam. Nam tử mở miệng "Hoa Nhi, nàng phải cẩn trọng, nên nhớ thuốc cho Mạc Ly Hiền uống phải đúng liều lượng"

"Hoa Nhi biết rõ, Nhị Vương Gia yên tâm" Nữ tử ồ ồ trả lời "Chỉ cần ngài giữ đúng lời hứa, cho Hoa Nhi lên làm Hoàng Hậu"

"Đương nhiên" Nam nhân gian mãnh cười. Mộc Khả Hân tặc lưỡi, một màn âm mưu giết vua đoạt vị, không nên dính vô, nàng xoay đi định quay về, vô tình giẫm lên chiếc lá khô. Đôi nam nữ đều có vẻ công liền quay sang "Người nào?"

Nàng thở dài, tai thính như vậy nội công không tệ, với cơ thể yếu như nàng thì chắc chắn không thể nào đánh lại bọn họ. Chỉ có cách chạy thôi. Nam nữ hốt hoảng "Đuổi theo nàng, giết"

Mộc Khả Hân nhờ vào hằng ngày tập luyện nên độ bền được tăng lên, nhưng không thể nào chịu nổi nữa, nàng bị lạc đường, đi đến một góc nàng vịn vào cây thờ dốc, mùi máu tanh sọc lên làm nàng nhăn mày, nhìn sang một góc nằm một thi thể nữ nhân, bị sát hại bằng một đường gạch trên cổ, thủ pháp nhanh gọn, có điều nữ tử này mặc đồ tân nương. Nhìn bên dưới là đội đưa dâu hoành tráng đang đứng chờ, ra tay cạnh như vậy mà cũng không bị phát hiện, võ công không phải cao bình thường. Phía sau vang tiếng lá cây sột soạt, nàng cẩn mật, không còn thời gian nữa.

Nàng thay trong mình bộ váy tân nương, đổi lại trang phục của bản thân cho nữ tử. Nàng đội khăn lên đầu đi đến đoàn đón dâu. Bà mối cùng nô tỳ đi ra hỏi "Công chúa, mau lên, nếu không sẽ trễ giờ"

Quanh năm giữ bình tĩnh như nàng cũng không tránh khỏi cả kinh, công chúa? Là công chúa nào? Kiểu hoa này giành cho công chúa? Vậy người bị giết kia chính là công chúa? Bây giờ nàng mà phò ra không phải chính là giả mạo cùng giết công chúa. Phóng đao theo đao, nàng gạt nhẹ đầu bước lên kiệu.

Đôi nam nữ chạy đến, nữ tử hốt hoảng hô lên "hần" ta đã bị giết "

Nam tử nhăn mày, là ai ra tay trước bọn hần. Nhìn xuống đoàn rước dâu tấp nập, nữ tử cũng theo đó nhìn xuống "Là đoàn rước dâu đến Nhiếp Chính Vương Phủ, là Cửu công chúa Nam Quốc, đợt này nàng ta ăn khổ rồi"

Nam tử không hồi đáp ý nàng, chỉ nói "Về thôi, đừng để bị nghi ngờ"

"Hoa Nhi biết" Nữ tử bữu môi.

Mộc Khả Hân thở dài, không biết sẽ gả đi đến đâu, mong là kết thúc mau mau để nàng còn trốn về. Bước xuống kiệu không người đỡ tay, nàng chỉ nhìn được đôi hài của nam nhân. Nghi thức qua nhanh chóng nàng được đưa vào động phòng.

Xung quanh im ắng, nàng gỡ khăn trùm đầu xuống, đến lúc trốn rồi, vừa định mở cửa sổ nàng dừng động tác, nàng cảm nhận được bên ngoài ám vệ không dưới 20 người, nếu ra đó thể nào cũng không trốn thoát, phải làm thế nào. Không lẽ phải đợi ở đây đến khi bị bắt.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Bạc Kinh Nhiễm phóng ngựa như bay về phía doanh trại, trên người vẫn là bộ hỷ phục đỏ thắm, đôi mắt bạc nhuộm vẻ lo lắng. Hắn nghe tin Tiểu Uyên mất tích, trong lòng đột nhiên phát hoảng, không cần quan tâm hôn lễ kế hoạch gì, trong đầu chỉ nghĩ an nguy của "hắn". Bạc Kinh Nhiễm rốt cuộc người bị điên rồi sao? Có thể đặt nam nhân ở vị trí quan trọng như vậy.

Đến doanh trại, hắn nhảy xuống ngựa đi vào bên trong, nằm dưới sàn là một người được che mặt, quần áo là bộ "hắn" đã mặc lúc trước, thân hình cũng coi như tương xứng. Bạc Kinh Nhiễm tay run run găm lên "Đây là ai?"

Không đợi trả lời hắn đi đến giặt tắm khăn trên mặt, khuôn mặt cả kinh đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Thật may không phải "hắn" ta. Bạc Kinh Nhiễm nhìn xung quanh không tìm được bóng dáng quen thuộc, chau mày hỏi "Tiểu Uyên đâu?"

Lưu Biên cất tiếng lo lắng "Hồi Nhiếp Chính Vương, Tiểu Uyên trong lúc luyện tập đã đi gánh nước, nhưng đến giờ cũng chưa thấy về, chúng thuộc hạ chia nhau đi tìm thì được nữ nhân này bị giết, hơn nữa còn mặc y phục của Tiểu Uyên"

"Sao cơ?" Bạc Kinh Nhiễm kinh hoàng, "hắn" chưa về? Rốt cuộc đã đi đâu? "Mau đi tìm cho Bồn vương"

Tiểu Uyên rốt cuộc người đang đâu? Bồn vương sẽ giết người bên cạnh người nếu người không chịu xuất hiện, đã nói không được né bồn vương.

Trịnh Liệt sợ hãi đi đến bên cạnh đưa cho hắn sợi dây chuyền, bên trên khắc một chữ Uyên "Đây là vật được tìm thấy bên cạnh thân xác nữ tử này, là của Tiểu Uyên"

Bạc Kinh Nhiễm lạnh mắt cầm lấy sợi dây siết thật chặt, bồn vương nhất định không cho người xảy ra chuyện, hắn bước nhanh đến con ngựa chạy vào khu rừng. Đến khúc tới một ám vệ nhảy ra quỳ trên mặt đất, Bạc Kinh Nhiễm không nhiệt độ nói "Ta muốn trong thời gian ngắn nhất tìm ra tung tích của "hắn"!"

"Tuân lệnh" Âm vệ gật đầu ẩn trong màn đêm. Bạc Kinh Nhiễm nhắm chặt mắt, đột nhiên mở ra, trong đôi mắt nhuộm vẻ khát máu. Phụng Ngự Lan!

Mộc Khả Hân đi vòng quanh căn phòng, khuya rồi sao còn không đi ngủ, canh bên ngoài làm gì, nàng là tân nương chứ có phải tù nhân đâu. Rốt cuộc nàng được gả cho ai? Trăm phần trăm không được sủng ái, nếu không làm sao đến giờ nàng vẫn chưa thấy tân lang đâu. Hơn thế nàng để ý trong suốt nguyên buổi đại hôn, tân lang lạnh nhạt, đôi lúc còn toả sát khí.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, tiếng đao kiếm xẹt qua da thịt, la hét thảm thiết. Mộc Khả Hân nâng cao cảnh giác, lùi về sau, tay cũng thủ sẵn chiếc cài tóc, đối với sát thủ chuyên nghiệp những vật dụng nhỏ cũng đều là vũ khí.

Cánh cửa bị đập mạnh vào, giọng nam trầm trầm toả sát khí "Phụng Ngự Lan, gả cho bồn vương là mệnh người xu!"

Là do nàng ta hắn mới phải đại hôn, nếu không Tiểu Uyên sẽ không phải mất tích. Mộc Khả Hân kinh ngạc nhìn nam nhân mới đến, thất thanh thốt lên "Bạc Kinh Nhiễm? Sao người lại ở đây?"

Hắn cũng không kém ngạc nhiên, khuôn mặt hiện rõ sững sờ, trước mặt hắn là bóng người hắn đêm mong nhớ, nhưng mà "hắn" đang mặc hỷ phục, váy đỏ rực rỡ, mái tóc suông dài, khuôn mặt khuyếch quốc, hắn nói vấp "Tiểu Uyên, sao người lại"

Mộc Khả Hân đứng hình, nàng vừa nghe gì? Gả cho bồn vương? Không lẽ là?" Đây là nữ nhân sẽ gả cho người?"

Hắn trong con ngạc nhiên không nghe rõ lời nàng nói, trong đầu chỉ có một câu "hắn" là nữ tử, "hắn" thật sự là nữ tử. Bạc Kinh Nhiễm đi lại trước mặt nàng "Tại sao không nói với ta, người là nữ?"

"Nam nữ đầu quan trọng, nếu người đã biết sai người rồi ta cũng không giải thích thêm. Ta về doanh trại đây" Nàng né tránh ánh mắt hắn, nàng không thích chung một chồng, hơn thế không phải nói nếu bị phát hiện sẽ bị giết sao? Ai còn dám nói ra.

Hắn giữ tay nàng lại nhìn thẳng vào mắt "Không được về đó nữa, Phụng Ngự Lan chết rồi, từ giờ nàng thay thế nàng ta, là Vương Phi của bồn vương"

Bây giờ hắn đã biết nàng là nữ nhân, làm sao có thể cho nàng về doanh trại sống cùng nguyên một đám nam nhân. Với Phụng Ngự Lan đã chết, người bá đường thành thân với hắn là nàng, nàng là thê tử đã qua cửa của hắn, sao hắn có thể buông tay.

Mộc Khả Hân cả kinh "Không thể, ta không phải Phụng Ngự Lan"

"Những người từ Nam Quốc đến ta đã giết sạch" Hắn điềm đạm nói, không ai phát hiện nàng không phải Phụng Ngự Cửu Công Chúa. Trong con giận dữ khi này hắn đã đem bọn họ cấp giết.

Mộc Khả Hân đơ người, không hổ tàn bạo Vương Gia, nhưng thì ra đây là công chúa Nam Quốc. Hắn không thấy nàng trả lời, bá đạo hôn lên môi nàng, không còn kiêng nể gì càn quét khuôn miệng nàng. Mộc Khả Hân cũng không dè chừng mở miệng cho hắn đi sâu vào. Dù sao đến đâu hay đến

đó, nàng theo chủ nghĩa hiện đại, yêu được bỏ được. Nên nếu hấn phản bội nàng không tiếc rũ bỏ. Nhưng nàng không chắc đây có phải là yêu hay không.

Nàng đưa tay choàng lên cổ hấn làm sâu sắc nụ hôn. Bạc Khinh Nhiễm thân hình hơi nóng, trực tiếp bế nàng đặt trên chiếc bàn gần đó. Thân người chen vào giữa hai chân nàng. Vì thời tiết nóng nực nên khi này Mộc Khả Hân đã lột bỏ áo ngoài, chỉ để lại một lớp áo đỏ bên trong mỏng. Nàng chỉ ngồi mép bàn nên khi hấn sát lại gần, vừa vận dụng đến nơi cứng rắn của hấn.

Bạc Khinh Nhiễm rùng mình rên nhẹ một tiếng, nhưng vẫn không rời đi, hơn thế còn cố ý cọ sát với nơi của nàng. Mộc Khả Hân kích thích kêu lên "a" lại bị đôi môi hấn nuốt xuống.

Nàng lấy lại tinh thần đẩy hấn ra phần nộ "Ta không muốn, ta sẽ đi qua phòng khác"

Đôi mắt còn nhuộm dục hoà, hấn khàn giọng "Ta xin lỗi, ngủ thôi, ta sẽ không đụng đến nàng"

Hấn bế nàng đặt lên giường, cũng từ từ nằm xuống, đưa tay ôm chặt nàng vào lòng. Mộc Khả Hân thấy hấn yên phận cũng từ từ nhắm mắt

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Trong Hoàng cung Tây Quốc, nam nhân hồng y nửa nằm trên ghế dựa, đôi mắt hoa đào khép hờ che đầy bi thương. Khuôn mặt của hấn chỉ nên được ví là khuynh thành, nữ nhân còn cúi đầu ghen tị. Hấn trầm thấp mở miệng "Không phải chuyện ta giao người đã nói hoàng thành rồi sao? Vì thế nào Bạc Khinh Nhiễm còn đón được Vương Phi"

Quang cúi đầu cắn môi, rõ ràng chính hấn đã ra tay giết Phượng Ngừ Lan, không lí nào nàng còn sống mà gả đến Nhiếp Chính Vương phủ.

Mạc Ly Hiền lại mở miệng "Ta đã cho Nam Quốc cơ hội kéo dài mạng sống của nàng, nhưng bọn hấn khước từ, một người từng mang chửi nữ nhân của trẫm, sẽ yên ổn sống yên sao"

Quang run lên, Diêm La Vương tàn bạo khát máu khắp giang hồ ai cũng biết, đến cả hấn quen thuộc cũng cảm thấy run sợ. Hấn vội ôm quyền "Chủ nhân trách tội, thuộc hạ không thực hiện được chức trách. Thuộc hạ sẽ..."

"Người sẽ đi giết Phượng Ngừ Lan ngay bây giờ?" Hấn cắt ngang, cười nhẹ. Đôi mắt hoa đào mở ra, bên trong ưu thương như luôn vương vấn. "Người nghĩ có khả năng? Bạc Khinh Nhiễm không hiểu vì lí do gì lại động phòng cùng nàng, với võ công của người sẽ thắng được hấn?"

Hấn cũng rất bất ngờ, Bạc Khinh Nhiễm cuồng vọng lại hứng thú với Phượng Ngừ Lan. Đúng thật là kì lạ. Hấn rốt cuộc muốn làm gì. Cho dù có được che chở, Phượng Ngừ Lan nhất quyết phải chết rồi, không những thế tất cả người từng làm tổn thương Hấn Hân đều phải chết. Hấn xoa trong tay sợi dây chuyền trong mắt lộ ra ôn nhu.

Quỳ bên dưới Quang bối rối, chủ tử sau khi từ Nam Quốc về liền động tâm với một nữ tử, nàng vốn là Thất Vương Phi Nam Quốc, hơn thế còn được Phượng Mạc Yên hết mực cưng chiều. Ai ngờ được ngày đó, Ám vội vã trở về nói nàng bị chèn ép, chủ nhân nghe xong không nói thêm lời nào đi cứu nàng, nhưng nàng đã nhảy xuống núi tự vẫn. Từ đó hấn càng ngày càng khát máu lạnh lẽo, chỉ duy nhìn vào sợi dây chuyền mới có ôn nhu.

"thuộc hạ ngu ngốc, vậy bây giờ..." Quang cúi đầu.

Mạc Ly Hiền ngược lên, con người sâu thẳm hiện vài phần huyết sắc, mỹ mạo dưới ánh trăng càng thêm động lòng người, khả lời nói lại mang theo ngoan tuyệt sắc bén "Cứ để đó, dù sao nàng định phải tử, cho dù Bạc Khinh Nhiễm có che chở đi nữa. Bản tôn quyết không tha"

Hấn run lên, tuân lệnh lui về trong màn đêm. Chủ nhân càng ngày càng lãnh huyết. Bên ngoài đồng đại Diêm La Điện, Diêm La Vương lãnh huyết vô tình quả là không sai. Đến cả một trong tứ đại hộ pháp như hấn còn thấy sợ hãi khi đối diện chủ nhân. Ám sau khi không bảo vệ được Thất Vương Phi liền bị chịu phạt nặng, đến giờ còn đang trị thương.

Sáng hôm sau, trên giường một đôi nam thanh nữ tú ôm nhau, nam nhân tóc đen như mực, đôi mắt khép lại, mày kiếm mũi cao, là thế gian hiếm có mỹ nam tử, tuy đang ngủ nhưng quanh thân vẫn toả ra khí thế cường đại. Nữ nhân nhu thuận vui trong lòng hấn, khuynh quốc khuynh thành, dung nhan tựa hoạ.

Bên ngoài nha hoàn e dè cất tiếng gọi. Bạc Khinh Nhiễm cùng Mộc Khả Hân đồng loạt mở mắt, hấn nhìn nàng còn uy tại trong lòng, như con mèo nhỏ lười biếng bò dậy. Hằng ngày sống như trên chiến trường, không ngờ có ngày hấn có thể ngủ ngon như vậy, hơn thế với một nữ nhân chỉ vừa quen một tháng. Dù trong lòng cảm xúc giao động, Bạc Khinh Nhiễm vẫn giữ thái độ lạnh như băng đối với nàng, giống như việc xảy ra hôm qua đều là trong mơ "Thay đồ, cùng ta đi diện kiến Hoàng thượng"

Vì Nhiếp Chính Vương không có người thân thích, nên đương nhiên người đầu tiên yết kiến sau tân hôn là Tây Hoàng. Mộc Khả Hân nhíu mày "Người

không sợ hấn phát hiện ta là hàng giả?"

Bạc Khanh Nhiễm đứng dậy sửa sang y phục, vẫn bình tĩnh lên tiếng " Cho dù hấn biết, cũng sẽ không nói gì, hơn thế hấn chưa bao giờ gặp qua Phụng Ngừ Lan"

Hấn đương nhiên không biết Mạc Ly Hiên đã gặp qua Phụng Ngừ Lan tại Nam Quốc, lấy danh sứ thần Thạc Vi.

Nàng cụp mắt không nói gì thêm, nghe đồn Tây Hoàng ham mê tửu sắc, hậu cung ba ngàn mỹ nữ, ăn chơi thoải mái, nhưng sự thật là vậy sao. Nếu hấn như thế, bên cạnh lại có một hoàn mỹ Nhiếp Chính Vương Gia thế có nào lại không bị oán ngời. Chỉ có hai lý do, một là hấn che dấu quá sâu, hai là Bạc Khanh Nhiễm khinh thường ngời vị. Nhưng nhìn thế nào Bạc Khanh Nhiễm cũng không giống như người không có dã tâm, hơn thế nữa dã tâm hấn rất lớn.

Chuẩn bị xong đi ra ngoài xura ngựa, Bạc Khanh Nhiễm một đầu tóc đen thúc khởi, trước trán vài cọng tóc xoã ra tăng thêm vẻ cuồng ngạo, hấn lạnh lùng bước đi phía trước, theo sau là nữ nhân trong bộ y phục tử y xinh đẹp khuyh thành mang theo tà mị.

Ngồi trên xe ngựa hai người không nói một câu, nàng dựa lưng vào ghế, không ngờ sau một đêm nàng từ binh lính cấp dưới trở thành thê tử của hấn, thật sự vì diệu. Nhưng dù sao nàng cũng không sống ở thân phận này lâu được, hấn định lấy nhiều thê thiếp, nàng định cuộc sống tự do, hai bên không tình, không cần phải ở cạnh nhau, bất quá chỉ là kẻ hoàng bình, không thể nào công chúa Nam Quốc vừa gả hoà thân lại bị chết trong đêm tân hôn. Hai quốc khi đó chắc chắn sẽ xảy ra chiến tranh, tuy không liên quan đến nàng, nhưng nếu chiến trận xảy đến Trịnh Liệt, Lưu Biên cùng các binh lính khác chắc chắn sẽ có người hi sinh trên chiến trường, nàng không muốn việc đó xảy ra.

Thoát cái đền cửa hoàng cung, Tây Quốc hoàng cung trang hoàng lộng lẫy với kiến trúc nạm vàng, đủ để thấy sự giàu sang của Tây Quốc. Bên trong thái giám, ti nữ liên tục đi lại, thị vệ canh gác nghiêm cẩn. Tuy là lần đầu tiên bước vào hoàng cung nhưng nàng cảm giác quan cảnh có chút quen thuộc, giống như từng làm điều tương tự với một ai đó, nhưng lại nhớ không ra.

Bàn tay đột nhiên được một vòng ấm áp bao trùm, nàng ngạc nhiên ngược nhìn khoé mắt góc cạnh sắc bén uy nghiêm của nam tử trước mặt, muốn rút tay ra lại bị hấn giữ chặt " Ngươi không muốn tạo tin đồn Nhiếp Chính Vương cùng Nhiếp Chính Vương Phi không ân ái nhau chứ"

" Đó không phải việc ta, với lại tin đồn Nhiếp Chính Vương Phi bị thất sủng không phải tốt hơn sao, đến lúc đó ta không cần phải diện kiến người ngoài nhiều " Nàng không để tâm trả lời.

Bạc Khanh Nhiễm hơi nhíu mày kiểm, nàng không lo lắng bị thất sủng, tuy không phải Phụng Ngừ Lan thật sự, nhưng không phải nữ nhân nào cũng sợ không được sủng hạnh à. "Nó liên quan đến quan hệ hai nước, ngươi gánh vác nổi?"

Hấn đương nhiên không sợ làm tổn hại quan hệ hai nước, vì vốn từ quốc thực lực bằng nhau, không ai có thể phá vỡ thế cân bằng. Nói vậy chỉ là không muốn buông đôi tay mềm mại của nữ tử trước mặt, hấn lại không biết nguyên do tại sao.

~~~~~

Ta đăng chap này có lời muốn nói a~~

Thứ nhất là:Ta vô tình đọc được một cmt nói ta edit truyện, dịch truyện. Ta chỉ muốn nói đây là truyện ta tự sáng tác, không phải dịch từ truyện khác. Đưa con tinh thần của ta a~~~ nên là đôi lúc ý tưởng cạn kiệt, hay ta ra trễ do bận chứ không phải dịch truyện không có tâm, khóc ~~~

Thứ hai là: Đây là truyện NP (một nữ nhiều nam). nên mọi người đừng hỏi nam chính là ai hay rốt cuộc nữ chính yêu ai nha ~~~~~

Thứ ba là: Happy New Year các tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Mộc Khả Hân đi theo Bạc Khanh Nhiễm vào trong, bàn tay hấn ấm áp bao trùm lấy tay nhỏ bé của nàng, đi trên đường xung quanh nô ti thái giám đều to mắt kinh ngạc, Nhiếp Chính Vương Gia tàn bạo thế nhưng lại nắm tay một nữ nhân. Bị khí thế lạnh lẽo làm e sợ cúi đầu không dám nhìn tiếp.

Từ xa xuất hiện một nữ nhân đi đến, Bạc Khanh Nhiễm hơi ngừng lại, lại không để ý đi tiếp. Nữ tử vội cất tiếng " Khanh Khiêm ca ca"

Mộc Khả Hân tò mò ngược lên đánh giá nữ tử trước mặt, gọi thân mật như vậy là tình nhân bí mật chăng. Nữ tử có khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần, cũng được xem là một mỹ nhân, đôi mắt dính hơi nước càng thêm yếu đuối mỏng manh, đôi môi cắn nhẹ, bất cứ nam nhân nào nhìn cũng chọc thương tiếc. Bạc Khanh Nhiễm lạnh lùng trả lời " Phiền Đức Phi nương nương gọi bốn vương một tiếng Nhiếp Chính Vương"

Hướng Ngừ Mộng cắn môi mím, mắt cụp xuống nói " Ngươi vẫn giận ta?"

Bạc Khinh Nhiễm cười lạnh, trên người khí thế cuồng vọng chỉ tăng không giảm "Bốn vương tại sao phải giận Đức Phi? Tránh đường, hôm nay bốn vương cùng vương phi đi diện kiến Hoàng Thượng"

"Vương Phi?" Hường Ngữ Mộng lúc này mới để ý đến nữ tử bên cạnh hắn, mắt đẹp mở to kinh ngạc xen lẫn ghen tị, lần đầu tiên nàng gặp một nữ nhân mỹ đến vậy. Nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt, trong mắt loé lên giận dữ, giọng vẫn dịu nhẹ lên tiếng "Ra đây là Cửu công chúa Nam Quốc, bốn cung có lẽ "

"Bây giờ nàng là Vương Phi của Bốn Vương" Bạc Khinh Nhiễm nhăn mày kiếm.

Nàng rất lạnh đảo qua hai người, tên này không phải muốn dùng nàng chọc nữ tử này ghen đó chứ. Đức Phi danh xưng này không phải dành cho phi tử của hoàng đế à. Tây Hoàng đội một cái mũ xanh to đùng cũng không biết.

Hường Ngữ Mộng cup mi che dấu ghen ghét, móng tay bên trong ống áo báu chặt, Khinh Nhiễm ca ca rõ ràng là của nàng, ai cũng không được giành lấy "Mộng Nhi rõ rồi, Nhiếp Chính Vương Phi tỷ thứ lỗi"

"Nhiếp Chính Vương Phi là được, đừng thêm tỷ tỷ vô làm gì, ta vốn không có tỷ muội" Nàng lạnh nhạt nói, khí chất ung dung tự tại pha lẫn ma mị của tử y làm Bạc Khinh Nhiễm dờ người một lúc, đôi bàn tay nắm càng chặt nàng. Hường Ngữ Mộng xấu hổ đồng ý.

Mộc Khả Hân nhún mày, hắn bóp chặt tay nàng làm gì, không phải vì nàng đụng đến nữ nhân của hắn nên muốn bẻ gãy tay nàng, muốn rút tay ra cũng không được. Bạc Khinh Nhiễm lúc này lại lên tiếng "Bốn vương cùng Vương Phi đi trước, cáo từ"

Nói xong dặt tay nàng một mực đi không hề quay lại, Hường Ngữ Mộng nhìn theo bóng lưng đôi mắt hiện lên không cam lòng. Khinh Nhiễm ca ca chỉ đối với nàng đặc biệt, sao giờ lại có thể nắm tay nữ nhân đó như vậy, cho dù là một quốc gia công chúa thì đã sao chứ. Không ai được giành của nàng.

Đi một mạch giọng lạnh băng lại hỏi nàng "Ngươi không tò mò nàng là ai?"

Mộc Khả Hân nhún vai "Không muốn biết, cũng không cần thiết biết, dù sao cũng không liên quan đến ta "

Nghe nàng nói không liên quan đến, trong lòng lại không thoải mái, rất khó chịu, hắn nóng giận cầm tay nàng giờ lên bóp chặt "Đừng quên ngươi là của bốn vương vương phi"

Ấn đầu nhún nhẹ mày, nhưng lại nở nụ cười khê "Vương phi? Hay là vô tình trở thành của ngươi quân cờ?"

Tuy chỉ biết hắn vài tháng nhưng nàng đủ biết nam nhân này lãnh khốc vô tình, với hắn tất cả chỉ là quân cờ, lãnh tình nam tử. Bạc Khinh Nhiễm tâm hơi nhói, gạt sang cảm xúc hỗn loạn, hắn gằn lạnh giọng "Cho dù là quân cờ thì cũng là quân cờ của riêng bốn vương"

Mộc Khả Hân lạnh mặt từ chối lên tiếng, nàng là của nàng không phải của ai, có ngày nàng phải tìm cách trở về hiện đại.

Đi đến Thượng Thư Phòng, thái giám vừa thấy Bạc Khinh Nhiễm cùng Mộc Khả Hân liền hành lễ, sau đó cất giọng the thé "Thưa Hoàng Thượng, Nhiếp Chính Vương, Nhiếp Chính Vương Phi diện kiến"

Bên trong thư phòng, Mạc Ly Hiền buông cây bút xuống, khoé miệng lạnh nhạt nâng lên nụ cười. Cánh cửa mở ra, đôi nam nữ cùng nhau bước vào "Khinh Nhiễm bái kiến Hoàng Thượng"

"Ngữ Lan bái kiến Hoàng Thượng" Vì đang đóng giả Nhiếp Chính Vương Phi nên đương nhiên nàng phải sử dụng tên của Phụng Ngữ Lan.

Mạc Ly Hiền đưa mắt nhìn sang nữ tử, Mộc Khả Hân cũng ngược lên nhìn hắn. Mạc Ly Hiền đột nhiên mở to hai mắt kinh ngạc, xen lẫn mừng rỡ. Hắn lần đầu thất thố hồ to "Hân Hân nàng còn sống?"

Mộc Khả Hân cũng ngạc nhiên không kém, nàng cứ nghĩ Bạc Khinh Nhiễm đã là cực phẩm không ngờ lại xuất hiện nam nhân như này, khuôn mặt dùng từ khuyến thành thật si nục hắn, tóc dài xoã được túm nhẹ bằng một sợi dây, vài sợi rối ra rũ hai bên thái dương. Nam nhân hồng y như lửa không tạo cảm giác ảo là ngược lại còn rất có tư vị. Nhưng mà "Ngươi gọi ta là gì? Hân Hân?"

Sao hắn lại biết tên nàng, hay vốn chỉ trùng hợp chữ. Mạc Ly Hiền biết mình thất thố liền ho khan, lại trở về thái độ phát phơ phía trước "Ngươi nhìn rất giống một người trăm năm quen, trăm năm lẫn"

Bề ngoài bình tĩnh nhưng bên trong gợn sóng, bây giờ lòng hắn rối bời, có hàng trăm câu hỏi muốn hỏi nàng, tại sao nàng lại thành Nhiếp Chính Vương Phi, tại sao nàng lại là Phụng Ngữ Lan, rốt cuộc thời gian qua nàng làm sao? Nhưng hắn biết giờ không phải lúc, bởi vì nàng không nhận ra hắn, lúc trước hắn lấy thân phận Thạc Vi gặp nàng, cũng đã dịch dung đi, nên bây giờ nàng không nhận ra hắn cũng là chuyện bình thường, Mạc Ly Hiền âm thầm cười khò.

Mộc Khả Hân vẫn bán tính bán nghi, không lẽ người hắn quen chính là chủ nhân thân thể này, nếu vậy hắn phải làm quen rồi, sao lại kiên kị, không lẽ nàng nghĩ nhiều "Không sao "

Bạc Khinh Nhiễm nhìn biểu cảm của hắn hơi cup mi, tại sao Mạc Ly Hiền lại có biểu hiện như vậy khi lần đầu thấy nàng.

Đi đến ghế ngồi xuống, Mạc Ly Hiền nhìn bàn tay đan nhau của bọn họ, tâm trầm xuống, tại sao nàng và hắn ta lại thân nhau như vậy, hôn qua bọn họ có... tâm như bị cắt, không phải người nàng yêu là Phụng Mạc Yên sao?, hắn cố gắng giữ nguyên bình tĩnh hỏi "Nhiếp Chính Vương cùng Cửu công

chứa có vẻ rất ân ái"

Bạc Khinh Nhiễm đưa tay kéo nàng vào trong lòng lên tiếng " Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần cùng Lan Nhi rất ân ái"

Mạc Ly Hiền nụ cười trên môi cứng đờ, nhin xúc động muốn đem nàng kéo tại trong lòng. " Vậy là trầm yên tâm, Khinh Nhiễm cuối cùng cũng chịu rước phỉ"

Hắn lại tiếp tục mở miệng " Tháng sau Nam Quốc đổi chủ, Tân Hoàng là Thất Vương Gia Phụng Mạc Yên"

Vừa nói hắn vừa liếc sang Mộc Khả Hân, tuy nhắc đến nam nhân khác hắn không dễ chịu gì, nhưng dẫu sao Phụng Mạc Yên không có ở đây, hắn muốn nàng buông ra khỏi lòng Bạc Khinh Nhiễm cho dù bất cứ giá nào, Hân Hân chỉ có thể là của hắn. Làm hắn thất vọng, nàng không hề lộ ra biểu tình nào khi nghe tên Phụng Mạc Yên, ngược lại biểu hiện giống như nghe một cái tên xa lạ.

Mộc Khả Hân khi nghe đến Phụng Mạc Yên, tâm liền kéo, giống như trong trí nhớ nàng từng rất quen thuộc nhưng rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng nghe tên này, có lẽ trong mơ hay nàng nhớ nhầm đi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Bạc Khinh Nhiễm lông mi khẽ động, Nam Quốc đổi chủ, Tân hoàng Phụng Mạc Yên. Nghe nói Nam Quốc Quốc Chủ Phụng Đồ Viễn thoái vị, nhưng theo như hắn biết thì Thất Vương Gia bây giờ nắm hầu như nửa phần quyền lực của Nam Quốc, nửa phần còn lại là do Tam Vương Gia nắm giữ, Nam Hoàng chỉ còn danh vô thực. Tam Vương Gia từ bỏ cơ hội thượng vị, chỉ quanh năm trên chiến trường. Nên đương nhiên ngôi vị sẽ do Thất Vương Gia chiếm lĩnh. Công thể không công nhận, Phụng Mạc Yên là cái gì ba nam tử, che giấu cũng thực sâu.

Còn nhớ khi trước người ngoài chỉ biết Thất Vương Gia Phụng Mạc Yên là cái Tiêu Dao Vương Nam Quốc không tranh việc triều chính, hầu hết đều nghĩ ngôi vị sẽ vào tay Tam Vương Gia, không ngờ là do hắn giấu quá sâu. Nhưng Chiến thần Tam vương gia cũng không phải ngồi không, nếu không phải hắn tuyên bố sẽ không giành ngôi đế, có lẽ Nam Quốc sẽ xảy ra chiến tranh nội bộ bất phân thắng bại.

Mạc Ly Hiền lại tiếng tục lên tiếng " Đột đẳng ngôi này, Tây Quốc không thể không tham gia"

Tân Hoàng lên ngôi vốn là việc lớn, hơn thế Cửu công chúa Nam Quốc được gả cho Tây Quốc, tính ra là hai nước thông gia, không thể không tham dự.

Bạc Khinh Nhiễm trầm giọng lên tiếng "Hoàng Thượng muốn Khinh Nhiễm đi Nam Quốc?"

Hắn vuốt lọn tóc trước ngực, mắt đảo hoa luôn nhìn về phía Mộc Khả Hân, Bạc Khinh Nhiễm không thoái mái đem nàng ôm càng chặt. Mộc Khả Hân cũng không thể giữ bình tĩnh, nam nhân này quả thật rất đẹp, diện hồng y càng tăng thêm phần yêu mỹ. Có điều ánh mắt hắn nhìn nàng mang theo hừng hừng hỏa, làm tim nàng thoáng run lên, không phải vì dung mạo của hắn, mà là cái gì đó nàng không giải thích được.

"Nếu ngươi không muốn đi, trẫm sẽ sai người khác " Lúc đầu muốn điều Bạc Khinh Nhiễm đi, nhưng có vẻ phải nghĩ lại rồi, vì nếu hắn đi Hân Hân cũng phải đi theo, gặp lại sau chia ly, hắn thật sự không muốn xa nàng. Cho dù nàng không nhận ra hắn nhưng không có nghĩ hắn không nhận ra nàng, khuôn mặt này, khí chất này, chỉ có thể là nàng.

Bạc Khinh Nhiễm lên tiếng " Không cần, dù sao sẵn tiện có thể đưa Lan Nhi về thăm gia"

" Nàng không thể đi " Mạc Ly Hiền đột nhiên cất cao giọng, nếu nàng đi thế chẳng phải thông báo cho tất cả Thất Vương Phi còn sống, nên nhớ Phụng Mạc Yên huy động lực lượng đang không ngừng tìm kiếm nàng, nàng trở lại Phụng Mạc Yên sẽ buông tha để nàng đi?

Không phải hắn sợ Phụng Mạc Yên, nếu tin tưởng với thế lực của mình hoàn toàn có thể cướp được nàng từ tay hắn ta, chỉ có điều hắn không muốn nàng bị tổn thương. Nếu quay lại liệu nàng sẽ muốn rời đi khỏi Phụng Mạc Yên? Lúc trước hắn ngỡ ý muốn mang nàng đi khỏi nơi đó, chính nàng đã từ chối.

Mộc Khả Hân ngạc nhiên nhìn hồng y nam tử, nếu không làm đây là lần đầu tiên gặp hắn, hắn cư xử như thể nàng và hắn quen nhau từ trước rồi. Bạc Khinh Nhiễm cũng chau nhẹ mày, Mạc Ly Hiền hôm nay đã hai lần thất thố, tất cả đều liên quan đến nữ tử này, bọn họ đã gặp nhau, có lẽ hắn nên cho người điều tra.

Nàng lạnh nhạt nói " Tại sao ta không thể đi?"

Nàng không muốn gò bó hoài một chỗ, tổng cũng muốn đi các quốc gia. Mạc Ly Hiền trông mắt hoa đào hiện lên bối rối khó xử, nàng thân phận hiện tại là Nam Quốc công chúa, không lý do nào không thể đi được. Nhưng mà...

"Tân Hoàng đáng cơ tuy rằng rất an toàn, nhưng cũng không thể tránh rủi ro, đem theo thế thiếp chỉ càng thêm vướng bận" Hắn cười khuyh quốc nói.

Bạc Kinh Nhiễm mang theo ngao nghề tự tin đáp lại hần "Hoàng Thượng không phải lo lắng, Kinh Nhiễm vô thiếp, chỉ có một Vương Phi. Nếu cả nữ nhân của mình còn không bảo vệ được, sao xứng làm Nhiếp Chính Vương đại diện của Tây Quốc đi Nam Quốc"

Mạc Ly Hiên sụp xuống đôi mắt hiện lên khí lạnh, cũng dám chống đối hần, quả thật hần đã giả ngu ngốc quá lâu rồi, phải đẩy nhanh kế hoạch, hần muốn người ôm nàng phải là hần.

Khi ngược lên coi người không gì thay đổi, thân hình tà tử phong lưu không chịu nổi ngã ngồi ra ghế, ai có thể tưởng tượng nổi đây là quốc chủ của một quốc gia. "Được rồi vậy các người lui ra đi"

Bạc Kinh Nhiễm cùng Mộc Khả Hân hành lễ rồi đi, Mạc Ly Hiên lưu luyến nhìn làm nàng đánh cái rùng mình, hần không cần xem nàng bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống như thế.

Đi khỏi Hoàng Thanh Cung, Bạc Kinh Nhiễm bắt ngờ lên tiếng "Người cùng hần lúc trước có gặp qua?"

"Chưa từng" Nàng nhàn nhạt trả lời, nàng chưa từng thấy qua hần, không biết trước khi nàng xuyên thì như thế nào nhưng khả năng Phụng Ngự Lan gặp hần cũng không lớn. Một người là Tây Quốc Hoàng Đế, người còn lại là Tây Quốc Công Chúa, vốn không có cơ hội gặp mặt.

Đi dọc theo con đường hoàng cung gặp nhiều vô số cung tần mỹ nữ, đồn đại Tây Hoàng ham mê tửu sắc bề ngoài không sai, nhưng nàng cứ cảm giác cứ chỗ nào không đúng. Dẫu sao thì cũng không liên quan đến nàng, nhưng chuyện quan trọng hơn chính là "Ta không thể về Nam Quốc, bọn họ sẽ nhận ra ta không phải Phụng Ngự Lan"

"Bọn họ sẽ không nói gì" Hần đạm bạc trả lời.

Nàng hồ nghi hỏi "Sao người lại chắc chắn như vậy?"

"Nam Quốc Quốc Chủ Phụng Đồ Viễn ham mê vương quyền, hần ta sẽ không vì một công chúa bé nhỏ mà xé rách mặt với Tây Quốc. Phụng Mạc Yên càng không "Nếu nói Phụng Đồ Viễn tâm lạnh một thi Tiêu Dao Vương chính là mười, hầu như không có gì nhập được vào tâm hần, chỉ trừ Thất Vương Phi quá cố Mộc Khả Hân, tiếc rằng nàng ta chết rồi. Nếu không phải thế làm sao Phụng Mạc Yên sa sút thời gian dài, hơn thế vì nàng bút vua thoái vị.

Mộc Khả Hân ít khi nào tò mò chuyện gì, nhưng không hiểu sao nàng lại muốn nghe về chuyện của nam nhân đó, Thất Vương Gia Phụng Mạc Yên "Tại sao Phụng Mạc Yên không quan tâm Phụng Ngự Lan, bọn họ không phải huynh muội sao?"

"Hoàng thất có hai từ huynh muội sao?" Hần cười lạnh, sau đó bước đi.

Đúng vậy để vương tâm lạnh vốn không có hai từ tình thân. Nàng đi theo sau đột nhiên cất tiếng "Vẫn còn về Tam Vương Gia Phụng Mạc Khuynh thì sao?"

Không hiểu sao khi vô tình nghe được cái tên này lòng này lại quặn đau không thở được, cảm thấy như có người luôn nói sẽ bảo vệ che chở cho nàng.

Bạc Kinh Nhiễm nhăn mi, trong lòng vì nàng luôn hỏi về nam nhân khác mà không thoải mái, hần lạnh giọng "Bốn vương không có nghĩa vụ phải giải thích cho người, hơn thế chú ý điểm, bọn họ không phải người người có thể đụng đến"

Mộc Khả Hân không vui nhếch môi, chỉ trách nàng quá yếu trong thế giới cổ đại này, chỉ còn cách biến cường.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Đến cửa Nhiếp Chính Vương Gia, Bạc Kinh Nhiễm bước xuống trước đưa tay ra đỡ nàng. Mộc Khả Hân lờ qua tay hần đi lên trước, đôi tay đưa giữa không trung cứng đờ bỏ xuống, đôi mắt xám tro hồ hững lay tía kì dị. Hần phân phó người chăm sóc nàng xong cũng quay đến chính điện.

Nô ti đi sau, Mộc Khả Hân bước đi chậm rãi, đôi mắt nhìn vườn lê trắng trước mặt, mở miệng hỏi "Bạc Kinh Nhiễm không có thể thiếp nào sao?"

Hai nô ti đi sau cúi thấp đầu, người dám kêu tên Nhiếp Chính Vương như vậy sợ chỉ có Vương Phi. "Dạ thưa, không có"

Bao nhiêu người mơ ước vào Nhiếp Chính Vương Phủ, nhưng làm sao có thể được. Vừa chỉ hôn là bị từ chối, nếu ép thì sẵn sàng giết tại chỗ, ai còn dám gả cho Nhiếp Chính Vương. Kể cả Hoàng Thượng cũng quay mặt làm ngơ.

Mộc Khả Hân hơi bất ngờ, người ưu tú lại còn là mỹ nam tử như hần trong phủ lại không thể không thiếp, nếu không phải là cuộc hôn nhân bị bắt buộc này chỉ sợ hần cũng không rước về. Nam nhân thời nay năm thế tử thiếp, hoàng thượng mỹ nam ba ngàn, chỉ mình hần là không màn nữ sắc. Thật sự rất

kì lạ.

Đi vòng hoa viên, nàng thấy một cho tỳ nữ lui xuống, một mình trở về điện Vương Phi. Đến đây lâu xác định có thể không trở về hiện đại được. Nàng cũng nên dự tính tương lai, không thể cứ mãi trong Nhiếp Chính Vương Phủ này được, đứng sau nam nhân không phải tác phong của nàng. Có thể ổn định nàng sẽ rời đi, mang một khoảng tiền lập nghiệp, thành một thương gia.

Tối khuya thanh vắng, Nhiếp Chính Vương Phủ tĩnh lặng trong đêm, bóng đỏ ẩn trong bóng đêm lẳng lặng đi vào phòng Vương Phi Điện. Mộc Khả Hân tay cầm tách trà cứng lại, đi vào không gây tiếng động, chỉ có gió xung quanh thay đổi rất nhỏ, nàng đoán nếu không phải người đó muốn báo cho nàng chắc có lẽ nàng cũng không biết hắn đến. Chứng tỏ hắn là nhân vật có võ công rất cao cường. "Không biết giữa đêm khuya đột nhập phòng nữ nhân là có chuyện gì?"

Trong đôi mắt ánh lên lay động, giọng nói này hắn đã đợi bao lâu rồi, hắn còn tưởng không bao giờ nghe được tiếng nàng nữa "Hân Hân, nàng còn sống "

Mộc Khả Hân nhú nhẹ mày, ngược lên nhìn nam nhân trước mặt, ngũ quan bình thường chỉ riêng đôi mắt lại xinh đẹp lạ thường, hồng y như lửa, ở hắn toả ra khí chất đặc biệt cuốn hút. Xưng hô nàng là "Hân Hân", sao lại xưng hô như vậy, đúng là tên nàng là Mộc Khả Hân, nhưng từ khi đến đây nàng chưa nói cái tên này cho bất kì ai.

"Người là ai?" Mộc Khả Hân mở giọng nhẹ nhàng không chút gằn gỏi hỏi.

Hắn ngạc nhiên, hắn đã dịch dung thành Thạc Vi, sao nàng lại không nhận ra. Không giống giả bộ, trong mắt nàng không mang theo tia cảm xúc, cùng lắm chỉ có tò mò. "Ta là Thạc Vi"

Thạc Vi? Hình như nàng có nghe ở đâu rồi, nhưng vẫn không nhớ ra "Người quen ta sao?"

Mạc Ly Hiền kinh hoàng mở to đôi mắt xinh đẹp, nàng hỏi hắn biết nàng không, nàng không nhận ra hắn hay hắn nhận sai người? Không đúng, đôi mắt, bờ môi khuôn mặt, khí chất này sao có thể có người thứ hai ngoài nàng.

~~~~~

Ta đã trở lại tadaaa sorry đã để mọi người chờ

Ta biết chương này ngắn nhưng ta buồn ngủ quá huhu mai ta bù nha ~~~~

Chúc mọi người năm mới vui vẻ

Thật sự dạo này ta lo cho DBSK và Yunjae nên bỏ bê truyện, thành thật xin lỗi ☐ Ta quên nói, ta là Cass, không biết trong đây có ai là Cass không??"

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Mạc Ly Hiền ngáp ngừng, đôi mắt vẫn không rời dung nhan tuyệt sắc ấy, nghe tin nàng chết hắn gần như phát điên, hắn hận Phượng Mạc Yên không quý trọng nàng, hận Phượng Mạc Khuynh không bảo vệ được nàng, cũng hận chính bản thân sao không mang nàng cùng về Tây Quốc. "Hân Hân, người có biết Phượng Mạc Yên?"

Mộc Khả Hân trong lòng hơi động nhưng chỉ thoáng qua, lúc nào nghe cái tên này nàng đều có cảm giác như vậy. "Phượng Mạc Yên? Tiêu Dao Vương Gia Nam Quốc, đã từng nghe danh qua"

Hắn hoàn toàn chấn động, đối với Phượng Mạc Yên nàng không có yêu, hận gì trên mặt, chỉ một bộ dáng bình thản. Giống như đang nói về một người xa lạ. Không lẽ nàng bị mất đi ký ức.

"Nàng còn nhớ bản thân là ai không? Còn nhớ ta không?" Mạc Ly Hiền u buồn lên tiếng.

Nàng im lặng, mắt sụp xuống không lẽ hắn là người quen thân thể này, vậy nếu nàng sai suất không phải chính là tự đưa vào chỗ chết. Với võ công của hắn muốn giết nàng như bóp một con kiến. Nhưng bây giờ nàng có thân phận riêng, cứ đưa nó ra chắc chắn hắn sẽ không làm được gì, nàng không biết Bạc Khinh Nhiễm mạnh cỡ nào nhưng tin chắc hắn sẽ không phải người yếu ớt "Ta là ai? Không phải chính là cửu công chúa Nam Quốc và giờ là Nhiếp Chính Vương Phi "

Lần này hắn có thể chắc chắn nàng bị mất đi ký ức, nhưng hắn vẫn không hiểu tại sao nàng lại thành Phượng Ngừ Lan. Có lẽ nên tìm hiểu thêm. Nhưng như vậy không phải tốt hơn sao? Nàng quên đi Phượng Mạc hai huynh đệ, tuy cũng quên đi hắn nhưng hắn có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm với nàng, về phần Bạc Khinh Nhiễm cũng không cần lo nhiều, hắn ta chỉ quan tâm đến quyền lực, nữ sắc không làm hắn tâm động.

Mạc Ly Hiền lấy lại bộ dáng phớt phơ, đi đến cạnh nàng, tà tứ cười "Ta nhầm người, mong Cửu Công Chúa thứ lỗi"

Hắn không xưng nàng là Nhiếp Chính Vương Phi, vì nàng sẽ thành Hoàng Hậu Tây Quốc, sao có thể là Nhiếp Chính Vương Phi được. Biết như thế khi xưa hắn đã không từ hôn Nam Quốc, như vậy nàng đã thành thê tử của hắn rồi. Tiện cho Bạc Khinh Nhiễm rồi.

Mộc Khả Hân lòng nghi ngờ không buông xuống ngược lại càng tăng lên, hắn đảm bảo nhận ra nàng là ai, không phải nói rằng nhận ra thân thể này, nhưng hắn không muốn vạch trần nàng cũng không hỏi thêm "Không sao, bây giờ ta muốn đi ngủ, xin mời công tử ra ngoài"

Mạc Ly Hiền ngồi dựa vào trên ghế, đôi tay chống lấy đầu nhìn nàng "Dù sao ta cũng là khách, đây là cách Nam Quốc Công Chúa đón khách sao?"

Mộc Khả Hân cười nhẹ, đôi mắt ánh lên sắc lạnh "Ta là Công Chúa Nam Quốc lễ nghi đương nhiên phải có, nhưng với điều kiện người đó có xứng đáng nhận lễ của ta không"

Hắn ma mị nở nụ cười, Hân Hân dù mắt trí vẫn là Hân Hân, độc miệng lạnh lùng như vậy, vẫn làm hắn đau lòng. Đứng lên đi đến trước mặt nàng nói "Ta không chỉ nhận lễ của nàng, còn xứng nhận được nàng"

Nhếch mày khinh thường, nàng im lặng uống trà, Mạc Ly Hiền lại tiếp "Sau này gặp lại, ta phải đi rồi"

"Không tiễn" Mộc Khả Hân mở miệng, phất tay ý bảo đuổi khách.

Hắn đi ra khỏi cửa sổ, hồng y thoát ần trong màn đêm chỉ còn tiếng nói mỉa người vọng lại "Còn nữa tránh xa Bạc Khinh Nhiễm ra, hắn là người nguy hiểm"

Nàng đắm chiêu suy nghĩ, biết rõ về Bạc Khinh Nhiễm, còn kêu thẳng tên Nam Quốc Tiêu Dao Vương Gia, chứng tỏ hắn là một người có thân phận không bình thường. Lớn nhất là trong hoàng thất, trong hoàng thất lại họ Thạc, rốt cuộc hắn là ai? Có quan hệ thế nào với thân thể này.

Chánh điện, nam nhân trong trang phục thẫm màu ngồi trên chiếc bàn gỗ, tay cầm bút viết trên mặt trang giấy. Bạc Khinh Nhiễm ngừng lại, trầm giọng lên tiếng "Thanh"

Nam nhân đứng cạnh nghiêm cẩn cung kính trả lời "Có thuộc hạ "

"Nam Quốc Tiêu Dao Vương Phượng Mạc Yên có giữ thuốc giải của Nhuyễn Cốt Đan?" Hắn trầm giọng. Thần Y Hạ Tuyết Thần quanh năm ẩn dật, không ai tìm được hắn, chỉ có hắn tìm người khác. Nên muốn tìm thuốc giải đó chỉ có thể bên người Nam Quốc Tiêu Dao Vương.

Thanh khó hiểu trong lòng, chủ thượng tìm thuốc giải cho nhuyễn cốt đan làm gì? Nó không phải loại độc gì nguy hiểm, chỉ là làm cho cơ thể yếu hơn bình thường, không thể vận công. Càng không thể tập võ công, nhưng với võ công của chủ thượng ai có thể hạ độc được hắn. "Dạ, năm đó trước khi biến mất Thần Y Cốc Chủ Hạ Tuyết Thần đưa cho Tiêu Dao Vương một viên thuốc Nhuyễn Cốt Đan. Vốn chỉ là sẵn tay đưa, vì viên thuốc đấy cũng không giúp gì nhiều"

Bạc Khinh Nhiễm nhắm mắt, tại sao hắn lại đi hỏi về viên thuốc đó, nữ nhân đó vốn chỉ là vật bù nhìn không đáng kể, hắn rõ ràng không cần đi quan tâm nàng ta, nhưng hắn lại dễ tâm, tức giận người hạ độc nàng, muốn vì nàng tìm thuốc giải. Hắn điên thật rồi. "Bác Quốc đạo này có gì thay đổi sao?"

"Bác Hoàng Mộ Dung Cảnh Hy ngày càng lớn mạnh, thế lực phía sau hắn theo điều tra hình như liên quan đến võ lâm, còn lại không tra cứu được gì, cũng không rõ thế lực đó mạnh bao nhiêu" Thanh đồng dạng trả lời. Bắc Quốc Hoàng Vị vốn là của Lạc Vương Mộ Dung Sơ Tuyết- Hoàng Thúc của Bắc Hoàng bây giờ, nhưng tại vị chưa đầy nửa năm thì truyền ngôi lại cho Mộ Dung Cảnh Hy, nhân nhả làm một Lạc Vương Gia. Nghe đồn Mộ Dung Sơ Tuyết là một nữ nam tử, ôn nhu tựa ngọc. Hắn xem ra chủ thượng đã nữ đến như vậy, còn có trong cung một Tây Hoàng mị hơn cả nữ nhân, không biết Mộ Dung Sơ Tuyết còn đẹp cỡ nào.

Bạc Khinh Nhiễm mày kiếm nhíu nhẹ, Bắc Hoàng Mộ Dung Cảnh Hy không phải vật trong ao, đến hắn còn không tra được thế lực đằng sau của hắn ta. Sau này Phượng Mạc Yên đăng ngôi để chi sợ tất cả sẽ không yên bình như bây giờ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

"Bác Quốc đột này cứ ai qua tham dự lễ đăng ngôi của Nam Quốc?" Bạc Khinh Nhiễm mày kiếm vẫn nhíu. Tiêu Dao Vương Phượng Mạc Yên lên ngôi vị vốn nằm ngoài dự kiến của hắn, hắn cứ tưởng người đăng ngôi sẽ là chiến thần Tam Vương Gia, không ngờ lại là hắn, hơn thế Phượng Mạc Khuynh còn không đưa ra ý kiến phản đối, chỉ im lặng không nhắc đến, hắn biết tình cảm 2 huynh đệ họ không tệ nhưng không ngờ lại tốt đến mức đấy.

Thanh ôm quyền trả lời "Đột này đích thân Bắc Hoàng Mộ Dung Cảnh Hy đi Nam Quốc"

Bạc Khinh Nhiễm hơi kinh ngạc, Mộ Dung Cảnh Hy lại đích thân đi dự Tân Hoàng đăng ngôi, chỉ sợ đơn giản không chỉ vậy. "Đã điều tra được lí do?"

"Không rõ lý do, thừa chủ thượng thứ tội!" Thanh ôm quyền cúi đầu, hần thật vô dụng, một tổ chức to như vật nhưng lại không tài nào điều tra được về một người. Bạc Khinh Nhiễm phất tay, Thanh tiếp tục lui xuống đứng phía sau. Điều tra không được không phải do bọn họ kém, hần biết, chính là do Mộ Dung Cảnh Hy che dấu quá sâu.

Về phần Đông Quốc, lại như cũ cứ sứ giả đi, tên kiêu ngạo đó sẽ không vì Nam Quốc đổi chủ mà đích thân ra mặt. Thanh đứng phía sau đột nhiên nhớ ra cái gì vội lên tiếng "Chủ Thượng, theo như Hoành nói thì Hắc Tinh Môn cùng Đoạ Hoa Cung đang tìm một người"

Hần nhủ nhẹ mi, Hắc Tinh Môn cùng Đoạ Hoa Cung thế lực không thua kém hần. Là một trong những nhân vật tốt nhất không đụng vô, nay lại đi tìm một người, là ai mà cả Hắc Tinh Môn cũng không tìm ra được. Hắc Tinh Môn là tổ chức sát thủ tình báo bậc nhất, không gì không biết, tại sao tung tích một người cũng tìm không ra. "Ai?"

"Là một nữ nhân, không thể tra ra thân phận, nhưng theo miêu tả thì rất đẹp, lại có điểm tương đồng với Tiêu Dao Vương Phi Mộc Khả Hân" Thanh đồng đặc nói.

Bạc Khinh Nhiễm đắm chiêu, không hiểu lý do gì khi nghe hần lại liên tưởng đến nàng, hần chắc điên rồi khi gặp gì cũng nghĩ tới nàng. Nhưng nữ nhân đó thân phận thế nào mà để cả hai thế lực to lớn tìm kiếm cũng không thành. Ngoại hình giống với Mộc Khả Hân? Nữ nhân ấy với Hắc Tinh Môn và Đoạ Hoa Cung quan hệ như nào.

Hôm sau trong đình viện, một nữ nhân diện tử y ngồi trong chòi, xung quanh là hồ sen yên tĩnh. Bên cạnh chỉ có hai tỳ nữ theo hầu, nhan sắc chim sa cá lặn, khí chất lạnh nhạt không dễ tâm. Từ lúc hiện đại đến xuyên qua đây chắc đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được thiên nhiên yên bình. Hiện đại đấu đá thương trường hắc đạo quá nhiều, không lúc nào được nghỉ ngơi, đôi khi nàng nghĩ cuộc sống như vậy liệu có đúng như ý nàng.

Nếu khi trước nàng muốn biến cường thì bây giờ nhìn khung cảnh trước mắt nàng chỉ muốn buông bỏ tất cả đi ngao du sơn thủy, xong tìm một nơi nào đó xây nhà sống trong thiên nhiên. Như vậy cũng không phải không tốt. Nếu biến cường buộc nàng phải đấu đá hy sinh nàng nguyện thành tiêu dao giang hồ sơn thủy.

Bạc Khinh Nhiễm từ phía xa bước lại trên cây cầu, hần mảy kiếm lạnh sắt bén, mắt phượng lạnh nhạt, khoé môi hơn câu lên khi thấy nàng, hần mở miệng "Chuẩn bị tối nay vào cung dự yến "

"Yến tiệc? Sao tự nhiên lại mở" Nàng cứ tưởng không nói sẽ không có, Tây Hoàng đột trước gặp rõ ràng không đề cập đến yến tiệc.

Hần cũng cup mắt nhìn nàng, sáng sớm trong đã sai người đưa thánh chỉ tối nay sẽ thay Nhiếp Chính Vương Gia đón gió tẩy trần, chỉ sợ sự việc không đơn giản như vậy, hần chưa bao giờ khinh thường Mạc Ly Hiên. "Đón gió tẩy trần nhưng phải cẩn cẩn thận, khi đó theo sát bốn vương"

Mộc Khả Hân gật đầu, nàng cũng không muốn xảy ra chuyện, rất mệt mỏi. Bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào hần. Thấy nàng nhu thuận, ánh mắt hần dần hiện lên ý cười. Đi lại bế nàng ôm vào trong lòng, Mộc Khả Hân bất ngờ, khó chịu muốn đứng dậy, hần trầm giọng lên tiếng "Ngồi im"

"Buông ta ra" Mộc Khả Hân nhăn mày, nàng không thể không thừa nhận cái ôm của hần rất dễ chịu, nó ấm áp mềm mại. Nhưng nàng không thể chấp nhận bị một nam nhân xa lạ ôm vào trong lòng. Bạc Khinh Nhiễm liếc sang hai tỳ nữ bên cạnh, được đào tạo nên các nàng hiểu được tính hiệu của hần, lặng lẽ lui đi xuống.

Bạc Khinh Nhiễm giữ cầm nàng, đôi môi hơi phớt nhẹ lên đấy, hần vẫn còn nhớ dư vị ngọt ngào đêm tân hôn ấy. Mộc Khả Hân không đủ sức chống trả cộng thêm trong người còn chất độc, nàng chỉ có thể ngồi im trong lòng hần.

Đôi môi hạ xuống môi nàng, nức nhẹ, trần trọc bên trên môi nàng. Một tay giữ cổ, một tay ôm eo Mộc Khả Hân. Lúc đầu còn phản kháng, sau nàng cũng nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn của hần. Nam nhân này làm nàng không thể nào chối từ được.

Rời môi nàng, nụ hôn rơi trên gò má, rồi xuống cổ trắng mịn, hần nức trên cổ nàng. Mộc Khả Hân ưm một tiếng, ngã vào lòng hần. Lấy lại tinh thần, nàng đứng mạnh dậy, mắt giận dữ xen lẫn xấu hổ nhìn hần, phớt áo bỏ đi. Thật đáng chết.

Bạc Khinh Nhiễm sờ đôi môi mình, khoé miệng nâng nụ cười, có nữ nhân trong nhà rốt cuộc không phải chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Mộc Khả Hân tức tối chạy ra khỏi đình, gò má đỏ bừng tức giận, cũng do cái thân thể này, cũng quá yếu đi, không thể tập võ, cũng không nhanh nhẹn. Rốt cuộc tại sao nàng lại xuyên vào thân thể này, để rồi toàn bị bắt nạt.

Tối nay không biết trước sẽ xảy ra chuyện gì, nên tốt nhất nên chuẩn bị vài món đồ phòng thân. Không còn hứng ngắm phong cảnh nàng đi một đường về Vương Phi Điện.

Trong vườn hoa lê trắng bát ngát, rừng rải đầy sân, khung cảnh để người ngoài nhìn như trốn bóng lại. Một bàn trúc đặt dưới tán cây, nam nhân gầy từng tiếng đàn êm dịu, đôi lúc lại thảng thềm. Bạch y như trích tiên, dung nhan vốn không thuộc về nhân gian, sóng mũi cao, môi mỏng, đôi mắt êm đềm như mặt nước, lại lạnh lùng như băng không một thứ gì hấn dễ tâm.

Từ xa tiếng vỗ tay vang lại, nam nhân mặc hoàng bào bước đến, dung nhan không thua kém bạch y nam nhân là bao nhiêu, chỉ kém một phần ôn nhu hơn một phần kiêu ngạo khí phách. Gương mặt không góc chết, đôi mắt toả khí phách của bậc đế vương, hấn mở miệng "Hoàng thúc, kĩ năng đánh đàn của ngươi đúng là không ai có thể đánh bại được"

Bạch y nam nhân dừng tiếng đàn, ngược lên nhìn người đang tới. Giọng nói như làn thu thủy trong trẻo nhưng lạnh lùng "Đa tạ. Hy, ngươi định đích thân sang Nam Quốc?"

"Đúng vậy" Mộ Dung Cảnh Hy đồng đặc trả lời, nam nhân này là Hoàng Thúc của hấn, là người hấn kính trọng nhất trên đời, từ nhỏ phụ hoàng mẫu hậu không dễ tâm, hấn luôn bị huynh đệ bắt nạt, chỉ có Hoàng Thúc bảo vệ hấn, dạy hấn cách biến cường. Hoàng thúc bề ngoài ôn hoà tựa ngọc nhưng thật ra tâm lạnh hơn băng, đến cả ngai vàng hấn cũng đều không cần đến.

Mộ Dung Sơ Tuyết vuốt ve cây đàn, dung nhan tuyệt mỹ luôn giữ ôn nhu nhưng quá đối lạnh nhạt, thờ ơ. "Ngươi muốn tìm vật đó?"

Không chút do dự thừa nhận, chỉ cần có vật đó thì thống trị tứ quốc không còn xa xôi, hấn không muốn thua kém một ai, Phụng gia hai huynh đệ Nam Quốc, Tây Quốc Nhiếp Chính Vương Gia cùng Đông Quốc Gia Cát Tích Lan, hấn phải vượt qua được bốn người bọn họ.

"Vật đó không tra được tin tức nữa rồi, lúc trước tra ra là Mộc gia Nam Quốc giữ vật đó, nhưng cách đây không lâu Mộc Gia bị xử tội mưu phản, Mộc Du sống chết không rõ, Thất Vương Phi Mộc Khả Hấn bị rơi xuống vực, đó là lí do ta muốn đích thân đi Nam Quốc" Mộ Dung Cảnh Hy ngao ngán trả lời, khó khăn lắm mới tìm ra tung tích vật đó, vậy mà lại để vụt mất.

Mộ Dung Sơ Tuyết điềm tĩnh đứng dậy, tóc dài xoã sau lưng, tóc mai hai bên bay trong gió, hấn nói "Thống nhất Tứ Quốc không phải chuyện dễ làm, vật đó nếu tìm dễ đã tìm ra từ lâu. Phụng Mặc hai huynh đệ ở Nam Quốc đến giờ còn không biết tung tích về nó. Cảnh Hy, ngươi nghĩ qua đó sẽ tìm được?"

Hấn thần sắc loé lên lo ngại, Hoàng thúc nói không phải không có ý đúng, Phụng Mặc Khuynh hai người rõ ràng không tìm được, hấn đến đó cũng không ra được gì. Nam nhân trích tiên lại nói tiếp "Bất quá chuyện này đi không phải không tốt, nhân cơ hội này xem bản lĩnh của những nam nhân kia"

Mộ Dung Cảnh Hy gật đầu, đây cũng là một trong những ý định của hấn "Nghe nói lần này Nhiếp Chính Vương Tây Quốc Bạc Khinh Nhiễm cũng đi. Ta nói Hoàng Thúc, đến cả hấn cũng rước thế rồi, ngươi cũng nên tìm một Vương Phi đi thôi"

Hấn hồ hững không trả lời, tay chỉ nhẹ nhàng chạm lên cây đàn bạch ngọc trắng ngà, trầm trở tĩnh tề. Mộ Dung Cảnh Hy vội vã xua tay, hồi hả lùi ra xa "Đừng đừng đừng, Hoàng Thúc, ta chỉ đùa thôi. Ngươi đừng mạnh động ám sát vua là tội khi quân"

Chỉ có hấn mới biết được âm công của hấn ta mạnh cỡ nào, sợ trên thế gian này không ai đầu lại âm công của Hoàng Thúc. Chỉ cần vật phát ra tiếng động hấn đều có thể dùng làm vũ khí giết người. Chưa kể cây cổ huyền này, sức mạnh là phi phàm.

Mộ Dung Sơ Tuyết nhẹ giọng lên tiếng "Đúng là bốn vương không thể giết người, nếu không không ai thừa kế ngôi vị. Hy, ngươi nên có con nối dòng rồi, nếu lỡ đâu Hoàng Thúc lỡ tay giết người thì cũng có người thay quân Bắc Quốc"

Mộ Dung Cảnh Hy bùi môi "Hoàng Thúc coi thường trăm rồi, bây giờ đây trăm không thể dễ dàng bị Hoàng Thúc giết được, võ công ta cũng không thua kém Hoàng Thúc"

Quảng cho hấn ánh mắt ngu ngốc, quay mặt bỏ đi. Mộ Dung Cảnh Hy nhìn thân ảnh trích tiên dần xa tức giận xông lên. Hoàng Thúc lúc nào cũng nghĩ hấn còn là trẻ con. Rõ ràng thực lực của hấn không thể kém hơn Bạc Khinh Nhiễm hay bất kì ai. Còn về phần con nối dòng thì khoảng nghĩ đến, nhìn đám nữ nhân trong cung hấn đã muốn đá bay ra ngoài, không ai trong đó xứng đáng sinh long tử của hấn.

Hơn thế, Mạc Ly Hiền cùng Gia Cát Tích Lan đã có nhi tử nối dòng đâu, hấn cần gì phải gấp.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chiều xuống, ánh nắng cũng dần dần còn hoàng hôn len lỏi. Nữ nhân trong bộ váy bạch kim bước ra, môi đỏ da trắng, khuôn mặt mỹ mạo không ai sánh được, nàng đi đến bên cạnh nam nhân tuần mỹ, mày kiếm mắt phượng, đường nét sắc xảo lạnh lùng. Bạc Khinh Nhiễm trong một khoảng cách đắm chìm vào nàng, trái tim bị lỡ mất một nhịp. "Đã ra rồi, lên xe thôi"

Hấn đưa tay đỡ nàng lên xe ngựa, chiếc xe lẳng bánh khởi hành đến hoàng cung. Không khí bên trong im ắng chỉ còn tiếng hít thở của hai người. Bạc

Khinh Nhiễm tay cầm binh pháp nhưng không tài nào chuyên tâm được, ánh mắt luôn hướng về phía nữ nhân đang nhắm mắt.

Đột nhiên xung quanh yên ắng, tay lật sách của Bạc Khinh Nhiễm cũng dừng lại dở dang, đôi con ngươi màu bạc nhiễm sắc lạnh. Mộc Khả Hân tuy mất khả năng hoạt động nhanh nhẹn nhưng nhận thức vẫn bình thường. Nàng mở nhẹ đôi mắt, sát khí của bọn người đến không phải hạng soàn.

Bạc Khinh Nhiễm đột nhiên bay đến ôm lấy nàng ra khỏi xe, chiếc xe ngựa bị chém làm hai khúc. Xung quanh hắc y nhân bao vây, xa phu nhảy xuống khỏi xe ngựa, tay cầm kiếm đứng che trước mặt hai người. Không ai khác là Thanh hộ pháp của Dung Nguyệt Giáo Chủ.

Bạc Khinh Nhiễm tay vẫn đặt trên hông Mộc Khả Hân, lạnh giọng hỏi "Ai là người sai các người đến?"

Hắc y nhân cười to, kiêu ngạo nói "Nhiếp Chính Vương Gia Bạc Khinh Nhiễm, nộp mạng đi, đừng nói nhiều người nghĩ chỉ 2 người cùng một mỹ nhân xinh đẹp sẽ đánh thắng 10 cao thủ của chúng ta?"

Hắn nhìn sang dung nhan khuynh quốc của nàng, hai tròng mắt sáng rực đầy dung tục. Không hổ là Công chúa, quả đúng là xinh đẹp, nếu giết đi thì quá uổng "Công chúa mỹ nhân, Bạc Khinh Nhiễm trước sau cũng chết, người nên đi theo ta thôi"

Mộc Khả Hân cười lạnh, thật kinh tởm, nếu không phải giờ nàng không đủ sức hấn đã sớm chết từ lâu. Bạc Khinh Nhiễm mày kiếm nhất nhấc, nội lực bắn ra bay thẳng đến hai mắt hắc y nhân. Hắn gào to, hai tay ôm mắt ngã xuống đất. Hắn ghét cách hắn ta nhìn nàng, nữ nhân của hắn đến phiên người khác nhìn sao.

Các hắc y nhân còn lại thấy đồng bọn ngã xuống cũng đồng loạt tiến lên. Bạc Khinh Nhiễm vẫn giữ vẻ bình tĩnh lùi phía sau, chỉ cho Thanh lo tất cả 9 tên. Mộc Khả Hân kinh ngạc với chiêu thức hấn vừa ra, không có vũ khí, hấn sử dụng gió, hay nói đúng hơn là nội lực rất thâm hậu.

"Người không sợ hấn sẽ bị giết?" Nàng nhàn nhạt hỏi.

Hắn nhìn một nam nhân đang giao đấu với hắc y nhân, trong mắt một mảnh tĩnh lặng "Nếu nhiều đây cũng không thắng được, sau xứng làm hộ vệ của ta "

Mộc Khả Hân trong lòng thầm tán thưởng, không hổ danh máu lạnh, nhưng cũng không khác gì nàng khi trước. Sát thủ trong Sát cũng phải hi sinh rất nhiều, can đảm cùng luôn phấn đấu. Không lâu sau các hắc y nhân bị Thanh giết sạch, hấn lam y không dính máu quý trước mặt Bạc Khinh Nhiễm "Thuộc hạ chậm trễ, xin chủ thượng thứ tội"

"Đừng lên đi" Hấn phất tay, xe ngựa đã không sử dụng được, chỉ còn cách tự đi đến đó. Hấn quay sang ôm người nàng, Mộc Khả Hân nhắm mi đẩy ra. Bạc Khinh Nhiễm nói "Xe ngựa hỏng rồi, nếu không nhanh sẽ không kịp"

Chưa dứt câu hấn đã phóng người bay đi, hai tay nàng đặt trên vai hấn. Bạc Khinh Nhiễm kinh ngạc, nếu nữ tử bình thường khác gấp tốc độ bay như này đã sớm la toáng lên, nàng chỉ yên lặng nhìn cánh hai bên, hầu như không chút sợ hãi. Mộc Khả Hân lên tiếng hỏi "Là ai phái những hắc y nhân lúc này?"

"Nhị Vương Gia Mạc Tử Duệ " Hấn lạnh lùng trả lời nàng, Mạc Tử Duệ không chờ lâu được nữa, đã nôn nóng muốn giết hấn rồi à.

Người Nhị Vương Gia kia muốn giết lại là Bạc Khinh Nhiễm, cũng đúng thôi quyền chức của hấn ở Tây Quốc không phải việc đùa. Mạc Ly Hiền chỉ là bù nhìn muốn búng tay lúc nào chẳng được. Nàng cười nhẹ châm biếm "Một Nhiếp Chính Vương như người lúc nào cũng bị rượt giết để giành ngai vàng"

"Nếu người nghĩ Mạc Ly Hiền chỉ để trưng thì sai rồi, hấn che giấu quá sâu. Chỉ là do Mạc Tử Duệ quá ngu ngốc nên mới khinh thường hấn " Giọng nói nhàn nhạt vang lên trên đỉnh đầu, Mộc Khả Hân đắm chiêu suy nghĩ. Tây Quốc Quốc Chủ suy đồi trong nữ sắc, thế mà Nhiếp Chính Vương Gia không nhân cơ hội soán vị, chỉ có thể là có vấn đề ẩn sâu trong đó.

Bạc Khinh Nhiễm tiếp tục lên tiếng "Đến cả Tiêu Dao Vương Nam Quốc cũng là người không ai ngờ đến sẽ lên ngôi, chuyện gì cũng có thể xảy ra"

Đến hoàng cung, Bạc Khinh Nhiễm ôm nàng đáp xuống, xung quanh quan lại vừa thấy đồng loạt hành lễ, trên mặt mang nỗi kính sợ, một số người to gan hơn ngẩng lên muốn xem nhan sắc nàng đều bị ánh mắt lạnh lùng của hấn làm tán loạn. "Đừng lên đi"

"Hoàng Thượng Giá Lâm, Đức Phi, Thục Phi đến" Tiếng nói vừa dứt bá quan lại lần nữa hành lễ, từ cửa bước vào một hồng y nam nhân, dung mạo còn ma mị hơn cả nữ nhân. Bên cạnh là hai nữ nhân mỹ lệ, một người thanh lịch tựa thủy, người còn lại quyền rũ như xà. Nhưng chung quy vẫn thua Mộc Khả Hân về phần nhan sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Xung quanh quan võ quý rạp xuống đất, chỉ có mỗi Bạc Khinh Nhiễm cùng Mộc Khả Hân không quý. Nhiếp Chính Vương quyền cao chức trọng được Hoàng Thượng đặc cách miễn hành lễ. Mộc Khả Hân đáng lý ra phải quý, nhưng bản tính kiêu ngạo của nàng đương nhiên trong chấp nhận việc đó,

Hoàng Thượng không nói còn ai dám ý kiến với Nhiếp Chính Vương Phi.

Hương Ngữ Mộng mắt đưa tình hơi ánh lệ hướng mắt về phía Bạc Khinh Nhiễm. Mộc Khả Hân nhìn nữ nhân khác bên cạnh Mạc Ly Hiên, mày liễu khẽ nhủ. Bên cạnh thấy nàng bất thường hân trầm giọng lên tiếng "Có vấn đề gì sao?"

"Nữ nhân kia ta từng gặp qua" Nàng nhìn về phía Tạ Hoa Nhi lên tiếng, nếu nhớ không lầm đây chính là nữ nhân nàng gặp hôm nọ, người nói chuyện cùng Nhị Vương Gia Mạc Tử Duệ. Tây Hoàng bị người cùng chăn gối cho đội mũ xanh, hơn thế còn với hoàng huynh nếu biết chắc hẳn sẽ tức đến học máu.

Mạc Ly Hiên suông xoàng ngồi trên long toạ, vì chưa có hoàng hậu nên hai bên hẳn là Hương Ngữ Mộng cùng Tạ Hoa Nhi. "Bình thân đi, hành lễ gì chứ, phiền chết trăm"

Bá quan vẫn vỗ gối lại vào ghế, lúc này nàng mới nhìn rõ, phía đối diện nàng là Mạc Tử Duệ, hôm nay hẳn diện một bộ cẩm bào xanh lục, gương mặt gầy gò gian manh, đôi khi nàng nghĩ cùng chung một phụ thân mà nhan sắc Mạc Ly Hiên cùng hẳn lại khác nhau đến vậy. Phía dưới nữa là Dự Chiêu Dư, vẫn khí chất võ tướng hào sảng, hẳn đang há hốc nhìn nàng, cũng phải thôi, một người nam tử đột nhiên biến thành nữ nhân, lại còn là thế tử của sếp mình, không kinh ngạc cũng ưong.

Bạc Khinh Nhiễm ra hiệu cho hẳn không được nhìn nữa, Dự Chiêu Dư ho khan, cuối đầu uống rượu. Hẳn không phải bắt ngờ việc Tiểu Uyên là con gái, hẳn chỉ bắt ngờ vì nàng lại mỹ đến như vậy. Khụ khụ hẳn đang nghĩ gì vậy.

Mạc Ly Hiên nhìn lướt sang Mộc Khả Hân, nụ cười trên khoe môi khẽ câu lên "Hôm nay trăm mở yến tiệc này để đón gió tây tràn cho Nhiếp Chính Vương, đồng thời chúc mừng hẳn đã rước được một tuyệt sắc Nhiếp Chính Vương Phi"

Tiếng trăm trò khen ngợi, nhiều nam nhân không giấu được vẻ kinh diễm khi nhìn nàng, bọn hẳn không biết Cửu Công Chúa Nam Quốc lại xinh đẹp đến vậy, vượt qua cả Tây Quốc đệ nhất mỹ nhân Hương Ngữ Mộng. Hương Ngữ Mộng và Tạ Hoa Nhi ghen ghét nghiêng rằng

Bạc Khinh Nhiễm ôm quyền trả lời "Đa tạ hoàng thượng"

Ngồi trên long toạ trong mắt nổi lên lãnh khí, Hân Hân vốn là Hoàng Hậu của hẳn, Nhiếp Chính Vương Phi làm sao xứng với nàng. Một nam nhân trung niên mập mạp đứng dậy, hẳn cười nịnh nọt ôm quyền nói "Nhiếp Chính Vương Gia thật có phúc, công chúa quả thật rất tuyệt mỹ"

Bạc Khinh Nhiễm lạnh nhạt cười nói "Thừa Tướng quá khen"

Mộc Khả Hân tay bung bê ly rượu, vừa cười vừa nói "Có vẻ như ngươi không ít kẻ thù, tên mập vừa rồi cũng không ưa ngươi"

"Hắn ta là Hương Sĩ Lâu, thừa tướng của Tây Quốc cũng là phụ thân của Hương Ngữ Mộng- Đức Phi" Cướp ly rượu trên tay nàng uống, Bạc Khinh Nhiễm từ tốn giải thích.

Nàng bật cười "Hương Ngữ Mộng thích ngươi, nhưng phụ thân nàng lại không thích ngươi. Nếu ta đoán thì hai người các ngươi chia tay nhau vì gia đình cấm cản, nàng phải vào cung gả cho Hoàng Thượng"

Bạc Khinh Nhiễm gõ vào đầu nàng nói nhẹ từ ngu xuẩn. Sao nàng ta có thể nghĩ ra câu chuyện như vậy. Hương Ngữ Mộng thích hẳn, nhưng hẳn chỉ coi nàng như muội muội, đó chỉ là khi trước. Từ ngày nàng gả cho Mạc Ly Hiên thì đã là kẻ địch của hẳn.

Mạc Tử Duệ im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng, hẳn nhìn Mộc Khả Hân, trong mắt không chút nào che giấu dục vọng, Mạc Ly Hiên hai mắt hiện ánh đỏ sát khí, nếu hẳn dám đụng đến nàng, hẳn sẽ không ngại lật mặt. Bạc Khinh Nhiễm không biểu cảm nhưng khí lạnh cũng dần tỏa ra. "Nam Quốc công chúa đúng thật rất tuyệt mỹ, trước đây bốn vương chi nghe danh Nam Quốc Đệ Quốc Mỹ Nhân Không Vân Khuê, mới đây là Tiêu Dao Vương Phi Mộc Khả Hân. Không ngờ công chúa cũng tuyệt trần đến vậy, đúng là Nam Hoàng giàu rất kĩ"

Nàng không để tâm lời nói ba hoa của hẳn, nàng chỉ để tâm cái tên kia cùng tên với nàng" Tiêu Dao Vương Phi tên Mộc Khả Hân?"

Mạc Ly Hiên ngồi trên nghe nàng hỏi, hai hàng lông mi khẽ nhủ, nàng nhớ được gì rồi sao? Hẳn ích kỷ không muốn nàng nhớ lại, hẳn sợ nàng lại trở về với Phượng Mạc Yên. "Tiêu Dao Vương Phi Nam Quốc đã mất, tôn trọng hai quốc trăm nghĩ không nên nhắc lại chuyện này"

Mạc Tử Duệ cười cười, đứng lên nâng ly rượu trên tay, không chút để tâm đến lời của Mạc Ly Hiên. Hẳn nhìn Mộc Khả Hân nói "Tiêu Dao Vương Phi quả đúng là truyền kì nữ tử, vốn là nữ nhi của Thừa Tướng Mộc Du được gả cho Tiêu Dao Vương Gia. Nhưng sau đó cả thừa tướng phủ bị kếp tội mưu phản, đoán xem ai là người đã tìm ra bằng chứng?"

Mộc Khả Hân cụp mắt, bên trong hiện dao động, sao nghe chuyện này, tim nàng lại đau thắt lại, nàng không muốn nghe nữa. Bạc Khinh Nhiễm thấy nàng không ổn, lo lắng hỏi "Có chuyện gì sao?"

Mạc Ly Hiên gương mặt không giấu nổi lo âu nhìn phía nàng, bên cạnh Hương Ngữ Mộng thấy vẻ mặt của hẳn, kinh ngạc không ngớt, trong đôi mắt lửa hận nảy lên. Khinh Nhiễm ca ca một lòng lo cho nàng, Hoàng thượng bây giờ cũng lộ ra bộ mặt lo lắng cho Phượng Ngừ Lan. Đúng là hồ ly tinh.

"Không sao, ta hơi chóng mặt" Vừa nói vừa đứng lên, xung quanh đột ngột tối sầm, Bạc Khinh Nhiễm nhanh tay đỡ lấy nàng. Mạc Ly Hiên hoảng hốt chạy về phía Mộc Khả Hân. Trên gương mặt tuyệt mỹ không giấu nổi kinh hoàng, lớn tiếng gọi thái y.

Bạc Khinh Nhiễm ôm nàng, trong mắt tràn ngập cả kinh cùng đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Mạc Ly Hiên trầm giọng lên tiếng, bộ dáng cả lo sợ phớt hoàn toàn biến mất "Mang nàng đến Càn Long Cung"

Bạc Kinh Nhiễm trên khuôn mặt hiện nét kinh ngạc, Càn Long Cung chỉ giành cho hoàng thượng ở, cho dù phi tần được sủng ái nhất hân cũng chưa cho vào một lần. Vì sao lại đặc biệt với nàng. Tạ Hoa Nhi tức giận, cất giọng ồm ồm lên tiếng "Hoàng Thượng, Càn Long Cung không thể tùy tiện cho người ngoài vô được. Trong cung còn nhiều điện trống, Củng lăm có thể cho Nhiếp Chính Vương Phi ở điện của thiếp"

Mạc Ly Hiên phát tay nàng, giận dữ gầm to "Câm mồm"

Không muốn chậm trễ, Bạc Kinh Nhiễm ôm nàng bay về phía cung điện. Hân không hiểu nổi bản thân, chỉ biết lần đầu tiên trên đời hân rối loạn đến vậy, cho dù đối mặt sinh tử trên chiến trường hân cũng không bàng hoàng, vậy là nữ tử này ngất xỉu lại làm lòng hân không yên.

Ngự y hồi hà chạy đến, chưa kịp hành lễ đã bị Mạc Ly Hiên xua tay "Không cần hành lễ, xem cho nàng"

Hân vội vàng vén tay áo bắt mạch, Bạc Kinh Nhiễm cùng Mạc Ly Hiên bồi hồi không yên. Gương mặt tuấn mỹ đôi mày nhíu chặt không buông. Buồng khò tay nàng, hân quý trước mặt Mạc Ly Hiên nói "Vương Phi không có gì đáng lo ngại, chỉ là do kiệt sức quá mức nên mới xảy ra ngất xỉu, hơn thế bên trong cơ thể có Nhuyễn Cốt Tán, thêm vào suy nghĩ chuyện gì đó quá nhiều nên đâm ra ngất đi"

"Nhuyễn Cốt Tán?" Mạc Ly Hiên lầm bầm. Phụng Mạc Yên người quá là ích kỷ, người không muốn nàng rời xa người nên đã hạ Nhuyễn Cốt Tán lên người nàng. Tiếc rằng tính sai một bước, hân không biết hân đã để Ám lại bên cạnh bảo vệ nàng, tuy vẫn để mất làm nàng mất đi kí ức, nhưng ít ra vẫn đưa nàng thoát khỏi Phụng Mạc hai huynh đệ.

Bạc Kinh Nhiễm tay trong áo nắm chặt thành quyền, là ai hạ nàng độc, hân nhất quyết không tha. Mạc Ly Hiên lên tiếng "Hãy để nàng tại hoàng cung, có thái y chăm sóc. Trẫm sẽ sai người đi tìm Hạ Tuyết Thần"

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, nhưng Vương Phi của Bôn vương nên về phủ thì hơn" Hân lạnh giọng nói, tuy không hiểu tại sao hân ta lại quan tâm đặc biệt đến nàng, là âm mưu hay gì đó nhưng vẫn làm hân đặc biệt khó chịu. Cúi người nhất bồng ôm Mộc Khả Hân đang nhắm chặt mắt, hân gạt đầu sau đó bước khỏi điện. Mạc Ly Hiên tức tối sầm mặt, cho người lui ra ngoài, hân ra lệnh cho ám vệ trong tối "Điều tra Hạ Tuyết Thần, ta muốn thuốc giải Nhuyễn Cốt Tán"

"Tuân lệnh" Trong tối truyền ra tiếng nói, Mạc Ly Hiên bay ra ngoài cửa sổ đi mất, sau khi hân đi, một Mạc Ly Hiên khác xuất hiện, đây là Chi- một trong tứ đại ám vệ tâm phúc của hân. Nếu đi vắng, hân sẽ là người đóng giả Mạc Ly Hiên. Đó là lí do Thạc Vi xuất hiện cũng không ai nhận ra.

Thất Vương Phủ yên tĩnh, gió thổi xào xạc, ánh đèn chập chòn trong chính điện. Nam nhân vận trường bào xanh lục, tay cầm bút phê duyệt tấu chương, thần sắc mệt mỏi nhuộm đau thương. Hân đột nhiên ngừng bút "Nếu đã đến thì hãy đi ra đi"

Trong góc khuất bóng dáng áo đỏ bước ra, khuôn mặt yêu nghiệt tuấn mỹ, sống mũi cao thẳng, đôi mắt loé hồng sắc "Tiêu Dao Vương đúng là võ công cao cường, có thể nhận ra ta, không uống công Bạch Vân đường xa xôi đến gặp người"

Bạch Vân! Phụng Mạc Yên khẽ nhăn mày "Không biết Bôn Vương đã tài đức gì mà được Diêm La Vương của Diêm La Điện tìm tận nơi"

Diêm La Điện lớn mạnh không kém Hắc Tinh Môn của hân, từ xưa nước sông không phạm nước giếng. Không lí nào hân lại đắc tội hân ta, chưa kể đến hân chưa tiết lộ thân phận ra bên ngoài. Với danh Tiêu Dao Vương không thể nào đụng đến Diêm La Điện trong giang hồ. Trừ khi có người đem tiền nhờ giết hân, nhưng cũng không đến mức Diêm La Vương đích thân đến gặp hân.

Diêm La Vương Bạch Vân giang hồ đồn đại tàn bạo khát máu, dung nhan yêu mị như lửa. Hân cũng từng cho người điều tra thế lực Diêm La Điện, nhưng cũng không có tin tức gì nhiều về Bạch Vân.

Mạc Ly Hiên giọng chuyển lạnh nói "Tiêu Dao Vương Già, ta cần thuốc giải Nhuyễn Cốt Tán"

Đồng tử co rút, trên dung nhan tuấn mỹ nhuộm màu đau thương "Nhuyễn cốt tán, Bôn Vương không thể cho người"

Hân chỉ có một viên năm ấy Hạ Tuyết Thần đưa, đó là để giành cho nàng, hân tin chắc có ngày nàng sẽ quay về. Hân không thể giao cho người khác.

"Sao cơ?" Mạc Ly Hiên tức giận, xung quanh sát khí bay ngập trời. Hân biết tính tình của Hân Hân, nếu bị kim chế võ công chắc chắn nàng không vui vẻ gì, hơn thế bây giờ nó còn lại ra tác dụng phụ làm cơ thể nàng suy yếu. Thuốc giải Nhuyễn cốt tán hôm nay hân phải có. Cho dù lật tung Thất Vương Phủ.

Phượng Mặc Yên từ tốn trả lời " Thuốc giải thứ Bốn Vương không thể đưa ngươi"

Hắn cười nhếch môi, hai mắt hiện hồng quanh, rút kiếm chìa trước mặt Phượng Mặc Yên nói " Vậy đừng trách ta giết ngươi"

Nói dứt câu hắn xông lên, Phượng Mặc Yên rút cây quạt trong tay áo đỡ lại. Mạc Ly Hiên điên cuồng, tất cả chiêu đều mang lực sát thương cao, Phượng Mặc Yên cũng không thua kém, chỉ muốn dồn đối phương vào bước đường cùng.

Kinh ngạc trước võ công Phượng Mặc Yên, hắn không ngờ Tiêu Dao Vương Nam Quốc lại che giấu sâu như vậy. Với võ công của hắn khắp giang hồ có mấy ai sánh bằng, thế mà lại ngang tài ngang sức với Phượng Mặc Yên.

Đồng thời ra chiêu trúng đối phương, Mạc Ly Hiên thổ huyết, Phượng Mặc Yên dính máu nơi khoé môi, nội thương cũng không khá hơn là bao nhiêu. Hắn cười lâu đi vết máu đỏ tươi " Phượng Mặc Yên, rốt cuộc đâu là ngươi? Tiêu Dao Vương không tranh việc đời, hay lạnh lùng vô tình đến hại cả người mình yêu thương"

"Ngươi" Hắn trừng mắt, sâu thẳm bên trong vết thương càng thêm rỉ máu, Hân Nhi, ta phải làm sao? Ta nhớ nàng thật sự nhớ nàng.

Mạc Ly Hiên cười nhẹ, yêu mị dung nhan lạnh lùng hơn hàn băng, đối nghịch với hồng y tựa lửa, hắn khua tay bay đi chỉ để lại câu nói "Ngươi đáng thương"

Không thể lấy thuốc giải từ Phượng Mặc Yên chỉ còn cách tìm ra Hạ Tuyết Thần.

Trong rừng lê trắng buốt, tàn cây rũ xuống che đi ánh nắng chói chang. Dưới gốc cây hai nam nhân tuần mã ngồi chơi cò. Hoàng bào rực rỡ, dung nhan kiên nghị. Nam nhân còn lại từ y ma mị, tuần mã phi phàm. Mộ Dung Cảnh Hy trêu chọc lên tiếng " Thần, gần đây ngươi đắc tội với ai à? Mấy thế lực lớn trong giang hồ không ngừng tìm ngươi"

Nam nhân từ y đặt quân cò xuống, không chút bối rối lên tiếng " Không phải chuyện thường xảy ra à? Đơn giản muốn bốn thần y cứu người"

Mộ Dung Cảnh Hy bật cười, tay mãi mê xoay quân cò " Y tiên, độc thánh đều là ngươi, cứu người cũng có thể giết người. Thần, sao ngươi không làm việc thiện, đi ra cứu người đi"

Hạ Tuyết Thần mắt lạnh, quân cò trong tay lại để xuống, giọng nói trầm ấm lên tiếng "Nếu ta lúc nào cũng ra tay, không phải rất dễ dàng nhàm chán, mọi chuyện đều phải có duyên, thì may ra thế giới này mới còn thú vị"

Bạn đang đọc truyện *Tứ Quốc Tranh Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.